

ЈУЖНА АЗИСКО-ПАЦИФИЧКА ДИВИЗИЈА

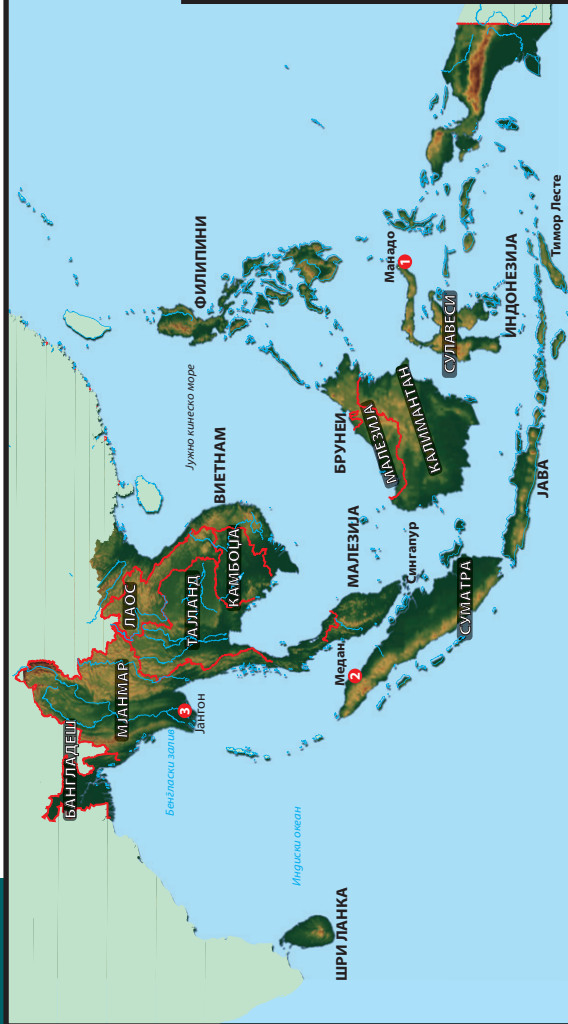
БИБЛИСКА ДОКТРИНА

април ■ мај ■ јуни ■ 2012

АПРИЛ ■ МАЈ ■ ЈУНИ 2012

Евангелизирање и сведочење

Унии	Цркви	Групи	Верници	Жители
Унија на мисии во Бангладеш	119	296	33,486	164,600,000
Централнофилипинска унија на области	1,173	556	146,549	20,000,000
Источноиндонезиска унија на области	740	198	113,986	22,000,000
Унија на мисии во Мјанмар	215	107	29,547	53,500,000
Севернофилипинска унија на области	1,346	465	267,698	51,800,000
Јужнофилипинска унија на области	1,938	963	303,706	23,000,000
Јужноазиска унија на мисии	337	416	89,208	213,000,000
Западноиндонезиска унија на мисии	738	413	102,928	214,000,000
Додадени полиња	58	44	8,889	22,300,000
Вкупно	6,664	3,458	1,095,997	784,200,000

Мисионски проекти

Нашiot дар на тринаесеттата сабота ова тримесечје ќе ѝ помогне на Јужната Азископацифичка дивизија со следните проекти:

- 1 Да се прошири адвентистичката болница во Манадо, Сулавеси во источна Индонезија.
 - 2 Обезбедување медицинска опрема за адвентистичката болница во Медан на Суматра во западна Индонезија.
 - 3 Да се прошири адвентистичката школа „Јангон“ во Мјанмар.
- Детски проект: обезбедување Библии за децата во југоисточна Азија.
За повеќе информации посетете ја www.adventistmission.org

БИБЛИСКА ДОКТРИНА

ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ЗОШТО НАШАТА ЦРКВА?

Мако стручњаците не се согласуваат околу точниот број, едно е сигурно: денес постојат многу протестантски цркви. Стотици, а можеби и илјадници!

Тоа нè доведува до следното прашање: Зошто токму црквата на адвентистите на седмиот ден? Каква е целата на нашето постоење? Зошто сме важни?

Одговорот е едноставен: Бог ја подигнал оваа црква за да ја објави „вистината за сегашното време“, односно тројната ангелска вест од Откровение 14,6-12!

Навистина постојат голем број цркви, а многу меѓу нив немаат агресивни програми за евангелизирање. Меѓутоа, постои само една единствена црква која изречно ја објавува пораката на тројцата ангели од Откровение 14,6-12. Тоа е нашата Црква, и токму затоа се наоѓаме овде.

Според тоа, што и да прави нашата црква, првата и најважна работа е да доведеме што е можно поголем број луѓе во Божјето вечно царство. Дали тоа ќе го нарекуваме „ширење на евангелието“, „евангелизирање на светот“ или пропедање на „вистината за сегашното време“, основен факт е дека објавувањето на вистината го правиме за луѓето да го прифатат Исуса како свој Господ и Спасител и да станат Негови ученици, кои, пак, ќе задобиваат понатаму други ученици за Исуса Христа.

Иако повеќето месни цркви се вклучени во мноштво активности

кои во глобални рамки се позитивни, наша должност е сè што правиме да биде поврзано со најважната работа на црквата: да им го пропедаме „вечното евангелие“ на изгубените (Откровение 14,6).

Се разбира, дури и со помош на најсовремена технологија, оваа задача е бескрајно голема. Кога ќе успееме да кажеме и направиме, задачата сепак паѓа врз плеќите на милиони доброволци кои работат поттикнати од љубов кон Бога и изгубениот човечки род, односно љубов кон оние чии грехови, заедно со нашите, Исус ги заковал на крстот.

Иако е добро, немаме за цел само да го зголемиме нашето знаење, без оглед колку е тито прекрасна, тито ку да го утотребиме стекнаито знаење на благослов и за добро на оние кои се соочуваат со вечна проити и да им објавиме дека и тито можат да имаат вечен живот.

Иако евангелизирањето и сведочењето се поединечна одговорност на секој верник, Црквата, како тело, има заедничка одговорност. И додека секој верник придонесува во остварувањето на евангелската цел, како и преку напорите на месните цркви, сè поголем број драгоцени души се обртуваат кон Христа. Меѓутоа, постои и факт кој не може доволно да се нагласи: ако работата не се заврши на ниво на месна црква, таа речиси воопшто нема да биде завршена.

Во контекст на евангелизирањето, многу е важно да се има правилно разбирање на духовните дарови. Важно е не само да ги повикаме верниците не само да ги откријат сопствените духовни дарови, туку истите да ги употребаат. Основното верување број 16 вели:

„Бог на сите верници на својата црква во сите времиња им давал духовни дарови кои секој верник треба да ги употреби во служба полна со љубов за заедничкото добро на црквата и целиот човечки род. Дарувани преку посредството на Светиот Дух кој на секој верник му доделува според неговата волја, духовните дарови ги содржат сите способности и служби кои ѝ се потребни на Црквата за да ги објави своите божествено доверени должности“ (Христијаните адвентисти веруваат, Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 1988, стр. 206).

Разбирањето на вистината на евангелието, заедно со личната поврзаност со Исуса Христа, ги оспособува луѓето со искрени побуди да работат на спасување на душите. Евангелизирањето и сведочењето треба да бидат вдахновени со љубов кон Бога и ближните, а не со чувство на страв и вина.

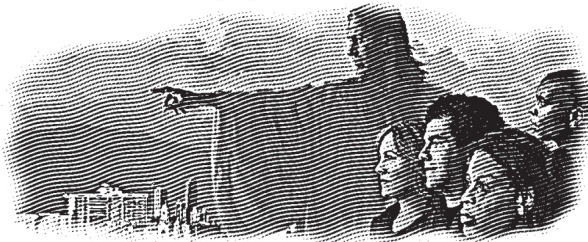
Како и кај сите проучувања, поуката за ова тримесечје треба да ни помогне да го зголемиме нашето познавање на Библијата. Иако е добро, немаме за цел само да го зголемиме нашето знаење, без оглед колку тоа е прекрасно, туку да го употребиме стекнатото знаење на благослов и за добро на оние кои се соочуваат со вечна пропаст, објавувајќи им дека и тие можат да имаат вечен живот.

Тоа е причината за постоењето на Црквата на адвентистите на седмиот ден. Зар би можела да се најде некоја друга причина?

Дој А. Веб е иастиор на црквите во Намбур и Јандина во Областиа Јужен Квинсленд, Австралија.

Поука 1
Од 31 март до 6 април 2012.

ЗНАЧЕЊЕТО НА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕТО И СВЕДОЧЕЊЕТО

ПРОЧИТАЈТЕ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Дела 4,33; 13,48; 1. Јованово 1,3; Дела 13,1-49; 22,2-21; 1. Петрово 3,15.

ЗАПОМНЕТЕ ГО СТИХОТ: „Така одејќи, направете ги сите народи Мои ученици, крштавајќи ги во името на Таткото и Синот и Светиот Дух! Учејќи ги да пазат сè што Сум ви заповедал! И еве, Јас Сум со вас во сите дни до свршетокот на светот. Амин!“ (Матеј 28,19.20)

КЛУЧНА МИСЛА: Ако треба да се вклучиме во остварување на големата евангелска задача, мора да разбереме што значи „евангелизирање“ и „сведочење“!

Секој службеник добива опис на своето работно место. Тоа претставува детален опис на должностите кои се очекуваат од него. И Библијата зборува за „описот на работното место“. Во овој случај се мисли на должностите на Божјиот народ. Во 1. Коринќаните 15,58 апостол Павле ги советува верниците во Коринт „поеднакво да напредуваат во Господовото дело“. Иако Павле не истакнува за какво дело се работи, сличен ваков израз се појавува во 1. Коринќаните 16,10 каде што се опишува делото кое го извршиле Павле и Тимотеј, проповедајќи го евангелието и планот на спасението и сведочејќи за Исуса Христа. Според тоа, Павловиот повик во 15 глава сигурно го опфаќа делото на ширење на евангелието.

Во текот на оваа седмица ние ќе истражуваме што се подразбира под евангелизам и сведочење; со други зборови ќе се обидеме да дадеме опис на сопственото работно место.

ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕТО Е...?

Ако ја согледаме дејноста на првите евангелисти, ние ќе добиеме јасна слика за тоа што претставува евангелизирањето. И покрај големите разлики меѓу нивниот и нашиот свет, сепак и двата биле исполнети со грев, биле паднати и ранливи, така што им била потребна надеж и спасение. Пред повеќе од стотина години, германскиот филозоф Артур Шопенхауер (бил познат како филозоф на песимизмот) на овој начин ја опишал состојбата на човечкиот род: „Сè уште не живеел човек кој не се пожалил на тоа што мора да го проживее и следниот ден!“ Во денешно време можеби малку работи се промениле од времето на апостолите или Шопенхауер. Според тоа, основните карактеристики на проповедање на евангелието во првиот век мора да бидат и основни карактеристики на проповедањето на евангелието во денешно време.

Кои се некои од темите кои биле средиште на проповедањето на апостолите, а треба да бидат вклучени и во денешното проповедање на евангелието? Дела 4,33; 5,42; 2,36-39; 7,56; 13,48

Да се биде евангелист во која била смисла на зборот значи да се разбере и искуси „вечното евангелие“. Тоа е евангелие кое ни носи вера, признавање на гревовите, обратување, крштевање и учеништво, а се разбира и ветување за вечниот живот.

Јудејските старешини во смелоста на учениците виделе нешто што ги осведочило дека тие биле со Исуса (Дела 4,13). Веројатно поглаварите дошле до ова уверување кога се соочиле со група луѓе кои изгледало како да биле неспособни да разговараат за било што друго освен за Исуса, Неговиот живот и Неговите учења. Евангелизирањето и сведочењето сигурно претставуваат говор за животот и учењата на Исуса Христа, промените кои може да ги предизвикаат во животот на секој верник поединечно и промената која Исус може да ја предизвика во животот на секој човек кој ќе го прифати како свој Господ и Спасител.

Евангелизирањето и сведочењето треба да ги набуѓуваме како еден траен процес, а не како поединечен настан или програма. Витален дел на овој процес е утврдувањето и негувањето. Зборот „постојано“ во Дела 2,42 укажува на фактот дека новите верници од срце ја усвоиле стратегијата на своето духовно негување. Јасно е дека првата Црква во евангелизирањето гледала нешто многу повеќе отколку само проповедање на евангелието. Нивниот евангелизациски процес не бил завршен се додека обратениците не станале ученици и биле темелно вклучени во месната група на верници.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Од сите евангелски ветувања, кои ти влеваат најголема надеж? Како да научиш да се фатиш за тоа ветување кое е упатено лично до тебе, без оглед во какви околности се наоѓаш?

СВЕДОЧЕЊЕТО Е ...?

Сведокот е личност која дава сведоштво, некој кој потврдува нешто што му е познато од лично искуство. Личното сведоштво на христијанинот за Божјето дејствување во неговиот живот може да биде многу силно. Во една прилика Исус излекувал човек опседнат од демони (Марко 5,1-19). Кога излечениот сакал да појде со Исуса, Тој му рекол: „Оди дома при своите, и раскажи им што ти направи Господ и како ти се смилува!“

Без сомнение, краткото време кое Исус го поминал со овој човек било недоволно да му покаже на кој начин треба да проповеда и да поучува. Веројатно човекот бил поучен само со основните вистини на евангелието пред да добие налог да оди и да зборува.

Прочитај ги текстовите во Марко 5,18-20; Дела 22,15.16 и 1. Јованово 1,3. Кои важни факти се нагласуваат во овие текстови?

Бог ни дал предност и одговорност да зборуваме за тоа како го променил нашиот живот, исто како што му направил на човекот кај Гадара кога ги истерал демоните и на сите други Негови следбеници.

Сведочењето, односно изнесувањето на своето лично искуство со Бога со цел и другите да се охрабрат да го прифатат Исуса, не мора секогаш да биде организирано како евангелизациите преку телевизија, радио и останатите средства за јавно информирање. Да се биде сведок може да биде многу спонтан чин, бидејќи можноста да зборуваме за Исуса може да ни се пружи во кое било време, на кое било место. Затоа секогаш мора да бидеме подготвени и будни за да ја искористиме можноста сопственото искуство и знаење да го споделиме со другите.

Во поглед на односот меѓу евангелизирањето и сведочењето, може да кажеме дека постојат различни стратегии за постигнување иста цел, придобивање луѓе за Христа. Сведочењето е многу спонтанно и пократкорочно, додека евангелизирањето е подолгорочно и со конкретни намери. Понекогаш е планирано евангелизирање кое е поддржано со лично сведочење на оние кои учествуваат во него, а понекогаш сведочење кое ги наведува луѓето да се вклучат во некоја планирана програма. Меѓутоа и евангелизирањето и сведочењето се витални компоненти на целокупниот процес на проповедање на евангелието. Кога зборуваме што направил Исус за нас, можеби оние кои го отвораат своето срце за влијанието на Светиот Дух ќе посакаат да дознаат и нешто повеќе. Освен тоа, на луѓето им е многу полесно да се спротивстават на вашата теологија, доктрина и верувања отколку на вашето доживување. Не може лесно да се стане против нешто што лично сте го доживеале.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Кога последен пат си имал можност да му поведочиш на некој за она што Христос го направил за тебе? Што си кажал? Каква била реакцијата? На кој начин Христос го променил твојот живот? Која работа од твојот живот би можела да ги наведе луѓето да научат нешто повеќе за Исуса?

БИБЛИСКИ ДОКАЗ

Нема сомневање дека првите христијани морале да се соочат со пречки кога сакале да се посветат на ширењето на радосната вест за Исуса. Секако, најмала пречка не бил фактот што не завршиле религиозни училишта поради кои не можеле да ја уживаат довербата на своите сонародници ниту да бидат веродостојни во очите на религиозната заедница.

Како и да е, наспроти сите овие пречки, апостолите и останатите верници се чувствувале повикани да продолжат со евангелизирање и сведочење. Благословот на проштавањето и сигурноста во спасението кое го чувствувале ги наведувало да проповедаат. Сведочењето била природна последица на обратувањето.

На кое дело Светиот Дух ги повикал Варнава и Савле? Дела 13,1-49

„Речта Божја“ која се проповедала на сите страни содржела месијански делови на старозаветните текстови. Овие текстови кои ја навестувале смртта и воскресението на нашиот Спасител, Неговото дело на проштавање на грешниците и нивното оправдување пред Бога, биле претставувани онака како што се исполниле во животот и работата на Исус од Назарет.

Новиот завет јасно ни открива дека првите верници се посветиле на проповедањето и ширењето на евангелието. Меѓу вистините кои редовно ги нагласувале биле верувањето во Исуса како Господ и Спасител, спасение преку Неговата праведност, идното Божје царство и ветувањето за вечниот живот.

Проучи го текстот во Дела 6,1-7. Посвети особено внимание на 4. и 7. стих. Што ја оспособило првата Црква да постигне толкав евангелизациски успех меѓу професионалните свештеници во Ерусалим?

Благодарение на сведочењето на верниците кои го изнесувале своето сведоштво за промената на нивниот живот, а не само затоа што ги виделе чудата кои ги правеле апостолите, многу луѓе поверувале во Исуса и го прифатиле како свој Спасител.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Без оглед колку силни и уверливи биле сведоштвата на првите евангелисти, важно е дека, за да ги потврдат, тие се служеле со текстови од Писмото. За да ги протолкуваат своите искуства, тие се служеле со Библијата. Колку самиот ја познаваш Библијата и на кој начин би можел самиот да се утврдиш во неа, за да можеш да се служиш со библиските текстови кога им сведочиш на другите?

РАСКАЖЕТЕ ЈА СВОЈАТА СТОРИЈА

Како што веќе беше речено, најсилното сведоштво кое верникот може да го даде за Исуса е неговото лично искуство. Тоа значи, да зборуваме за она што *Исус ѓо најправил за нас и како Тој влијаел на мојој животој и моето искуство*. Вообичаено личното сведоштво се изнесува во три посебни делови. Првиот дел е краток преглед на животот на верникот пред да го прифати Исуса како свој спасител. Вториот дел претставува објаснување како го запознал Господа. Третиот дел е изнесување на животното искуство по запознавањето со Исуса.

Павловиот одбрамбен говор пред соборот во Ерусалим бил изречен во облик на лично сведоштво. Кои факти особено ги нагласил во секој дел на своето сведоштво? Дела 22,2-21

- Неговиот живот пред да се запознае со Господа Исуса (Дела 2,3-5).
- Како го запознал Исуса (Дела 2,6-16).
- Неговиот живот после обрадувањето (Дела 2,17-21).

Иако сте пораснати во христијанско семејство и не сте доживеале некое драматично искуство на обрадување, секако дека постоело некое време кога сте се предале на Исуса Христа. Помислете на тоа свое искуство и обидете се да пронајдете некои факти кои ќе ви помогнат да го обликите сопственото сведоштво.

- Моето искуство пред да го запознам Господа Исуса и пред да му го посветам животот.
- Како сум се сретнал со Исуса или што влијаело на мене да му го посветам животот.
- Мојот живот откако сум го прифатил Исуса како свој Спасител и Господ.

Личното сведоштво не треба да биде долга и детална автобиографија. Веќе порано нагласивме дека сведочењето претставува спонтан облик на објавување на вистината за Исуса, а не планиран евангелизационен пристап. Христијанинот треба да биде способен да го објави своето сведоштво во краток времески интервал, бидејќи не може да знае кога ќе му се пружи можност да зборува за Исуса и колку ќе трае ваквата прилика. Таа може да му се пружи на кое било непланирано место или време. Таа може да се случи во автобус или трамвај. Може да се случи и во текот на некој телефонски разговор. На кој било начин може да ни се пружи можност, така што мора да бидеме подготвени и способни да зборуваме за сè што Господ направил за нас, поради кои причини ја практикуваме сопствената вера, како и надежта која Бог ни ја дава нам и на другите луѓе.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Размисли за огромната разлика меѓу изгубените и спасените, помеѓу вечниот живот и вечната смрт. Што уште би било важно кога гледаме на долги патеки?

ОПИС НА НАШЕТО РАБОТНО МЕСТО

Што ни зборува текстот во 1. Петрово 3,15 за сведочењето? На кој начин се вклопува во сè што досега беше речено?

До сега на прашањето за сведочењето и евангелизирањето гледавме доволно опширно за да може со право да кажеме како ќе изгледа описот на нашето работно место. Нам не ни е потребно да формулираме опис на евангелизирањето и сведочењето со кои сите ќе се согласат, но мора да се осигураме дека секој опис што ќе го прифатиме содржи битни карактеристики на ширење на вистината за Исуса и за она што Тој му нуди на светот.

Разгледај ја следната дефиниција за евангелизирањето! Дали сметаш дека е доволно добро? Што би додал, а што би отфрлил? Евангелизирањето е процес при кој јавно и убедливо се објавува евангелието за Господа Исуса Христа, така што луѓето можат да го прифатат како свој Спасител и да го следат како свој Господ, да станат Негови ученици и да придобиваат други.

Иако дефиницијата на задачата не претставува неопходен и детален опис на работното место, сепак ни дава некое насочување. Се разбира, кога се работи за сведочењето, пристапот ќе го одреди состојбата на верникот и неговото искуство со Бога. Меѓутоа, разбирањето на Божјата желба преку својата Црква да им се приближи на изгубените ќе нè наведе да го усвоиме планираниот пристап за сведочење и евангелизирање.

Брзиот раст на Црквата во голема мера може да се припише на осведочувањето и предавањето на нејзините верници. Од своја страна, тоа се темели на нивното лично искуство со Исуса и посебното засилување по излевањето на Светиот Дух. Учењето на Исуса Христа и влијанието на Светиот Дух претставуваат клучен темел на секое сведочење и евангелизирање.

„На илјадници луѓе може да им се приближиме на едноставен и скроман начин. Најинтелектуалните, оние во кои светот гледа даровити мажи и жени, често пати се освежени од едноставните зборови на оние кои го сакаат Исуса и кои зборуваат за љубовта толку природно, како што световните луѓе зборуваат за нешто што се заинтересирани. Често пати зборовите на некој кој се подготвил за тоа, немаат никакво влијание. Од друга страна, вистинските и чесни изрази на Божјите синови и ќерки, кои се изговорени со природна едноставност, имаат сила да ги отворат вратите на срцата кои долго време биле затворени за Христа и Неговата љубов“ (EGW, *The Colporteur Evangelist*, стр. 38).

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Размислувај за сопственото сведочење и подготви се за да бидеш во состојба да го дадеш кога ќе ти се пружи можност за тоа.

Одвои одредено време да седнеш и во тишина да размислиш на кои подрачја во црковниот живот сакаш да учествуваш и да прифатиш да бидеш активен кога ќе бидеш повикан на тоа. Можеби ќе бидеш заинтересиран за некои евангелски подарачја на кои твојата црква не е активна. Забележи ги!

Почни да размислуваш на кој начин би можел да учествуваш во евангелизациските активности на твојата Црква! Ако веќе си вклучен, а сакаш и понатаму да го работиш тоа, моли се Бог и понатаму да те благословува во тоа. Ако моментно не си активен, моли се Бог да ти покаже на кое подрачје можеш да работиш за Него.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Во евангелскиот налог во Матеј 28,19.20 наоѓаме четири глаголи: одете, направете ги ученици, крштавајте и научете. Во оригиналот глаголите одете, крштавајте и учете се подредени на заповедниот начин на глаголот направете ги ученици. Земајќи го предвид овој јасен факт, разговарајте како се станува и што значи да се биде ученик.

2. Забележете го следниот нагласок и расправајте за прашањето: На кој начин ние како поединци и како Црква стануваме дел на Божјиот канал за комуникација со изгубениот свет? „Како свои претставници меѓу луѓето, Христос не избрал ангели кои никогаш не паднале, туку човечки суштества, луѓе со исти склоности како и оние што сакаат да ги спасат. Христос зел на себе човечка природа за да може да му се приближи на човештвото. На божествената природа ѝ била потребна човечка природа, зашто донесувањето на спасението на светот го барало и божественото и човечкото. На божествената природа ѝ била потребна човечка природа за човештвото да може да добие канал за врска меѓу Бога и човекот. Така е и со Христовите слуги и весници“ (Е. Вајт, *Койнежой на вековийе*, стр. 296 ориг.).

3. Погледни го сопствениот живот. Каков пример му даваш на светот? На кој начин твоите зборови, дела, облека, однесување и ставови влијаат на оние околу тебе? Накратко, каков вид на сведоштво претставуваш за светот, дури и тогаш кога не сведочиш активно? На кои подрачја на сведочењето можеш да се поправиш?

СЛУЖБАТА НА СЕКОЈ ВЕРНИК

ПРОЧИТАЈ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Ефесјаните 4,12; 2. Коринќаните 5,15-20; Јован 4,35-41; 1. Солуњаните 1,5-8; Дела 14,27.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „А вие сте избран род, царско свештенство, свет народ, народ придобиен, за да ги прогласите славните дела на Оној, Кој ве повика од темнина во Својата чудесна светлина“ (1. Петрово 2,9).

КЛУЧНА МИСЛА: Премногу често евангелизирањето и сведочењето се прогласуваат како пасторска работа, а тоа е многу погрешно!

Според апостол Павле, Божјиот народ е избран и повикан да ја заземе положбата на „царско свештенство“. Бидејќи на свештениците им била доделена евангелска служба, така и ние, доколку сме повикани во ова „свештенство“, ја имаме добиено оваа служба. Меѓутоа, мора да разбереме дека не само поради оваа цел сме повикани да ја извршуваме оваа служба. Пред сè, Бог нè повикува да воспоставиме заедница со Него, а токму таа заедница нè тера на другите да им ги објавиме големите дела кои Бог ги направил и сè уште ги прави за нас. Во тоа се крие суштината на личното сведочење.

Според тоа, секој од нас има лична служба која треба да ја изврши, а таа опфаќа објавување хвала на Оној кој нè повикал од „темнината кон своето чудесно видело“.

Во текот на оваа седмица ние ќе ја истражуваме идејата за „службата на секој верник“ и ќе видиме на кој начин поединечните искуства на верниците придонесуваат во заедничката служба на Црквата. Факт е дека секој од нас има улога која треба да ја одигра во делото на евангелизирање и проповедање на евангелието.

СЛУЖБА НА СЕКОЈ ВЕРНИК

Многу често ги слушаме христијаните кои се јадосуваат бидејќи не се доволно талентирани за каква било служба на Господа. Иако сатаната навистина сака така да мислиме, Библијата ни вели дека секој христијанин добил служба од Бога. Ние мора да согледаме која е таа служба со цел да ја извршуваме во слава на Бога.

Што вели Павле за службата што ја добива секој верник? Ефесјаните 4,12; 2. Коринќаните 5,15-20.

Павле јасно вели дека секој верник мора да биде подготвен за служба. Секој кој се помирил со Бога преку жртвата на Исуса Христа добил служба на помирување и улога на амбасадор на Исуса Христа. Амбасадорот е личност која лично го претставува владетелот или управителот на државата. Оваа замисла нагласува тесна поврзаност меѓу Христа и сите оние кои се помириле со Бога и кои ја носат пораката на Неговата љубов и благодат во светот.

Има многу колебања околу значењето на зборот „служба“. Денеска службата се набљудува како работа што ја извршува пасторот, бидејќи тој е повикан во служба. Иако некои кои се повикани во евангелска служба извршуваат и одредени стручни задачи, Писмото изречно зборува дека една од задачите на пасторот е да ги оспособи и извежба верниците за служба.

Новиот завет дава докази дека првите верници правилно ја сфатиле службата на секој верник. Каде и да оделе, и во какви околности и да се наоѓале, сите проповедале за Господа Исуса Христа (види Дела 8,1-4).

Има уште еден начин на кој Исус покажува дека сите имаме посебна служба која треба да ја извршиме. Тој јасно изјавил дека не дошол да му служат, туку да служи (Матеј 20,28; Лука 22,27). Освен тоа, јасно рекол дека и Неговите следбеници треба да служат (Матеј 23,11; 20,26.27). Ако тоа не е вистинска служба, тогаш се прашуваме што е?

Исус не ни наредува да бидеме слуги; Тој нè наведува да разбереме дека замислата за службата на слугите е последица на нашата заедница со Него. Овие текстови го опишуваат животот на лицето кое воспоставило заедништво со напатениот слуга, Исус Христос. Тие потврдуваат дека да бидете со Христа значи да ја продолжите Неговата служба.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Колку си подготвен да им служиш на другите? Дали тоа претставува твоја природна склоност или често пати сакаш од другите нешто да добиеш наместо да им пружиш?

ПОТРЕБА ОД РАБОТНИЦИ

Понекогаш не праќаат да жнееме таму каде што други орале, сееле и наводнувале. Иако постојат и ретки случаи кога иста личност копа, се, наводнува и жнее на исто поле, тоа, се разбира, не претставува правило. Во нашиот презафатен, современ свет луѓето влегуваат и излегуваат од нашето подрачје на интересирање и влијание, и токму затоа ние мора да градиме на евангелското дело кое другите го започнале.

Иако често сме заинтересирани за фазата на жетва во нечие христијанско растење, што ни зборува апостол Јован за заедничката радост на сите кои придонесле за овој успех? Јован 4,35-41

Обично кога зборуваме за жетвата мислиме на извесно време во годината кога родот е подготвен за жетва. За повеќето плодови постои посебно време на жетва. Меѓутоа, на духовно поле, за тоа не постои одредено време. Исус јасно го нагласува овој факт во Јован 4,35. Во речникот на земјоделците жетвата може да биде оддалечена четири месеци, но во однос на оние кои се подготвени да го прифатат Исуса, полето е веќе подготвено да биде пожнеано.

На Јакововиот извор Исус посеал семе во срцето на жената Самарјанка. Таа, од своја страна го посеала семето во срцата на жителите на Сихар, така што Самарјаните за Исуса биле созрени житни полиња. И како што било со учениците, Господ нè повикува да бидеме подготвени да ги жнееме полињата во светот кои постојано и постепено созреваат.

Зошто на Бога му е важно работниците да тргнат во полињата да жнеат? 2. Петрово 3,9.

Токму поради својата голема љубов и сочувство кон човечкиот род, Бог сака работниците да тргнат на жетва (Матеј 9, 36-38). Кога денес ги набљудуваме полињата во светот, жетвата изгледа голема, додека пак работници има многу малку. На учениците им било речено да се молат жетварите да бидат пратени на жетва. И додека, ние, современите ученици се молиме за работници, Светиот Дух ќе најде начин да го направиме она за што сме повикани.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Размисли за последните неколку дена. Колку можности си имал да посведочиш за својата вера, да посееш неколку зрна на семето кое еден ден треба да донесе род? Колку од дадените можности си искористил? Колку шанси си пропуштил?

ПОЕДИНЕЧНО ИЛИ ЗАЕДНИЧКИ

Месната црква не претставува извесен број на неповрзани лица кои неколку часови седмично седат во иста зграда. Според Писмото, Црквата е заедница на луѓе кои се тесно поврзани, слично на деловите на човечкото тело. Меѓутоа, постои можност луѓето редовно да се состануваат, и покрај тоа што не сочинуваат тело во библиска смисла на зборот. Иако овој жалосен факт може да биде реалност на многу подрачја од црковниот живот, ние ќе се сосредоточиме на потребата да бидеме соединети на подрачјето на евангелизирање и сведочење.

Што се случува на подрачјето на растењето и делотворноста ако телото го изгуби лактот, зглобот или коленото? Што ни зборува Павловата аналогија за Црквата како за тело на верници и заедница која добила евангелска мисија? Ефесјаните 4,16

Апостол Павле зборува дека Црквата како тело расте кога сите верници ја извршуваат својата работа. Што ни зборува тоа за Црквите кои не растат? Нашата прва реакција може да биде да ги обвиниме оние за кои мислиме дека не ја извршуваат својата работа. Тоа може да биде вистина, но помислете и на ова: колку често црквите им ускратуваат на верниците да придонесат во успехот на телото? Ако старешините на црквите не го разбираат начелото на служба на сите верници, тие нема плански да работат на максималната вклученост на сите верници во животот и службата на црквата.

Што правеле верниците на црквата во Солун со евангелието кое го добиле од Павле? 1. Солуѓаните 1,5-8

Црквата во Солун претставува пример за црква која го примила евангелието и го предала понатаму на другите. И денес Божја волја е Неговата црква да дејствува на ист начин.

Благословите кои се примаат кога секој поединечен верник дејствува во рамките на планираната стратегија на црквата се многу големи. Ние ќе се сосредоточиме на важноното подрачје на охрабрувањето и одговорноста. Кога работиме како екипа се оспособуваме сите подрачја сериозно да ги земеме во обзир. Непостоењето на тимско охрабрување значело смрт за многу важни дејности на верниците во црквата, иако поединци можат да имаат посебни таленти и способности, работата во полза на заедничката цел и стратегија и понатаму претставува идеал кон кој треба да тежнееме. На сличен начин, групната динамика ја помага одговорноста, не во смисла на осудување, туку во смисла на разгледување и оценување.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: На кои начини би можел заеднички да работиш со верниците во напорите да им се приближите на луѓето во светот? Зошто е лесно човекот да стане самозадоволен, поспан и сосредоточен на самиот себеси?

ДА РАБОТИМЕ ЗАЕДНИЧКИ СО БОГА

Вчера ја истакнавме важноста на зедничкиот евангелски напор на целата црква. Ние мора да разбереме дека треба да работиме заеднички за да ги оствариме божествените намери и цели. Според тоа, кога црквата ја разгледува стратегијата на евангелизирање и сведочење, верниците треба да бидат длабоко свесни дека работат заедно со Бога, кој им дава сила, ги придвижува, насочува, зајакнува и ги прави успешни.

Какви се последиците на Божјето влијание во обидите на црквата да го проповеда евангелието? Дела 2,47; 1. Коринќаните 3,5-9

Што ги покренува и јакне верниците да работат заедно со Бога? 2. Петрово 3,9; Тит 2,11

Писмото избобилува со докази на Божјата љубов кон врвното дело на создавањето, односно кон човекот. Според тоа, воопшто не нè изненадува дека Тој ја преземал иницијативата во делото на спасување на човековиот род. Навистина, крстот дава доволно докази кои ни се потребни да видиме колку Бог ги сака луѓето и колку сака тие да станат жители на Неговото вечно царство. Господ навистина ја пружил својата рака и не благословил со својата благодат, која се открила на крстот, а во нас ја развива желбата на другите да им објавиме што сме примиле од Бога (Матеј 10,8).

Иако понекогаш учениците покажувале дека работат сами (Матеј 17,14-21), најголем дел од нивното искуство зборува дека Божествената и човечката сила дејствувале заеднички.

Исус самиот ги повикал првите ученици и ги нарекол ловци на луѓе. Тој ги учел и подготвувал, така што со нивниот труд можеле да станат верници. Меѓутоа, постоел уште еден аспект на дејствувањето на Божеството, кој им бил многу неопходен по Христовото враќање на Небо. Се разбира, тоа бил Светиот Дух, кој ќе ја оспособи првата црква за нејзината евангелска мисија и сведочење на светот.

Оние кои денес се вклучени во делото на евангелизирањето и понатаму претставуваат соработници во делото на спасување на ближните. Мора да се молиме Светиот Дух да нè научи како да ја претставиме Божјата љубов и грижа, со цел да се досегнат оние на кои им е потребен Спасителот. Мора да бидеме свесни дека не можеме да правиме ништо независно од Бога, и дека преку вера, покорност, понизност и подготвеност да умреме за нашето јас да станеме служители на другите и успешни орудија во Божјите раце. Нашето јас, мора да биде отстрането за да може Господ да нè употреби на најуспешен можен начин.

ИЗВЕСТУВАЊЕ НА ЦРКВАТА

Во текот на оваа седмица проучувавме некои важни подрачја во работата на верниците за Бога. Сега би се допреле до подрачјето на „известувањето“ (за тоа детално ќе проучуваме во 12-тата седмица). Известувањето на црквата за сведочењето и евангелизирањето гради клима на охрабрување и благослови. Тие кои известуваат можат да примат охрабрување од верниците на црквата, а оние кои слушаат добиваат благослов кога ќе видат што прави Бог преку својот народ.

Што мислите, зошто службата на известување е воведена во црквата? Дела 14,27; 15,4

Читањето на контекстот на горните текстови открива дека извештаите се поднесени на црквата по продолжениот период на меѓукултурни евангелски активности. Овие состаноци посветени на известувањето, покажуваат заинтересираност и поддршка на црквата за ширење на евангелието.

Целата книга Дела апостолски претставува извештај за почетните мисионерски потфати на црквата и полна е со поуки за современата црква. Важноста на известувањето се подвлекува кога ќе помислиме како би изгледала книгата Дела апостолски кога од неа би се отстраниле извештаите за евангелските активности.

Според ваше мислење, зошто апостолите известувале за тоа што го направиле за Исуса? Марко 6,30

Иако е вистина дека поединечното сведочење и евангелизирање се случуваат спонтано, исто така е вистина дека црквата негува планиран и намерен пристап кон евангелизирањето. Кога работиме во рамките на црковната стратегија, тоа ни помага да ја задржиме целта пред очи и ни овозможува логично напредување во дејноста. Известувањето не е само набројување на факти во врска со она што сме го направиле. Преку известувањето црквата и оние кои сведочат повторно согледуваат дека целокупната работа ја прават како Божји соработници.

Некои луѓе се двоумат да дадат извештаи бидејќи се плашат тоа да не биде облик на фалење со човечките достигнувања, но сепак со чесното известување Бог се прославува а неговата црква јакне во верата. Првите христијани го прославувале Бога кога ги слушале извештаите на апостол Павле (Дела 21,19.20).

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Што би кажале кога би требало да ја известите црквата за своите последни евангелски напори? Што зборува вашиот одговор за тоа дали се потребни одредени промени?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Одбирање на служба во која би сакале да учествуваме!

Минатата седмица бевме повикани да ги разгледаме сите подрачја на евангелизирањето и сведочењето во црковниот живот во кој би сакале да учествуваме или во кој би учествувале кога би биле повикани. Предизвикот во оваа седмица е да одбереме една евангелска активност и да се вклучиме во неа. Следните подрачја се клучни во нашата обработка:

1. Разработете листа на евангелски активности во кои би можел да учествуваш: Скрати ја листата на две или три евангелски активности во кои мислиш дека можеш да учествуваш, за кои си сигурен дека Господ те повикува.
2. Скрати ја листата земајќи го предвид времето кое секоја седмица би можел да го посветиш во работата на оваа служба. Разгледај ја можноста да учествуваш во службата која ќе трае дванаесет месеци, така што ќе бидеш во можност да поминеш низ фазата на планирање, зацврстување и оценување на својата работа.
3. Избери служба и извести го својот пастор и водачот на црковните активности дека сакаш да работиш во оваа област. Побарај состанок со нив за да ги изнесеш своите планови и идеи. Распрашај се за нивните планови за црковните евангелски активности и види на кој начин можеш да се вклопиш во нив, односно да ги надополниш плановите кои црквата веќе ги има на ова подрачје.
4. Скромно побарај од својот пастор и водачот на црковното одделение да ти кажат што мислат за твојата подобност за службата која си ја избрал. Тие секако сакаат да бидеш успешен во секоја служба на евангелизирање и сведочење која ќе ја избереш, така што нивниот совет може да ти биде драгоцен.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

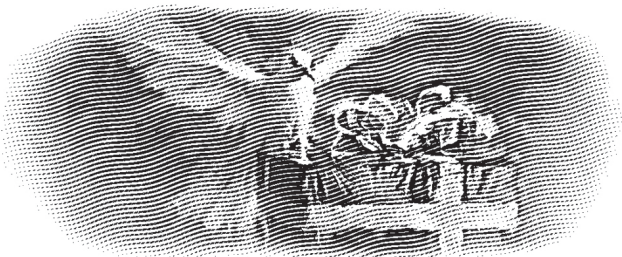
1. На кој начин следниот цитат одговара на библиската вистина за свештенство на сите верници? На кој начин ја подржува потребата секој верник да работи заедно со останатите?

2. „Божјето дело на земјата никогаш нема да биде довршено се додека луѓето и жените од кои се состои верништвото на црквата не тргнат на работа, додека не ги соединат своите напори со напорите на проповедниците и службениците на црквата“ (EGW, Gospel Workers, 352).

3. Како класа разговарајте за стратегиите кои би можела вашата црква да ги примени со цел да им помогне на верниците да сфатат колку се важни во сведочењето и евангелизирањето кои ги презема црквата. На кој начин можеш да ги поддржиш напорите за максимално вклучување на верниците во активностите на црквата?

Поука 3
Од 14 до 20 април 2012

ДУХОВНИТЕ ДАРОВИ ПОТРЕБНИ ЗА СВЕДОЧЕЊЕ И ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 1. Петрово 4,10; Јован 16,8.13; 1. Коринќаните 12,28-31; Дела 2,40-47; 13,4.5.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „И Тој даде едни за апостоли, а други за про-
роци; едни за евангелисти, а други за пастири и учители, за да се усо-
вршат светите за делото на службата, за изградување на Христовото
Тело“ (Ефесјаните 4,11.12).

КЛУЧНА МИСЛА: Духовните дарови се посебни способности дарува-
ни на секој верник на црквата со цел да се употребат на слава на Бога
за спасување на душите.

Како црква правилно сме го нагласиле духовниот дар на пророштво-
то, но не секогаш ја нагласуваме важноста на останатите духовни дарови
потребни за служба. Сепак од голема важност е да го направиме тоа. Тоа
е јасна библиска доктрина, и токму затоа ние како црква треба сериозно
да ги земеме овие дарови, со цел нашите верници да бидат радосни
примајќи ги и употребувајќи ги способностите за служба.

Жално е што многу верници не ги користат даровите коишто ги
примиле. Постојат многу причини за ваквата состојба. Понекогаш вина-
та е кај самите верници. Понекогаш, можеби би можело да се направи
повеќе во поттикнувањето на верниците во откривање на сопствените
дарови и употреба на истите во служба на црквата под водство на Све-
тиот Дух. Каква штета е да имате дар и никогаш да не го употребите за
целта за која е наменет.

ТАЛЕНТИРАНИ ВЕРНИЦИ

Кога би прашале одредени верници во својата црква, многу од нив би требало долго да размислат пред да заклучат дека имаат одреден дар кој го наведува Библијата, иако веќе истиот го употребувале својот дар служејќи ѝ на црквата. Тие едноставно не го препознале како дар. Одреден број верници, кои формално не се потрудиле да ја откријат својата надареност, извршуваат совршена служба на подрачјата на кои сметаат дека биле повикани од страна на нивните цркви. Многу често семинарот за откривање на духовни дарови едноставно ги потврдува даровите кои веќе ги покажале во службата. Сосема е јасно, дека духовните дарови под управа на Светиот Дух може да се покажат и без формално откривање и именување на овие дарови. На другата страна од спектарот се наоѓаат оние кои тешко се вклучуваат во која било служба во црквата бидејќи себеси не се сметаат за талентирани на кој било начин. Многу е важно да ги охрабриме во откривањето на својата даровитост и да се потрудат истите дарови да ги употребат на корисен начин.

Што му порачува апостол Павле на секој верник кој од Господа добил некаков дар? 1. Петрово 4,10.

Веќе видовме дека секој верник има своја служба, така што нема да биде изненадување што Бог од своја страна го оспособил да ја извршува. Според тоа, секој кој ќе го прифати големиот евангелски налог како личен повик ќе биде оспособен во службата преку силата на Светиот Дух. Што се однесува до црковното дејствување на подрачјето на спасување на душите, Бог знае што е неопходно во кое било време, на кое било место.

Прочитај го текстот во 1. Коринќаните 12,11! Тој покажува дека излевањето на духовните дарови на верниците претставува дел од службата на Светиот Дух во оспособувањето на светите за секое добро дело (Ефесјаните 2,10). Светиот Дух не само што ги дели духовните дарови на верниците, туку и ги оспособува, според текстот во Дела 1,8 да се служат со овие дарови.

Ниеден од библиските текстови кои ги набројуваат духовните дарови не е истоветен со останатите. Тоа покажува дека листата со наброени дарови не е целосна; имено, постојат и други дарови кои може да се додадат.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Размислувај за поимите „дар“ и „духовни дарови“! Што подразбираат овие зборови? Што ни зборуваат за нашата одговорност да го употребиме она што ни е бесплатно дадено за работа во Господовото дело, како спротивност на употребата на нашите таленти на некое друго подрачје?

СВЕТИОТ ДУХ И НЕГОВИТЕ ДАРОВИ

Во извесна мера духовните дарови го одредуваат местото на одредено лице во месната црква. Со други зборови, со откривањето на духовните дарови се открива и местото на кое Господ сака верникот да дејствува во рамките на телото на црквата. Дали некогаш сте биле повикани да дејствувате на подрачје на кое никогаш не сте имале одредено интересирање и желба? Дали познавате верници кои ја прифатиле понудената должност во црквата, а потоа во текот на годината се откажале затоа што сметале дека се наоѓаат на погрешно место? Најверојатно во ваков случај верниците биле повикани да работат, иако не добиле таленти потребни за работа во оваа служба. Иако вакви работи се случуваат, тие не треба да бидат правило.

Која постапка е опишана во Дела 13,1-3, и што ни зборува таа за важноста еден верник да биде повикан да ја извршува службата за која бил способен?

Важен е фактот дека токму Светиот Дух нè повикува да му служиме на Господа. Светиот Дух ги познавал Варнава и Савле, така што ги оспособил за таа служба. Вториот стих ни дава важно известување. Тој ни открива дека Варнава и Савле веќе биле вклучени во службата на Господа пред да бидат повикани да извршат посебна задача. Ние знаеме дека тоа била посебна служба, бидејќи Симеон и Манаин во тоа време не добиле таков повик.

Што ни откриваат следните текстови за дејствувањето на Светиот Дух во нас и преку нас? Јован 16,8.13; Дела 13,4; Римјаните 8,11; Дела 1,8

Кога ќе сфатиме дека Светиот Дух ни ги дава духовните дарови, може да видиме колку се важни за спасението на оние на кои може да им се приближиме во Христово име. Преку повикот и оспособувањето со Светиот Дух секој верник, во различна мера, на различни начини, се вклучува во големото дело на ширење на евангелието.

Иако понекогаш ги прогласуваме одредени дарови како важни или посебни, всушност, може да заклучиме дека сите дарови вклучени во мисијата и животот на црквата се многу важни. Иако понекогаш ги ставаме на piedestалот талентираниот евангелист, проповедникот или учителот, оние кои имаат дар на негување и придобивање ученици, се исто така многу важни за напредокот на црквата.

ОТКРИЈТЕ ГИ СВОИТЕ ДАРОВИ

Откривањето на сопствените дарови не е толку тешка работа. Вие сте секогаш во состојба да ги препознаете подрачјата на кои успешно дејствуваат вашиот проповедник или старешина. Треба да ги набљудувате што работат и како верниците одговараат на нивната служба. Меѓутоа, ситуацијата е различна кога се работи за препознавање на сопствените духовни дарови.

Процесот на откривање на своите духовни дарови некогаш се претставува многу едноставно: направи список, примени формула и твоите дарови ќе бидат откриени. Многу верници се обиделе да ги откријат своите дарови на тој начин, но биле разочарани кога нивната месна црква не ги ставила во состојба да се послужат со своите дарови во рамките на црквата.

Семинарот за откривање на духовните дарови можеби претставува најлесен начин во откривањето на сопствените таленти. Меѓутоа, мудро е ако сметаме дека таквиот семинар претставува само почеток на трагањето.

Што ни зборува Павле во 1. Коринќаните 12,28-31 за духовните дарови?

Како што се мисли вообичаено, овие текстови не упатуваат да бараме еден или два духовни дарови. Всушност, овде Павле ни покажува дека духовните дарови се делат во согласност со потребите на состојбата со која се соочува црквата на било кое место, во било кое време. Според тоа, најдобрите дарови се оние кои ги оспособуваат верниците да работат во месната црква.

Кога сериозно ќе ги разгледаме своите можни дарови, немојте да го потценувате мислењето на другите верници за тоа. Кога верниците седат во одборот за именување за да избираат службеници и одбори за следната година, тие бараат луѓе кои веќе покажале интересирање и способност за одредени служби. Иако одборот не ги разгледува духовните дарови, тој всушност бара верници кои се дарувани за посебни подрачја на служба.

Кога некој ќе каже мислење дека би биле поуспешни на друго подрачје на служење, тој всушност потврдува дека го имате тој духовен дар. Би било добро да го послушате овој глас и да се молите за просветлување.

Резултатите на семинарот за откривање на духовни дарови, заедно со потврдата на верниците и со исходот на пробниот период на служба во одредено подрачје, можат да бидат јасен знак дека Господ ве повикал и ве оспособил за тоа подрачје на служба.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Што мислиш, кои духовни дарови ги поседуваш, и на кој начин си дошол до ваквиот заклучок?

ДРУГИ ДАРОВИ

Кога мислиме за духовните дарови, за сведочењето и евангелизирањето, претежно размислуваме за даровите на евангелизирање, проповедање и поучување. Иако сите дарови немаат евангелска природа, ако се употребат според потребите на месната црква, тие ќе имаат важно влијание на евангелската мисија на црквата.

На одредени верници од црквата во Ерусалим им биле доделени должности кои во денешно време би ги нарекле ѓаконски служби. Поради кои причини апостолите не сакале да ги извршуваат овие служби? На кој начин да ги разбереме начелата кои се откриени во овој случај? Дела 6,1-4

Новоизбраните ѓакони придонесле во вкупната евангелска програма на црквата со тоа што ги ослободиле апостолите од одредени работи и им овозможиле целосно да се посветат на евангелизирањето и проповедањето. Според тоа, иако можеби ќе сметаме дека службата на ѓаконите во прв ред има евангелска природа, таа е претставена како дејствување од заднина. Се разбира, можно е дејствувањето на ѓаконите во помагањето на сиромашните вдовици да направило одредени луѓе поподготвено да ја слушаат веста на евангелието кога им била проповедана. Само Бог знае какво добро направиле овие луѓе извршувајќи ја својата служба.

За дејствувањето на црквата потребни се службеници и старешини од областа на евангелизирањето, финансиите итн. Оние кои му служат на Господа на овие подрачја мораат да сфатат дека се дел од тимот, така што нивниот придонес е клучен во вкупното евангелско дејствување на црквата.

Кои духовни дарови ги опишува Лука во својот извештај за работата во Ерусалим и какви биле резултатите, не само во проповедањето туку и во придобивањето на нови ученици? Кои важни поуки може да ги извлечеме за себе? Дела 2,40-47

Зборот „додаваше“ во Дела 2,47 е употребен во смисла на вклучување во општеството. Иако нови обратеници постојано биле додавани кон бројот на учениците, тие биле примани и згрижувани во заедништвото на верните. Според тоа, може да заклучиме дека духовните дарови на подрачјето на администрацијата, старешинството, гостопримливоста, пасторалната служба и останатите служби треба да се покажат во рамките на црквата. Овој случај е добар пример за употреба на поединечните духовни дарови за добро на целата црква, како поддршка на евангелските напори на евангелистите.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Размисли за својата улога во службите во црквата. Како таа се вклопува во мисијата на црквата како целина?

ДУХОВНИТЕ ДАРОВИ И ОДГОВОРНОСТА НА ХРИСТИЈАНИНОТ

Духовните дарови не се откриваат за да ја задоволат нашата љубопитност, туку за да согледаме што сака Господ да правиме и на кој начин да се вклопиме во активностите на црквата. Се разбира, тоа ни наметнува и одговорност да ги исполниме очекувањата кои ги имал Господ кога ни ги давал своите дарови.

Спореди ги текстовите во Римјаните 12,4; 1. Коринќаните 12,12 и Ефесјаните 4,16! Што ни зборуваат овие текстови за духовните дарови и црквата како целина?

Важно е дека сите поглавја кои ги набројуваат духовните дарови тоа го прават во контекст на црквата. Ова покажува дека, иако поединецот може да биде вклучен во сведочење и евангелиација, како што го направил тоа Филип со Етиопјанецот (Дела 8), сите ние имаме одговорност своите дарови да ги применуваме во рамките на црквата.

Како што видовме, што и да прави црквата, таа мора да биде покорна на авторитетот на Светиот Дух и неговото насочување. Наша одговорност е да ја запознаеме Божјата волја и да дејствуваме во согласност со она што ни го открива Духот. Ние не смееме да паднеме во стапица прво да ги правиме плановите, а дури потоа да бараме божествено одобрување. Често се прашуваме: „Што може нашата црква да направи за Господа?“ Би било подобро да откриеме што прави Бог помеѓу својот народ и да се вклучиме во тоа дело.

Што ни зборуваат текстовите во Матеј 10,19.20; Дела 13,4.5; 16,6.7 за тоа на кој начин учениците биле насочувани од Светиот Дух?

Учениците му дозволувале на сезнајниот Свети Дух да ја насочува нивната служба. Понекогаш се обидуваале да влезат во некое ново поле, но Светиот Дух ги спречувал во тоа. Најверојатно, Павле добил видение во кое Светиот Дух му дал посебни упатства каде треба да работат (Дела 16,9.10).

Духовните дарови мора одговорно да се употребуваат, а најдобар начин за тоа е одржувањето на постојана врска со Светиот Дух. Ние имаме одговорност да го сочуваме единството во црквата. Ако нè води Светиот Дух, единството ќе биде сочувано. Духот ги насочува поединците, но ја води и целата црква. Ги насочува поединците, но ја насочува и целата црква. Светиот Дух никогаш не ги води поединците спротивно на начинот на кој ја води црквата.

Кога ќе се посветиме во Христовата служба, може да очекуваме да се случуваат големи дела. Клучот за нас како поединци и за целата црква е да го примиме она што ни го дава Светиот Дух.

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Организирајте локални можности за обучување.

Ако си се одлучил за некое подрачје на сведочење или евангелизирање, ако за тоа си разговарал со пасторот или старешината, време е да ја разгледаш својата подготвеност за работа. Секако дека сакаш на најдобар начин да ги привлечеш луѓето кај Христа, меѓутоа, тебе ти е потребна обука. Имај на ум, да работиш како дел на тимот наместо како поединец секако ќе ти осигура охрабрување, поддршка и успех.

1. Во разговор со пасторот прашај се дали постои каква било можност за обука. Целата обука не мора да биде само во месната црква. Испитај ги можностите да присуствуваш на некој регионален семинар.
2. Втор начин е да бараш од својот пастор или од другите учители да ти пружат обука на локално ниво. Ако нема доволно заинтересирани во твојата месна црква, во вашата средина организирајте еден регионален семинар.
3. Додека присуствуваш на обуката за одреденото подрачје разгледај кои извори ти стојат на располагање. Да се запознаеш со изворите и начинот на нивна употреба претставува значаен дел од подготовката за служба.
4. Клучна улога за твоето вклучување во делото на сведочење и евангелизирање претставува твојата лична подготовка. Кога ќе почнеш да работиш за Господа, треба да станеш свесен за своите лични духовни потреби. Кога ќе побараш и ќе добиеш поголема сила од Светиот Дух, ќе бидеш оспособен за поголема служба. Моли се Светиот Дух да те насочува и употребува.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. „Бог на својата црква ѝ дарувал различни дарови. Тие се драгоценци кога се на своето вистинско место, така што сите можат да учествуваат во делото на подготовка за Христовото скоро доаѓање“ (EGW, GW 481).

2. Разгледај во која мера духовните дарови се покажале во твојата месна црква. Што би можел да направиш со цел тие посилено да се почувствуваат во работата на црквата?

3. „Сите луѓе не примаат исти дарови, но на секој слуга на Учителот му е ветен некој духовен дар“ (COL 327). На кој начин би можеле да ги охрабриме сите верници во црквата да ги откријат, развијат и употребат своите духовни дарови? Зошто е важно да го направиме тоа?

ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ КАКО НАЧИН НА ЖИВОТ

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Коринќаните 3,2; Матеј 9,36-38; 1. Коринќаните 9,20-22; Марко 5,1-9; Јован 17,11-19.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „А во Јопија беше една ученичка по име Таवि-та, што преведено на елински значи Српа. Таа беше полна со добри дела и милостини, што ги правеше“ (Деела 9,36).

КЛУЧНА МИСЛА: Без оглед дали признаваме или не, сите верници ја проповедаат веста со примерот на својот живот.

Често се нагласувало дека христијанството не се состои само од прифаќање на низа верувања, туку и целосно спроведување на тие начела во животот. Всушност, во крајна линија она во што веруваме влијае на одлуките кои ги донесуваме и животот што го живееме.

Освен тоа, оние кои себеси се сметаат за христијани многу остро го набљудуваат својот живот, за да видат дали е во согласност со нивните верувања. Дури и кога не сакаме, оние кои не набљудуваат се учат од нас. Затоа важно прашање кое се поставува не гласи: „Дали ние влијаеме на другите луѓе и дали им пренесуваме информации?“ туку „На кој начин влијаеме на другите и какви информации им пренесуваме?“

Иако секогаш мора да ја имаме на ум важноста на ненамерното влијание на другите околу нас, ние мора и намерно да планираме да им помогнеме на луѓето да направат врска помеѓу верата и начинот на живот. Во текот на оваа седмица ќе проучуваме на кој начин животот на христијанинот ја покажува важноста на верата во секојдневното искуство.

ТИВКИ ПРОПОВЕДИ

На кој начин би можеле да ги препознаете Христовите следбеници во првиот век? Свештениците и фарисеите би ги препознале според начинот на нивното облекување. На сличен начин би ги препознале и рибарите, земјоделците и римските војници. Но, повторно како би ги препознале христијаните?

Според Исусовите зборови, на кој посебен начин можеле да се препознаат Неговите следбеници? Што значело тоа во практична смисла? Јован 13,35.

Исус рекол дека луѓето ќе нè препознаваат како Негови следбеници ако меѓусебно се сакаме. На кој начин ќе до дознаат ова? Љубовта на дело ќе ги осведочи. Љубовта која ја негуваме кон Исуса и другите верници ќе одреди на кој начин одговараме на Божјата волја и како постапуваме едни кон други. Освен тоа, љубовта и грижата кои ги покажуваме кон оние кои се наоѓаат надвор од Господовото стадо ќе го одредат начинот на кој ќе постапуваме кон нив. Тоа е проповед која ќе може да ја набљудуваат и видат, и таа ќе им зборува погласно од сè што би можеле да им кажеме. Многу родители забележале дека нивните деца многу рано го развиваат таканаречениот „детектор за лицемерство“ кој сè повеќе се усовршува со нивната возраст. Според тоа, мора да бидеме свесни дека многумина од оние со кои се дружиме и на кои им сведочиме имаат многу развиена способност да ја препознаат разликата меѓу вистинското религијско искуство и формалното исповедање на верата.

Што вели апостол Павле за начинот на кој Бог сака да се послужи со својот народ за да влијае на животот на нивните ближни? 2. Коринќаните 3,2.3

Ние не смееме да го потцениме своето намерно и ненамерно влијание врз оние кои се околу нас. Животот на христијанинот би можел да биде како писмо кое Исус го пратил до светот. На темелот на срцето кое е обновено со божествената благодат, тоа писмо, тој живот, ќе ја покаже силата на евангелието да го преобрази животот и на тој начин ќе сведочи за Господа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: На кој начин на вас влијаеле луѓето чии дела биле во согласност со нивната вера? На кој начин влијаеле оние чии дела не се согласувале со нивната вера? Како постојано да имаш на ум дека твоите дела на еден или друг начин влијаат на другите?

ДА ИМАМЕ СОЧУВСТВО КОН ЛУЃЕТО

Секојдневно минуваме покрај луѓе кои не ги познаваме. Поминуваме покрај нив на улица, седиме покрај нив на клупите во паркот и чекаме заедно со нив во редови. Понекогаш дури ја потврдуваме и нивната присутност со кимање со главата или подигнување на раката. Иако не може лично да се запознаеме со сите луѓе коишто секојдневно ги гледаме, Бог сака сите тие да го прифатат и да го внесат во сопствениот живот. За некој некаде ние можеме да бидеме дел од Божјиот план да го спаси.

Прочитај го текстот во Матеј 9,36-38! Иако биле изговорени во посебен и единствен контекст, чувствата кои ги изразуваат овие зборови не се ограничени само на овој контекст. Што рекол Исус и како овие зборови може да се применат во твојата непосредна околина?

Мноштвото кое Исус го гледал во тој момент било разочарано и очајно. Луѓето биле толку жалосни, што го отфрлиле секој остаток на религијата и религиско искуство кое им преостанало. Оние кои Бог ги поставил да се грижат за духовната благосостојба на неговиот народ, ја занемариле својата должност. Во согласност со тоа, луѓето биле обесхрабрани и расеани како овци без пастир. Исус имал длабоко сочувство кон нив, бидејќи знаел дека им е потребен духовен пастир.

Во мноштвото луѓе меѓу кои се движиме, многумина се посветени на Исуса Христа. Меѓутоа, колку повеќе се таквите кои чувствуваат очајничката потреба за духовен пастир, за Исуса Христа.

На некој начин со нив мора да воспоставиме врска со цел да ги запознаеме со Спасителот.

Исус, учениците и уште неколку Негови други следбеници биле вклучени во евангелската жетва, но како што жетвата станувала побогата, биле потребни многу повеќе жетвари. Иако Исусовиот повик да се молиме Бог да изведе жетвари за жетвата и има за цел да ги наведе Неговите следбеници да размислат за нивното учество на жетвата, тој претставува и ветување дека Бог ја знае потребата за работници и дека наскоро ќе ги испрати.

Повеќето цркви се опкружени со големи жетвени полиња и поради тоа не е добро жетвата да се препушти само на неколкумина верници. Ако имаме сочувство кон луѓето кои живеат во близина на нашата црква и нашиот дом, а такви има илјадници, повторно ќе ја почувствуваме потребата да го молиме Господот на жетвата да прати работници, но и да го согледаме сопствениот придонес кој го даваме или може да го дадеме како работници за Господа.

Кога се сосредоточуваме на евангелизирањето и сведочењето, важно е да го имаме пред очи своето потенцијално работно поле. Луѓето кои живеат околу нас, од кои многумина го бараат Господа, ќе бидат покренати да творат добро гледајќи го сочувството кое го покажуваме кон нив.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Што за тебе значи зборот „сочувство“? Како врз основа на своите страдања и потреби можеш да научиш колкава е потребата за сочувство? На кој начин може да научиш да имаш многу повеќе сочувство кон луѓето кои живеат околу тебе?

ЧЕКОРЕЊЕ ВО ОБУВКИТЕ НА ДРУГИТЕ

Еве една важна поука: наместо на луѓето да им го нудиме она што мислиме дека им е потребно, мора да сфатиме кои потреби, според нивно мислење, им се најважни. Што ги загрижува? Со кои проблеми се соочуваат? Кои потреби им се најважни?

На кој начин Павле се приближувал кон разните видови луѓе и како ја покажувал својата желба да се изедначи со нивните потреби и грижи? Што може да научиме од него во нашето настојување да им се приближиме на луѓето кои живеат околу нас? 1. Коринќ. 9,20-22; Евреите 4,15

Доколку не постоеле начела, апостол Павле бил подготвен да направи сè и секаде да оди со цел да биде во подобра положба при осведочувањето на луѓето за евангелието. Со други зборови, бил подготвен да оди во нивните чевли во обидот да ги разбере и да пронајде најдобар начин да ги задобие за Христа.

Факт е дека често се обидуваме на луѓето да им го понудиме она што мислиме дека им е потребно. Меѓутоа, пред тоа би требало да сфатиме кои се вистинските нивни потреби. Да одиме во туѓи чевли значи да се трудиме да го разбереме животот со сите проблеми од нивна перспектива, да се трудиме да ги разбереме нивните рани и радости. Со други зборови, да се сретнеме со нив таму каде што се наоѓаат.

Се разбира, тоа го правел Исус. Неговиот земски живот бил поистоветување со оние кои дошол да ги спаси. Тој може да ги разбере нашите болки и борби бидејќи и самиот сето тоа го доживеал. Тој поминал низ болни разочарувања, издржал лажни обвинувања, отфрлување и нечесно казнување. Тој бил „Бог со нас“ во најтесна смисла на зборот.

Освен тоа, бидејќи ги стекнал нашите искуства, тој е во состојба да им се приближи на луѓето таму каде што се наоѓаат. Кога ги читаме евангелијата откриваме дека Исус немал само еден метод на евангелизација и сведочење. Тој им пристапувал на луѓето во контекст на нивниот живот. Кога се нашол со Самарјанката на Јакововиот извор ѝ зборувал за водата на животот. На земјоделците им раскажувал за сењето на семето, за жетвата, за времето. На рибарите им зборувал за рибите, мрежите и бурите. Исус имал прекрасен начин големите духовни вистини да ги претстави преку обичните секојдневни животни настани. Оние кои го слушале дознавале за водата на животот и потребата да се сее семето на евангелието. Многумина од нив навистина станале ловци на луѓе.

ГОСТОПРИМЛИВ НАЧИН НА ЖИВОТ

Постои изрека која често се повторува кога задобиваме луѓе за Христа. Таа гласи: „На луѓето не им е важно да дознаат колку знаеме сè додека не дознаат колку ни е важно!“ Факт е дека може да зборуваме и да проповедаме колку што сакаме, но ако луѓето се чувствуваат несфатени, отфрлени и неприфатени, нашето сведочење ќе биде оневозможено, без оглед колку сме богати со зборови во своето проповедање и колку е разумно и вистинито нашето учење.

Тоа ни ја открива едноставната идеја за гостопримството. Тоа ги опфаќа подрачјата на прифаќањето, радосното поздравување, отвореноста, грижата, великодушноста, љубезноста и пријателството. Сите овие доблести имаат врска со начинот на кој Бог сака христијаните да се однесуваат едни кон други, како и кон оние кои сакаат да ги придобијат за Господа.

Прочитај го извештајот за човекот опседнат со демони во Марко 5,1-19! Што му рекол Исус на човекот со што го потврдил начелото дека пријателите многу поподготвено ќе го прифатат евангелието кое им го проповедаме? На кој начин да научиме ова начело да го примениме во својата работа на сведочење и евангелизирање?

Исус можел да му каже на човекот да се врати во градот и на секому да го раскаже своето искуство на исцелување. Фактот што Господ посебно му рекол да ги побара своите пријатели, ја нагласува важноста дека со оние со кои веќе сме воспоставиле однос на доверба ќе бидат многу поподготвени да ја прифатат радосната вест за Неговата љубов, благодат и спасение, која сакаме да им ја објавиме. Потоа тие пријатели на сите страни ќе им ја објавуваат возбудливата вест на сопствените пријатели и така евангелската порака ќе напредува.

Најважно во целиот процес е да имаме пријатели надвор од кругот на верниците. Бидејќи многумина од нас работат во светот, природно е да имаме многу познаници, но сепак познаниците не се блиски пријатели. Меѓутоа, тие можат да станат наши пријатели преку она што го нарекуваме евангелизирање преку гостопримство, а сето тоа е производ на гостољубивиот начин на живот. Со други зборови, евангелизирањето со покажување гостопримство не е нешто исклучително или повремено, туку тоа е начин на секојдневно живеење. Види Лука 14,12-14!

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: На кој начин би можел да бидеш многу погостопримлив кон оние кои се наоѓаат во твојата близина? На кој начин би можел да научиш да даваш повеќе од себе, за да ги задоволиш потреби-те на оние кои сакаш да ги придобиеш за Христа?

ПРОШИРЕТЕ ГО КРУГОТ НА СВОИТЕ ПРИЈАТЕЛИ

Иако може да се случи некоја душа да му пристапи на христијанинот и да го праша: „Што да направам за да добијам спасение?“, во најголем број случаи верниците мора да тргнат во потрага по изгубените овци. Некои велат дека црквата се поистоветува со тврдина од која луѓето излегуваат во поход или мисија со цел да придобијат обратеници кои подоцна ги советуваат да не се дружат повеќе со светот од кој што биле спасени. Не е толку важно дали е точна оваа слика или се работи за претерување. Факт е дека многу адвентисти имаат малку пријатели надвор од задницата на верници. Иако е важно да ги избегнуваме несветите влијанија, ваквото изолирање во голема мера нè спречува да им се приближиме на луѓето и да им ја објавиме пораката на евангелието.

Внимателно проучи го текстот во Јован 17,11-19! Што ни зборуваат овие текстови за местото кое христијанинот треба да го заземе во светот? Види Колошаните 4,2-6.

Врз основа на овие текстови би можеле да ги набориме следните вистини за Исусовите ученици во светот:

Тие се во светот (Јован 17,11).

Не се од светот (Јован 17,14.16)

Сè уште не треба да бидат земени од светот (Јован 17,15)

Исус ги пратил во светот (Јован 17,18)

Ние сме родени во овој свет. Додека сме овде, Бог за нас има работа која сака да ја завршиме за Него. Исто како што ги пратил своите први ученици и нас нè пратил во светот за да ги запознаеме луѓето со спасението кое му се нуди на целиот човечки род.

Предизвикот упатен до нас е намерно и свесно да го шириме своето мисионско поле. Тоа може да значи дека го менуваме својот начин на живот за да им се приближиме на оние кои сè уште се далеку од вистината. Тоа не значи дека се откажуваме од начелата, туку дека бараме можност со чиста совест да се дружиме со луѓето со цел да станеме нивни пријатели и канали на Божјата вистина.

Многу често ние на луѓето им упатуваме повици да дојдат кај нас. Меѓутоа, Исус ни рекол дека ние треба да одиме кај луѓето. Всушност, би требало да се запрашаме. Дали сме се оддалечиле од луѓето во светот и на тој начин сме ја изгубиле својата евангелска успешност.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Погледни се самиот себеси: дали често пати се повлекуваш во осаменост и премногу се оддалечуваш од луѓето во овој свет? Или можеби премногу се дружиш со светот? Како би можел да научиш да бидеш во светот, а сепак да не бидеш дел од него?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Пронајди каде твојата општа служба се поклопува со општите планови на црквата.

Иако голем дел од црковните одделенија може да имаат добро организирана програма и многу добро да работат, можно е оние кои работат во нив воопшто и да не знаат што се случува на другите подрачја на црковниот живот. Освен тоа, можеби не постои некој општ црковен план за евангелизирање, кој е достапен за сите црковни одделенија и во кој сите може да учествуваат. Со цел охрабрување, поддршка и проценка на успехот најдобро ќе биде поединечниот план на евангелизирање и сведочење да биде вклопен во општата стратегија на вашата црква. За да се постигне тоа, важни се следните предлози:

1. Можеби ќе откриеш дека, иако постојат многу евангелски активности во твојата црква, сепак не се изнесени цели и стратегии. Во тој случај, побарај да се сретнеш со пасторот, старешините или мисионските водачи и прашај ги кои се нивните сопствени цели за евангелизирање. За време на вашите дискусии, запиши го она што сметаш дека е важно. Така изградуваш слика за твојот начин на евангелизирање, а тоа ќе ти помогне да ги препознаеш целите и начините на кои можеш да допреш до другите.
2. Сретни се со својот пастор, старешина или водачот на евангелските активности за да дознаеш дали постојат цели и стратегии на кој начин можат да се постигнат тие цели. Имај на ум, се обидувај да дознаеш како твоите избрани евангелски активности може да се вклопат во црковниот план и како може да помогнат да се остварат поставените цели.
3. На ова ниво можеш да решиш да се придружиш на веќе воспоставена евангелска активност. Меѓутоа, доколку службата што си ја избрал се наоѓа на некое ново подрачје на евангелизирање или сведочење, ќе треба да собереш група верници кои ја делат твојата визија. Изнеси ги твоите цели и стратегиите што ќе ги употребиш за да ги постигнеш овие цели.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. „Премногу често се случува влијанието на проповедите од проповедалната да биде уништено со влијанието на проповедта која ја изнесуваат оние кои тврдат дека ја застапуваат вистината“ (E.G. W, 9T 21). Какво сведоштво објавува твојот живот и дали се согласува со зборовите на верување кои ги изговараш?

2. Размисли за твојата црква како целина. Колку е вградена во општествената заедница? Кога утре би исчезнала твојата црква, какви промени би се случиле во општествената заедница и дали би се почувствувало нејзиното исчезнување?

Поука 5
Од 28 април до 4 мај 2012

РЕДОСЛЕД НА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕТО И СВЕДОЧЕЊЕТО

ПРОЧИТАЈ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Матеј 25,35-40; 1. Коринќаните 3,1-3; 1. Петрово 2,2; Јован 6,54-66; Лука 8,4-15.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „Со млеко ве напоив, не со тврда храна, зашто уште не можете да ја поднесувате. А ни сега не можете“ (1. Коринќаните 3,2)

КЛУЧНА МИСЛА: Во секое евангелизирање и сведочење најважно е прво да ја претставиме едноставната вистина на евангелието.

Последователното евангелизирање е стратегија втемелена на сознанието дека луѓето ќе поминат од една црковна програма кон друга доколку тие се поставени според правилен редослед. Меѓутоа, овој редослед мора внимателно да биде избран, во спротивно од него ќе има повеќе штета отколку корист.

Нашиот клучен текст покажува дека Павле го сфатил фактот дека со претерување сè може да се расипе. Ние може да објавиме голема количина на сложен материјал кој, со погрешен распоред, може да предизвика слушателот да се заскрне од количеството и да не ја сфати длабочината на значењето, или пак да се двоуми на себе да го примени она што го слушал. Исто како што хранењето на новороденчето започнува со млеко, па постепено се вклучува поцврста храна, така и новороденчињата во Христа мора да добиваат храна која ќе ја прифатат со нивното духовно разбирање.

Во текот на оваа седмица ќе истражуваме на кој начин стратегиите и програмите на евангелизирање и сведочење меѓусебно се дополнуваат, преплетуваат и поддржуваат во текот на црковната евангелизациона година.

РЕДОСЛЕД НА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕСНИ ПОТРЕБИ

Како што веќе забележавме во текот на изминатите седмици, откривањето на поединечните и заедничките свесни потреби ќе има влијание на нашиот пристап кон луѓето како и на програмите и службите кои ќе им ги понудиме. Кога ќе ги разбереме свесните потреби на луѓето и општеството, тогаш сме во состојба да го планираме редоследот на програмите кои треба да ги задоволат овие свесни основни потреби, без оглед дали се работи за поединци или заедница.

Проучи го текстот во Лука 9,11! На кој начин овој текст ни ја открива Исусовата желба да нè излечи физички и духовно? Во нашето подрачје на влијание, за да можеме да се обидеме и ние да им го направиме истото на луѓето меѓу кои работиме?

Нема сомневање дека многумина доаѓале кај Исуса во прв ред поради Неговата моќ да ги ублажи нивните телесни страдања. Исус навистина ги лечел телесно, но сакал да им помогне и на духовно подрачје и да ги задоволи нивните духовни потреби за кои никогаш не биле доволно свесни.

Додека се труди да ги задоволи поединечните и заедничките потреби на луѓето, Божјиот народ треба да го следи Исусовиот пример и на некој начин да ги насочи мислите на луѓето кон вечните прашања.

Колку сериозно ги сфаќаме Исусовите зборови за задоволување на телесните потреби на луѓето, или само ги прогласуваме за метафори? Навистина, кога сериозно би ги сфатиле, колку поинаку би се однесувале, зар не? Матеј 25,35-40.

Да им служиме на каков било начин на оние кои Исус ги сака и за кои го дал својот живот, значи да му служиме на самиот Исус. Тоа покажува колку е Исус тесно поврзан со делата на своето создавање. Кога некој од нив ќе биде повреден, Тој е загрижен, полн со сочувство; па зар не би требало и ние така да се однесуваме? Текстот во Матеј 25,35-40 укажува на тоа дека задоволувањето на свесните потреби на луѓето секогаш треба да претставува дел од утврдената стратегија на црквата. Кога некоја потреба ќе биде откриена, таа мора да биде задоволена, без оглед до каде стигнала црквата во својот редослед на евангелизирање. Иако многумина ќе ги следат црковните програми онака како што ќе се случуваат, има и такви на кои духовната храна веднаш ќе им биде неопходна. Црквата не треба да го отфрли својот план и редослед на програми и настани, туку мора да биде во состојба да одговори на секоја моментална потреба на луѓето, имајќи ги на располагање обучените луѓе и соодветните средства во секое време.

МЛЕКО И ТВРДА ХРАНА

Спореди ги текстовите во 1. Коринќаните 3,1-3 и 1. Петрово 2,2! Што мислите, за што зборуваат апостол Петар и Павле кога зборуваат за млекото, тврдата храна и потребата за растење? Според твое мислење, во теолошка смисла, што претставува млеко, а што тврда храна?

Очигледно е дека верниците во Коринт не отишле далеку во својот духовен развој од времето кога апостол Павле ја основал таа црква. Сосема е разбирливо што апостолот во своето послание упатува повик да му се предадат на Бога и духовно да растат до таа мера што ќе бидат способни да ги сфатат длабоките вистини на евангелието. Неговото проповедање во време на основање на црквата било евангелско, а не толку од поучлива природа. Павле не сакал да зборува за длабоките духовни теми се додека верниците не созреат доволно за да можат да ги прифатат и да ги сфатат.

Кога ние во денешно време работиме со луѓето, мора да бидеме свесни на Павловиот систем на работа. Ние мора да ги наведеме луѓето да се предадат на Христа пред да очекуваме да ги прифатат длабоките вистини на Неговата пишана Реч која ќе го промени нивниот живот.

Кога зборуваме за евангелскиот распоред, може да се работи за долготраен, но и за краток процес. Кога посетителите ќе поминат низ редослед на програми и кога ќе бидат во состојба да одговорат на Божјиот повик, треба да ги повикаме да присуствуваат на евангелските проповеди или пак со нив да се започне низа на поединечни библиски часови. Без оглед за кое решение ќе се одлучиме, начелото е секогаш исто: прво млеко - едноставни евангелски теми за да се воспостави заедница, па потоа тврда храна - длабоки вистини кои ќе го наведат решително да му се предаде на Бога.

Кое Исусово важно начело на евангелизирање ни го пренесува апостол Јован? Како би можеле денес да научиме да го применуваме во својот систем на пристапување на луѓето? Јован 16,12

Еден новообратен верник бил толку воодушевен со вистините кои ги слушнал, што посакал на сите да им ги објави. Прво сакал на своите познаници да им го објасни неговото ново сознание за „жигот на свертот“. Без оглед колку бил добронамерен, неговиот пример сè уште ја истакнува важноста на начелата за редоследот на евангелизирање и сведочење.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Сети се на некои библиски вистини со кои си се борел и кои тешко си успевал да ги прифатиш. Што се случило по некое време? Што си научил од ова искуство и на кој начин тоа ти покажало на потребата да бидеш повнимателен во својот пристап кон ближните?

ВИСТИНИ КОИ НÈ СТАВААТ НА ПРОБА

Вистината која нè става на проба е библиското учење кое, кога ќе го сфатиме ќе бара значителни промени во нашите верувања и начин на живот. Некои од нив, како што е вистината за седмиот ден од одморот или отфрлањето на нечистата храна, се однесуваат на верувањето и начинот на живот. Сето тоа ја нагласува потребата првенствено луѓето да го прифатат Христа како свој Спасител и Господ и дури потоа Тој да ги упати нешто да направат или да променат.

Текстот во Евангелието според Јован 6,54-66 покажува дека некои луѓе се одвратиле од Исуса кога се соочиле со вистините кои ги ставиле на проба. Зошто се случило тоа? Која поука може да ја извлечеме како поединци? Кои клучни вистини и сега го ставаат на проба твоето вистинско предавање на Исуса?

Многумина од оние кои ја слушале Исусовата проповед на планинската падинка и учествувале во гозбата која потоа им ја приготвил, тргнале по Него со очекување дека ваквата гозба ќе се повтори. Кога Исус се обидел нивните мисли да ги насочи на духовни теми, служејќи се со сликата на сопственото тело и својата крв, тие целосно се повлекле. Тоа не се случило затоа што не успеале да ги сфатат вистините дека спасението е можно единствено во Христа, туку затоа што одбиле да ја прифатат оваа вистина. Тоа било време на проба, а кога повеќе немало изгледи нивните физички потреби да бидат задоволени, тие одлучиле да си заминат во своите домови.

Зар држењето на Божјите заповеди не претставува една од таквите вистини кои нè ставаат на проба? На кој начин? Јован 14,15

Овој текст претставува повик до сите кои зборуваат дека го сакаат Исуса сериозно да го преиспитаат сопственото предавање. Порано или подоцна ќе дојде време кога нечие верување ќе биде ставено на проба со повикот да се премине од зборови на дела. Меѓутоа реалноста покажува дека во која било фаза на евангелизациониот процес, луѓето си заминуваат кога ќе се соочат со вистините кои ги ставаат на проба. Искуството покажало дека многу луѓе лесно и позитивно одговараат на вистината која ги става на проба, доколку со Спасителот веќе воспоставиле заедништво полно со љубов. Со други зборови, вистина е дека правилниот распоред носи најдобри резултати.

Исус сакал на своите ученици да им пренесе многу од своите учења, но добро знаел дека во тој момент сè уште не биле подготвени да ги прифатат (Јован 16,12). Неговото ветување дека Светиот Дух ќе ги води кон секоја вистина (Јован 16,13), се однесува и на нашето време како и на сите оние кои се обидуваме да ги доведеме кај Христа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Иако дарот на благодатта им е достапен на сите, *ипреданието* на кое Тој нè наведува може понекогаш да биде платено со многу висока цена. Како би можеле да му помогнете на некој кој се бори да ја плати цената на предавањето на Христа, без оглед за кое подрачје од животот се работи? Што си научил од сопственото искуство за цената на предавањето и на кој начин би можел да му помогнеш на некој кој се наоѓа пред сличен предизвик?

ОДМЕРУВАЊЕ НА ДУХОВНОТО РАСТЕЊЕ

Самото објавување на некои библиски информации преку јавни предавања, семинари или библиски часови не може да претставува сигурност дека во духовен поглед сме влијаеле на оние кои нè слушале. Многу луѓе присуствувале на евангелски предавања, семинари на Откровение, библиски часови или нешто слично. Иако на тој начин стекнале интелектуално разбирање на библиските вистини, тоа не значи дека научените вистини ги вградиле во својот систем на верување и живеење.

Тогаш, на кој начин може да одредиме дали луѓето на кои сме им зборуваале биле допрени од вистината во толкава мера што ќе почнат да менуваат одредени делови на својот живот и своите верувања?

Важен начин на кој ќе можеме да го одмериме духовното растење на другите е поставувањето прашања. Тоа е добар начин со кој може да процениме до каде стигнал некој во духовното разбирање и растење. Прашањата кои ги поставуваме треба да бидат такви што ќе бараат промишлен и опширен одговор, а не само потврда или одрекување. Некои од нив би можеле да гласат: - Што мислите што ни зборува овој текст во денешно време? На кој начин оваа библиска вистина би им ја објасниле на своите пријатели? Како се чувствувате кога ќе помислите дека ова ветување Бог ви го упатил токму вам? Кои промени би можеле да ги внесете во својот живот, во односот кон другите и во општото однесување благодарение на вистините кои штотуку ги проучувавме? На кој начин оваа вистина ви помага да го засакате Исуса? Од целокупното проучување, што остави најсилен впечаток врз вас? Што ви даде најголема надеж? Што ве исплаши?

Проучувањето на Библијата, како и сите други евангелски предавања, треба да биде логично и со правилен распоред. Тоа значи едноставните вистини кои се полесни за разбирање и прифаќање треба да бидат објавени на самиот почеток, додека посложените проучувања треба на ред да дојдат подоцна кога проучувачите на библијата ќе бидат духовно позрели и способни правилно да ги сфатат. Многу е важно пробните прашања да се поставуваат во текот на целокупното проучување и на тој начин да се следи духовното растење и созревање на оној кој проучува.

Проучи ги следните текстови и размисли зошто Бог кој се знае поставува вакви прашања! 1. Мојсеева 3,9.13; Матеј 16,13-15; 22,41-46; Марко 9,33; Лука 2,46. Што ни зборува тоа за фактот дека поставувањето прашања е силно средство кое помага луѓето да растат во Божјата благодат?

ПОДГОТОВКА ЗА ЖЕТВА

Да насочувате некого на неговиот духовен пат е слично со подготовката за жетва. Оние кои одгледувале некоја градина знаат дека постои одредено време и одреден редослед кој ќе мора да го следат доколку сакаат да го соберат посакуваниот род. Мора да копаеме, да го отстраниме плевелот, да го посееме семето и да ја полеваме земјата. Освен тоа, неопходно е да се создаде неопходна околина за билките; некои ќе бараат повеќе светлина, додека други ќе сакаат поголема ладовина. Освен тоа, неопходно е билките да се заштитат од птиците и градинарските штетници. Со други зборови, растението во градината мора да се негува од сењето до берењето на родот. За луѓето кои се наоѓаат на духовно патување, сличен процес започнува пред да се крстат а продолжува по крштавањето. Во идеален случај на луѓето им е потребна нека сè додека и самите не почнат да се грижат за другите. Овој факт повторно ја нагласува виталната природа на планираниот распоред кој овозможува правилен временски простор и правилни чекори кои создаваат најдобра заштитна атмосфера која е проникната со грижа.

Прочитај ја параболата за сејачот и Исусовото објаснување во Лука 8,4-15! На каков предизвик нè изложува оваа параболата во поглед на негувањето на обратениците сè до нивната зрелост, односно негувањето на семето кое паднало на добра земја? Види и Јован 16,7.8.13

Исусовото објаснување на параболата открива некои интересни факти. Дванаесеттиот стих објаснува дека некои луѓе почнуваат да веруваат, но сатаната ги наведува на погрешен пат пред нивната вера доволно да се зацврсти. Тринаесеттиот стих ги опишува оние кои радосно ја прифаќаат Речта, некое време веруваат, но кога ќе се најдат во искушение, одат во друга насока. Четринаесеттиот стих споменува друга група која слуша, но која никогаш не расне до степен на христијанска зрелост. Повеќето луѓе тргнуваат на патот кон Христа и Неговото царство, но на различни делови на патувањето се појавуваат пречки кои ги запираат во духовното растење.

Едноставното сење на семето многу ретко е доволно за да донесе добар род. Наш предизвик како црква и поединци е да го сееме семето на евангелието, а потоа по правилен распоред да ги негуваме до духовна зрелост сите оние кои го започнуваат своето духовно патување кон Христа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Кој дел од параболата најдобро го опишува твоето духовно искуство? Кои одлуки би можел да ги донесеш со цел да ја поправиш својата духовна состојба?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Да пронајдеме целна група!

До сега секако откривте дека стратегијата на евангелизирање која ја разгледувавме од седмица во седмица бара многу повеќе време од едно тромесечје за да може да се оствари. На пример, не може да очекуваме дека локалните можности за обучување на верниците може целосно да се откријат, планираат и остварат во текот на една седмица. Меѓутоа, додека размислувате за обуката и фактот каде може да се вклопи вашиот локален проповедник во планот на месната црква, многу е важно да го забележимо и проблемот на избирање на целната група.

Треба да ги разгледаме следните факти:

1. Според советувањето со пасторот, старешините и водачите на евангелските активности на месната црква, одлучете кој вид сведочење и евангелизирање сакате и која ќе биде вашата целна група. Изборот на целна група ќе ви помогне да се сосредоточите на сите аспекти на процесот. На пример, ако се одличите за програмата за деца, би било добро вашата програма да ја огласувате по училиштата и во соседството, се разбира меѓу младите семејства. Другите целни групи можат да бидат пензионерите, невработените, студентите итн.
2. Сосредоточувањето на целната група ќе ви помогне да го изберете најдобриот персонал, место, време и вид на работа по евангелизирањето. Тоа ќе ви овозможи најдобра проценка на успехот по завршувањето на програмата и ќе ве насочи на најдобрата молитвена програма.
3. Кога ќе ја избирате својата целна група, можеби и не морате да гледате подалеку од својата месна црква. Земете ги предвид пријателите кои ги посетуваат нашите богослуженија, и кои сè уште не се крстени како и младите момчиња и девојки кои сè уште не склучиле завет со Господа.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. „Една вистина која ќе се прими во срцето отвора место за друга“ (EGW, 6Т 449). По кој редослед би требало да ги објавуваме вистините со цел нашето проповедање да биде најуспешно? Зошто Христовата откупителска смрт треба секогаш да биде на прво место во сите наши разговори?

2. „Христос ги привлекувал срцата на своите слушатели покажувајќи им ја својата љубов и тогаш, малку по малку им ги откривал тајните на своето царство. И ние мора да научиме да ги прилагодуваме нашите напори кон положбата на луѓето - да се сретнеме со нив таму каде што се наоѓаат“ (E.G.W Евангелизам, 57). На кој начин љубовта кон луѓето на кои им зборуваме за Божјата Реч треба да влијае на начинот на кој им ги претставуваме библиските вистини, особено точките на доктрината кои претставуваат предизвик за нивните досегашни верувања?

ЛИЧНО ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ПРОЧИТАЈ ГИ СЛЕДНИТЕ БИБЛИСКИ ТЕКСТОВИ: Дела 4,13.14; Јован 1,37-50; Псалм 139; 1. Петрово 3,1-15; Јован 4,37.38.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „'Зашто вие сте Ми сведоци', слово е Господово, 'и Мои слуги кои ги избрав, за да знаете и верувате и да видите дека тоа Сум Јас. Пред Мене ниеден бог не беше направен и не ќе биде после Мене'" (Исаија 43,10).

КЛУЧНА МИСЛА: Оние кои чувствуваат радост поради сигурноста во спасението ќе посакаат и на другите да им помогнат да го стекнат тоа искуство.

Иако многумина ќе ја слушнат радосната вест за Исуса преку црковните напори за евангелизирање и сведочење, постои и посебен начин на кој влијанието на поединците значајно придонесува во успехот на заедничките црковни програми. Во текот на последните децении истражувањата покажале дека пријателите, роднините, соседите или познаниците, вдахновени со силата на Светиот Дух, биле највлијателен фактор во доведувањето на луѓето до одлука своето срце да му го предадат на Исуса. Истражувањата покажале дека скоро 83% од новите верници велат дека влијанието на нивните пријатели, роднини и познаници било многу важно. Од оние кои присуствувале на некој облик на јавни евангелизациони напори пред да пристапат на црквата, 64% дошле на богослуженијата на повикот на своите соседи и пријатели.

Во текот на оваа седмица ние ќе разгледуваме некои библиски примери на евангелска работа, поврзаноста со Исуса и нашето влијание на оние кои живеат во наша близина.

ЈАС И МОЈОТ БОГ

Нашиот личен однос со Христа ќе има големо влијание на успехот кој ќе го постигнеме во сведочењето за Него. Многу лесно може да научиме неколку формули за сведочење и евангелизирање, и потоа во своја сила и мудрост да тргнеме на работа. Иако Бог може да ги благослови нашите напори секогаш мора да се потсетуваме дека тоа е Негово дело и дека можеме да го извршиме единствено со негова сила. Дали сакаме да го шириме знаењето, колку и да е важно, или сакаме луѓето да воспостават витален духовен однос со Христа? И на кој начин би можеле на другите да им го пренесеме она што самите го немаме?

Се разбира, секогаш има примери на луѓе кои, иако се многу слаби во верата и се наоѓаат на работ на отпадот, станале Божји орудија за цел другите да ги доведат кај Христа. Во еден голем град пред многу години, една млада жена, откако станала верник на нашата црква, неуморно работела да го обрати својот брат. По многу години, братот конечно се крстил. Еден месец подоцна, сестрата ја напуштила верата и никогаш повеќе не се вратила во црква. Иако вакви случаи и понатаму се случуваат, факт е дека сме посилни сведоци за Христа кога нашата вера во Него е поцврста.

Прочитај го текстот во Дела 4,13.14! Што ти откриваат овие текстови за односот кој Петар и Јован го одржувале со Исуса, и што успеале преку него да постигнат? Што сакал Лука да каже кога напишал: „Ги препознаа дека беа со Исуса!“ Што значи ова? Како треба да изгледа верникот кој штотуку бил со Исуса?

Поуката од Божјата Реч е доста јасна. Кога мислиме за своите лични мисионски полиња, кога гледаме дека пченицата е созреана и дека итно се потребни работници, ние треба да му дозволиме на Господа да нè привлече кон себе со цел да воспоставиме блиска меѓусебна заедница со Него; заедница која ќе ни даде таква сила која на друг начин не би можеле да ја добиеме.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Како изгледа твојата лична зедница со Господа? На кој начин твојата присутност, начинот на зборување и однесување кон луѓето може да открие каков е твојот однос кон Господа? Во својот одговор биди целосно искрен кон самиот себе!

МОЕТО ЛИЧНО МИСИОНСКО ПОЛЕ

Додека го гледал мноштвото луѓе пред себе, Исус почувствувал сочувство кон тие луѓе (Марко 9,36). Понекогаш би помислиле дека Исус едноставно го гледал мноштвото, но во реалноста, Тој го гледал секој поединец кој се наоѓал во тоа мноштво. На ист начин, и ние треба да бидеме свесни за секој поединец во мноштвото во кое се движиме и во кое живееме. Нашата црква може да биде свесна за секој поединец во мноштвото единствено ако верниците дејствуваат на поединечна основа со сите оние кои се наоѓаат на подрачјето на нивното влијание.

Луѓето со кои лично се среќаваме на разни подрачја во реалноста претставуваат наше лично мисионско поле. Од најтесниот семеен круг ние би можеле да тргнеме кон другите роднини, пријатели и познаници. Понекогаш и другите може привремено да се најдат во подрачјето на нашето влијание и така да станат дел од нашето лично мисионско поле.

Прочитај го текстот во Јован 1,37-42! Зошто Андреја го известил својот брат дека го нашол Месија, пред тоа да го каже на другите?

Андреја бил ученик на Јован Крстител, а бидејќи Неговата служба била да го подготви патот за Исуса Христа, разбирливо е дека некои Негови ученици станале Исусови следбеници. Разговорот со Исуса толку го возбудил Андреја, така што веднаш тргнал да ја бара најблиската личност, односно својот брат со кој поминал многу бессони ноќи фаќајќи риби во Галилеја.

Прочитај го текстот во Јован 1,43-50! Што се случувало? Кои меѓучовечки односи се нагласуваат? На кој начин Филип одговорил на сомничавоста на Натанаил? Која поука може да ја извлечеме од овој настан, која ќе ни помогне да сфатиме како се случува личното сведочење?

Раното христијанство изгледа земало замав во општествените врски во околината на Капернаум и Витсаида. Забележете дека Филип не се справал кога Натанаил изразил сомневање дека Месија може да дојде од едно мало и зафрлено село. Тој само изрекува едноставен повик: „Дојди и види!“

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Кому од твојата непосредна околина можеш да му посведочиш за Исуса? Колку работи би требало да жртвуваш кога би се потрудил да бидеш поуспешен и подобар сведок за Христа?

МОИТЕ ЛИЧНИ МОЖНОСТИ

Кога водачот на евангелските активности во црквата ќе нè повика да се вклучиме во евангелизирање и сведочење, често пати мислиме дека другите се многу поспособени и поталентирани за таа работа. Другите ни изгледаат со поголема самодоверба и подготвеност. Меѓутоа, Библијата ни открива дека Бог не ги бара секогаш оние кои се најспособени, туку оние кои сакаат да бидат употребени, без оглед на своите дарови и таленти.

Добар пример за тоа е Мојсеј кога бил повикан да го ослободи својот народ од ропството во Египет. Мојсеј можел да наведе многу причини зошто некој друг би можел да биде многу покорисен да ја изврши работата која Бог сакал да се заврши (2. Мојсеева 3,11; 4,10). Во своите мисли Мојсеј можел да наброи доволно изговори со цел да не ја прифати работата која Бог му ја понудил.

Одговарајќи на повикот да се вклучат во некоја евангелска активност, многумина ги повторуваат Мојсеевите оправдувања: „Кој сум јас да бидам предложен за едно такво одговорно место?“, „Што ако луѓето ми поставуваат тешки прашања!“, „Не сум доволно добар говорник!“ итн. Ние може да се насмеваме на Мојсеевата мисла дека Бог повторно треба да ја разгледа својата одлука за избор на персонал, но Бог ги знаел можностите на Мојсеј и, наспроти неговите стравови и грижи, одлучил дека тој е вистинската личност за оваа посебна задача.

Мојсеевото повикување да го води Божјиот народ треба да нè осведочи дека Бог многу подобро нè познава отколку што се познаваме самите себеси. Бог не се сосредоточува на нашите минати достигнувања, туку на нашите лични скриени можности. Секој верник има огромни сили и способности кои може да ги вложи во Господовото дело.

Од друга страна, мора да се чуваме да не истрчуваме со преголема самодоверба пред Господ да нè повика. Иако навистина треба да го испитуваме своето срце за да видиме дали се наоѓаме на духовно подрачје, мора да земеме во обзир дека човековото срце е измамно кога се работи за оценувањето на самиот себеси. Затоа е добро да бараме од Бога да нè испита и да ни ја покаже нашата вистинска состојба, бидејќи нашата состојба има големо влијание врз нашите можности.

Прочитај го Псалм 139! Зошто Давид бара од Бога да го испита неговото срце? Каква поука се крие за нас, не само на подрачјето на сведочењето, туку и на целокупниот однос кон Господа? Што би можеле од овој псалм веднаш да примениме на себе? Каква утеха, надеж и охрабрување се кријат во овој псалм? Во исто време, што ни зборува тој за промените кои треба да ги внесеме во начинот на живот кој сега го водиме?

СВЕДОШТВО НА ПРАВЕДНИОТ ЖИВОТ

Дали делата навистина зборуваат погласно од зборовите? Навистина е така! Според тоа, навистина пораката може да се упати со зборови без дела. Сепак, има нешто многу силно во пораката која ги опфаќа делата и зборовите кои се наоѓаат во меѓусебна хармонија. Да зборуваш дека го сакаш Бога, а да се однесуваш спротивно на тоа, навистина претставува големо лицемерие. Најлошото сведоштво кое може да го дадеме е сведоштвото со зборови кои не се согласуваат со нашите дела, како и дела кои не се согласуваат со зборовите.

Доследноста зборува многу силно. Иако може да изгледа дека нашите семејства и познаници не го слушаат она што го зборуваме, тие многу внимателно набљудуваат да видат дали нашите зборови се во согласност со нашите дела и животот кој го живееме.

Прочитај го текстот во 1.Петрово 3,1-15! Што ни зборуваат овие стихови за силата на христијанскиот живот и неговата сила да ги придобие неверниците за Бога? Замислете ја силата која би го пратела нашето сведочење кога би живееле според она што го пишува во овие текстови! Која порака ни ја упатува 15 стих во целокупниот контекст на нашето лично сведочење?

Можеме да го замислиме проблемот кој би настанал кога некоја жена од незнабоштво би го прифатила Христа, додека нејзиниот маж и понатаму би останал незнабожец. Нејзината одговорност за неговото спасение би можела да ја направи незадоволна поради неговата упорност, така што на секој чекор почнува да му приговара. Од друга страна, како што предлага Петар, таа би можела да му остане верна на Бога и да се моли нејзиниот побожен живот да го задобие нејзиниот неверен маж. Со други зборови, таа би можела да препушти на своите дела од секојдневниот живот доследно и силно да сведочат во прилог на нејзината вера.

Дозволете нашата светлина да блеска и да ги искористи сите можности за позитивно влијание на изгубените мажи и жени. Оние кои живеат околу нас, не би требало да ги слушнат нашите зборови туку да ги видат нашите дела, бидејќи само така Божјата сила дејствува преку нас и Светиот Дух ќе работи да ги препознаат благословите на Божјата присутност во нашиот живот и можноста истото да се оствари и во нивниот живот. Луѓето мора да бидат осведочени дека христијанството не е само име кое го носиме, туку и однос кој сме го воспоставиле со Бога. Употребата на примери е важна метода на поучување, а христијаните претставуваат пример без оглед дали тоа го сакаат или не. Ние сведочиме со она што го правиме многу повеќе отколку со она што го зборуваме за нашата вера. Иако оваа мисла звучи застрашувачки, сепак таа е вистинита!

МОЈОТ ПРИДОНЕС КОН ЦЕЛИНАТА

Во текот на оваа седмица ние ќе го разгледуваме нашето лично мисионско поле и своите можности за сведочење и проповедање на евангелието. Меѓутоа, важно е да ја сфатиме вистината дека личниот напор на секој верник придонесува во целокупниот напор на целата црква. Дали знаете со кои методи се служи вашата црква во својата работа да се задобијат луѓето за Христа? Вие може да ги повикувате луѓето од вашето лично мисионско поле да присуствуваат на програмите во вашата црква. Од друга страна, дали водачите на евангелизирањето во вашата црква знаат што правите во вашето лично мисионско поле? Тие би можеле да ве поддржат со своите молитви.

Прочитај го текстот во Јован 4,37.38! Кое охрабрување може да го извлечеме од Исусовите зборови дека еден се е друг жнее? Што сакал со тоа да каже и на кој начин оваа вистина се покажала во твојот живот и работа?

Најверојатно е дека Исус зборувал за семето на евангелието кое самиот го посеал, но и за семето кое го сееле Јован Крстителот и жената Смарјанка. Учениците го жнееле она што другите го сееле, така што навистина дошло време сејачите и жетварите заеднички да се радуваат. Кога рекол: „Еден се е, а друг жнее!“ Исус не сакал да нагласи дека ние како луѓе смее или сејачи или жетвари. Иако нашите цркви многу поголемо внимание даваат на жетварите, голема вистина е дека жетварите залудно би чекале кога не би постоеле сејачи. Ние сме повикани да сееме и да жнееме, и во секоја црква треба да постојат многу наизменични активности исполнети со сеење и собирање на плодовите. Многу лесно може да се случи она што сме го посеале во нашето лично мисионско поле да го пожнее црквата како плод на својата евангелска програма. Може да се случи семето кое другите го посеале да биде ожнеано кога ќе се појави во нашето лично мисионско поле.

Додека размислуваме за тоа како секој поединец придонесува кон успехот на целината (1. Коринќаните 12,12-27), мора да се сетиме дека уште пред сеењето некој морал земјата да ја исчисти и изора.

Јасно е дека сеењето и собирањето плодови се делови на еден процес кој продолжува откако новообратениот ќе биде примен во црквата. Жетвата не смее да биде оставена на полето, туку мора да биде собрана во житниците.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: На кој начин би можел поактивно да се вклучиш во процесот на сеење и собирање на родот во твојата црква? На кој начин твојата вера се засилува кога работиш на спасување на ближните? Што мислиш зошто се случува тоа?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Духовна подготовка за лична служба.

Иако не можеме да ја потцениме важноста на познавањето на Библијата и докажаните методи за сведочење и евангелизирање, мора да бидеме многу внимателни да не ја занемариме личната духовна подготовка. Се разбира, важен фактор во личното духовно растење е Светиот Дух, а доживувањето на Неговата сила во сопственото сведочење мора да се случи откако ќе му дозволиме да влезе во нашиот живот.

Кога христијаните ќе почнат да му служат на својот Бог ќе станат свесни за сопствените духовни потреби. Кога ќе ја побараат и добијат силата на Светиот Дух кои живее во нив, тие добиваат сила за трајна служба.

Клучот се наоѓа во секојдневното предавање на својата волја на Бога, како и во секојдневната подготвеност да умреме за себеси и да ја примиме Христовата благодат во нашиот живот, секојдневно да се потсетуваме на сите работи кои Бог ни ги дал преку Христа како и нашиот одговор на Неговата љубов и милост.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Во врска со задобивањето луѓе за Христа, духот на пророштвото го содржи следниот предизвик: „Вашиот успех нема да зависи толку од вашето знаење и достигнување колку од вашата способност да го најдете патот до срцата на луѓето“ (GW 193). Која важна вистина се нагласува овде? Всушност, колку пати сме доживеале луѓето да ги отфрлаат силните и цврсти докази кои ги изнесуваме во прилог на нашата вера! Толку често самата доктрина, без оглед колку е втемелена на Библијата, која е логична, благородно и чувствително објавена, не успева да влијае на срцата на луѓето кои ги затвориле своите срца. На кој начин, тогаш може да проникнеме во тие срца? Во овој контекст, колку е поважно на живееме онака како што зборуваме, отколку само да зборуваме?

2. Размислете за следниот цитат кога ќе се прашате дали вашето духовно искуство да го поделите со другите: „Откривањето на неговиот карактер полн со љубов е последен зрак на милосрдната светлина, последна порака на милоста што ќе му се објави на светот. Божјите деца треба да ја објават неговата слава. Со својот живот и карактер треба да покажат што сториле Божјата благодат за нив“ (EGW, COL 415.416). Се поставува прашањето: Како на секојдневен практичен начин може да ја покажуваме „славата Божја“? Колку често во последните 24 часа сме ја покажале славата Божја и Неговиот карактер во сопствениот живот? Какво сведоштво за нашата вера открива нашиот начин на живот? На кој начин вашата месна црква како целина може да ја покаже Божјата слава?

Поука 7
Од 12 до 18 мај 2012

ЗАЕДНИЧКО ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Проповедник 4,9-12; Псалм 37; Филипјаните 1,5-18; Ефесјаните 4,15.16; Колошаните 1,28.29.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „И што си чул од мене, пред многу сведоци, довери им го на поверливите луѓе, кои ќе бидат способни да ги поучуваат и другите!“ (2. Тимотеј 2,2)

КЛУЧНА МИСЛА: Сеењето на Господовата вистина не е ограничено само на проповедниците. Вистината треба да ја шират сите кои тврдат дека припаѓаат меѓу Христовите ученици.

Како што видовме, важно е сите верници да ги препознаат своите способности дадени од Бога. Библијата наведува многу примери на верници кои се служеле со своите дарови, додека под раководство на поставените старешини учествувале во заедничките евангелски активности.

Лука во Дела 13,13 спомнувајќи го Павле и „неговото друштво“, навестува дека апостолот бил признат старешина на една мисионска група во која бил вклучен и Варнава (Дела 13,1). Извештајот во Делата на апостолите покажува дека Павле и Варнава заедно работеле (Дела 13,59; 14,1).

Понекогаш е тешко некој да се вклучи во програмата на евангелизирање и сведочење во месната црква, затоа што старешините не се секогаш подготвени да бараат способни луѓе кои ќе ги повикаат да работат заедно со нив.

Минатата седмица ги разгледувавме придонесите на поединечните верници во заедничката програма на сведочење и евангелизирање во црквата. Оваа седмица ќе проучуваме некои прашања поврзани со заедничките програми на црквата и на кој начин поединците можат да бидат опфатени со нив.

НЕКА ЗНААТ ДЕСНИЦАТА И ЛЕВИЦАТА

Повеќето верници во црквата се вработени; други од различни причини придонесуваат многу малку. Сеедно, верниците често пати не знаат што планира да направи нивната црква како целина, па според тоа, не можат ни да видат на кој начин тие како поединци можат да придонесат во остварување на заедничките планови.

На кој начин Соломон ја нагласува важноста на заедничката работа? Како неговите зборови можат корисно да ни послужат во поинакви услови? Проповедник 4,9-12.

Овие текстови ја нагласуваат важноста на меѓусебното помагање, поддршка и грижа, без оглед какви се условите. Она што е добро за двајца или тројца, ќе биде добро и за целата месна црква. За да се добијат благословието наведени во овие текстови, секој верник мора да биде извештен за активностите на другите. Ако некој не е извештен што работат или што планираат да работат другите, како би можел да знае каква поддршка се очекува од него и на кое место? Ако ги анализираме овие текстови, имајќи ја на ум програмата на нашата месна црква за сведочење и евангелизирање, повторно ќе дојдеме до истиот заклучок дека повеќето верници, ако не се известени за активностите кои се случуваат, не можат да пружат поддршка и помош кога за тоа ќе се укаже потреба. Тоа е жалосно бидејќи оние кои се наоѓаат во првите редови за сведочење и евангелизирање, токму поради недостатокот на поддршка можат да помислат дека никој не се грижи за евангелизирањето и сведочењето, иако всушност се работи за тоа дека другите не знаат што се планира и организира.

Следните текстови ги опишуваат верниците кои поддржуваат посебни активности во црквата, Како, според твоето мислење, токму овие активности придонесуваат за успехот на целокупната мисија за ширење на евангелието? Дела 16,14.15.33.34.

Она што на прв поглед може да изгледа како целосно неповрзано со програмата за сведочење и евангелизирање на црквата, подоцна може да се покаже како многу важно за успехот на целиот процес. Оние кои им обезбедуваат храна и стан на патувачките евангелисти, вршат исто така важна мисија како и оние кои ги водат евангелските состаноци. Многу верници би се јавиле да помогнат, кога би знаеле што се случува и што се очекува и кога би биле сигурни дека нивниот придонес е составен дел од целокупната програма на црквата. Во овој контекст, многу е важно да направиме десницата да знае што работи левицата.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Размисли неколку моменти за активностите на твојата црква на подрачјето на сведочењето и евангелизирањето. Дали знаеш што се случува во црквата? Дали знаеш во која фаза се наоѓа делото во рамките на годишната програма? Како би можел потполно да се вклучиш во дејствувањето на својата црква на евангелски план?

ПЛАНИРАЈТЕ ЗАЕДНИЧКИ

Често кога се работи за планирањето, сведочењето и евангелизирањето учествуваат многу мал број верници. А потоа кога ќе се направат плановите, тие неколку верници почнуваат да ги убедуваат другите да учествуваат во остварувањето на ваквите планови. Би било многу подобро поголема група да биде вклучена во работата од самиот почеток. Токму затоа правилникот на црквата вели дека основната задача на одборот на црквата е да ги планира и унапредува евангелизациските активности во сите нејзини фази.

Што ни вели апостол Павле за неопходноста на планирањето? На кои последици од недостатокот на правилното планирање укажува Павле? 1. Коринќаните 14,40

Црквата може да направи неколку грешки кога го набљудува своето дејствување на подрачјето на сведочењето и евангелизирањето. Таа може да си постави цели, но да не пронајде методи на работа со кои тие цели можат да се остварат. Од друга страна, таа може да следи одредени методи на работа, но притоа да не си постави одредени цели. Или може да планира и да работи, а потоа да не го оценува успехот и пропустите во својата работа. Целите и плановите одат рака под рака, при што целите се секогаш први, според кои ќе се прават планови на кој начин овие цели да се остварат. Освен тоа, процесот на оценување треба да ѝ помогне на црквата да остане на вистинскиот пат и да може да оцени колку напредувала кон целта.

Секоја месна црква мора да биде свесна дека оние кои учествувале во поставувањето на целите на некој начин се сопственици на овие цели. Оние кои учествувале во планирањето на активностите обично се сметаат повикани да го насочуваат самиот процес. Затоа е необично важно што повеќе верници да учествуваат во сите фази на планирање и работа со цел што поголем круг на верници да се вклучат во неговото остварување. Ако не се случи ова, тогаш добро замислените долгорочни планови ќе паднат врз плеките на една мала избрана група, која ќе се грижи за нивното остварување додека сите останати ќе стојат настрана. Во таков случај, успехот ќе биде многу далеку.

Прочитај го 37-от псалм! Кое ветување за успех во делото на сведочење и евангелизирање може да го најдеме во овој текст? Кои начела и ветувања исто така се наоѓаат во овој псалм?

РАБОТЕТЕ ВО ГРУПИ

Логично би можело да се замисли дека постоело време кога секој од учениците поединечно ја проповедал својата вера, но најголемиот дел од времето може да ги видиме како заеднички работат со другите ученици, со поддршка од другите верници. Има нешто посебно кога се дејствува во рамките на сеопштиот план и кога се чувствува поддршка и охрабрување од другите припадници на групата.

Библијата ни дава план на успешно сведочење и евангелизирање и токму затоа не би требало да бидеме изненадени дека Бог, дури и во денешно време кога некогаш ќе повика и ќе му додели важна одговорност, за тоа ќе ја вдахнови и групата која се собира околу тој предводник.

Проучи ги текстовите во Матеј 10,2-4; Марко 3,16-19 и Лука 6,12-16! Која едноставна поука може да ја извлечеме од овие текстови?

Нема сомневање дека првите ученици работеле заеднички во групи. Се разбира, тоа имало смисла. Освен што секој од нив имал таленти и способности кои на другите им недостасувале, кога биле заедно, сите се чувствувале многу посигурно. Тука била свеста за одговорноста бидејќи другите ве набљудувале, но исто така можеле да ви дадат и помош да не се отргнете од патот и да не направите некоја трагична грешка. Цврсто поврзаната група на браќа и сестри, во која секој го пази другиот, и која има заедничка цел во задибивањето души за Господа, претставува идеално средство за евангелизирање и сведочење.

На кој начин Павловиот опис на работа на верниците во Филиба покажува дека тие сепак заеднички пристапувале во работата на проповедање на евангелието? Филипјаните 1,5-18.

Во почетокот на своето послание до Филипјаните Павле зборува за заедништвото на верниците во делото на евангелизирање (Филипјаните 1,5). Тие го бранеле евангелието и ја потврдувале неговата веродостојност (Филипјаните 1,7). Божјите пораки ги пренесувале без страв (Филипјаните 1,14). Павле ја изразува својата радост што Христос без престанок се проповеда (Филипјаните 1,15-18). Да имаме на ум дека Павле и пишува на црквата, а не на поединците. Се разбира морало да постојат и поединци кои го проповедале евангелието, но самиот факт дека Павле изрекува пофалба до црквата зборува дека ова проповедање на евангелието било заеднички потфат.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Дали некогаш сте биле во искушение да тргнете по погрешен пат во проповедање на евангелието, но влијанието на групата успеало да ве зачува од тоа? Зошто е неопходно да покажете скромност и одговорност кога работите заедно со група верници?

СЕКОЈ ГО ИЗВРШУВА СВОЈОТ ДЕЛ ОД РАБОТАТА

Кога единствената црква ќе се сосредоточи на својата евангелска задача, Господ ги благословува нејзините соединети напори. Внимателното проучување на Библијата покажува колкав дел од Новиот завет е напишан да им покаже на христијаните како заеднички и сложно да живеат и работат. Споменувањето на заедништвото постојано се повторува на страниците на посланијата. На верниците им е заповедано да се сакаат едни со други (Јован 15,12), да си простуваат едни на други (Ефесјаните 4,32) и да се молат едни за други (Јаков 5,16). Освен споменувањето на заедништвото на верниците, постојат и многу текстови кои зборуваат за црквата како заедница, за работата која ја извршува и за нејзиното растење.

На кој начин заедништвото во работата придонесува за растењето и изградувањето на црквата? Ефесјаните 4,15,16.

Павле ни вели дека Божја волја е да растеме во Исуса Христа. Со тоа ни покажува дека сите се наоѓаме на едно духовно патување. Меѓутоа, текстот објаснува дека растењето на секој поединец, како бројно така и духовно, влијае на растењето на телото.

Кога верниците растат во Христа се случува нешто прекрасно, па дури и натприродно. Тие се „создадени и направени“ благодарение на своите поединечни придонесувања во црквата како целина. Врвот на успешноста секоја црква го доживува кога секој нејзин дел го извршува својот дел од работата. Според текстот во Дела 1,12-14 што правеле првите верници додека во Ерусалим чекале да се излие ветената сила на Светиот Дух? Одговорот може многу да ни каже за тоа што значи заедничко богослужение. Навистина, додека силата на Светиот Дух не се изеала на верниците, тие не биле подготвени да го завршат својот дел од евангелската работа. Оваа група, околу стотина и дваесет души, била соединета и истрајна во молитвите. Нема сомневање дека Исусовото ветување на Светиот Дух ги соединило во молитва додека ја чекале силата која ќе ги оспособи да ја исполнат Господовата наредба. И ние како црква треба да го правиме истото.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Додека размислувате за својата месна црква, поставете си го ова прашање: Колку време и труд вложува мојата црква, како соединета целина во сведочење, евангелизирање и проповедање, а колку време за своите внатрешни проблеми, за обликот на богослужението, музиката и слично? Разговарајте за договорот!

ПОТРЕБА ЗА СОЕДИНУВАЊЕ НА НАПОРИТЕ

Беше добро речено дека христијанството кое не почнува со поединецот, воопшто и не може да започне, односно тука завршува. Оваа реченица ја нагласува важноста на секој нов верник кој се вклучува во телото на црквата. Исто како сведочењето и евангелизирањето, вистина е дека вклучувањето во заедништвото не може да им се препушти само на одредени поединци. Вклучувањето во заедништвото е работа на целата црква.

Кои посебни цели Павле ги поставил пред сите новообратени верници? Колошаните 1,28.29

Христијанската зрелост, растењето до полната мера во Христа (Ефесјаните 3,19) претставува вистинска цел на секоја месна црква. Работата на созревање на новите верници е исто толку важна како и напорот да го прифатат Христа и да се придружат на црквата. Всушност, делото на црквата во вклучувањето во заедништво ќе придонесе нејзините евангелски напори да не останат без плод и да не се претворат во губење време. Обично, пред да се активира некој проект на сведочење и евангелизирање, треба да се вложи време за подготовка на црквата. Тоа е време кога ќе се занимаваме со прашањата на превоз, грижа за децата, службата за поздравување, молитвените групи и групите за посветување. Апостол Павле секако би сакал да се сосредоточиме на вклучувањето во заедништвото како важен дел на подготовка на црквата. Разгледајте ги следните прашања:

Што е поважно и зошто: На кој начин верниците да се вклучат во црковните програми и животот на црквата или како црквата да се вклучи во животот на новите верници и да им помогне да созреат? Дали овие две замисли меѓусебно се поврзани и на кој начин?

Многу често сметаме дека постевангелизациското дело и вклучувањето во заедништво на верниците е задача која треба да ја заврши оној кој го донел новиот верник во црква. Меѓутоа, треба да размислиме дека на апостол Павле му било невозможно да ги негува сите обратеници кои ги довел кај Христа во текот на својата долга евангелска служба и дека оваа идеја нема библиски темел. Постевангелизационата работа не е само задача на еден или двајца евангелисти, туку дело на целата црква.

Премногу често се жалиме дека обратениците влегуваат во црква на предната врата, а многу брзо по влегувањето излегуваат на задната врата. Ова е голема трагедија со вечни последици.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Сети се на новите верници во твојата месна црква. Како би можел токму ти, а не пасторот, старешината или ѓаконот да се вклучиш во делото на помагање на новите верници да се зацврстат во црквата и нејзините учења?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Постави реални евангелизациони цели.

Како црква и евангелизациона екипа треба да се потрудиме сведочењето и евангелизирањето да се остварат преку реално поставени цели. Да наведеме неколку подрачја на размислување на кои треба да обрнеме особено внимание:

Во рамките на можностите. Финансиите имаа важна улога во многуте денешни напори на црквата. Треба да се разгледаат трошоците за огласување, превоз, поштарина, освежување кои се само некои од трошоците поврзани со евангелските активности!

Во рамките на должноста. Дали поставените цели се навистина остварливи? Дали навистина имаме пари, време, поддршка, опрема и персонал за да ги оствариме поставените цели? Подобро е да започнеме скромно и да го градиме проектот кога можностите ќе се зголемат, отколку да се откажеме на половина пат поради недоволна поддршка.

Во рамките на укажаната поддршка. Ако некоја евангелска активност е успешна, ќе биде вредно таа да се повтори. Ако вашата евангелска активност е дел од пошироката активност на црквата, тогаш треба да се потрудите да и осигурате поддршка и во иднина.

Потреба за оценување. Потрудете се да ги оцените аспектите на служба, персонал, финансии, обука, резултати и други подрачја. За трајна служба, треба да одредиме редовно време за оценување и да се држиме до него. Освен тоа, оценете колку вашата служба придонесува за општиот успех на евангелизационите напори на црквата.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Зошто црквите кои се растргнати со внатрешни судири многу ретко вложуваат напори за проповедање на евангелието? Од друга страна, во која мера заедничките напори во проповедање на евангелието ќе ја соединат и засилат ваквата црква? На кој начин би можел да ѝ помогнеш на својата црква да престане да се занимава со себе и да се посвети на делото на евангелизирање? Зошто е важно да се направи тоа?

2. Додека размислуваш за следниот цитат, имај ја на ум својата месна црква. Во која мера нејзините верници се зафатени со сведочење и заедничка работа на подрачјето на евангелизирањето? Што мислиш за екипната работа? „Во работата во местата во кои има луѓе кои се во верата, проповедникот не би смеел во прв ред да се занимава со обраќањето на оние кои не веруваат, туку да настојува да ги обучи верниците за прифатлива соработка“ (GW 196). Колку верници од твојата месна црква имаат некоја замисла за тоа како треба да се работи на обраќање на душите? Ако ги нема многу, на кој начин би можело да дојде до промена?

Поука 8
Од 19 до 25 мај 2012

ПОДГОТОВКА ЗА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ПРОЧУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Матеј 4,19; 11,1-11; 10,1-14;
1. Петрово 5,8; 2. Петрово 3,9

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „Па им рече: „Дојдете по Мене и Јас ќе ве направам рибари на луѓе!“ (Матеј 4,19)

КЛУЧНА МИСЛА: Ние прво мораме да бидеме втемелени во својот однос кон Бога и дури тогаш може да бидеме подготвени успешно да сведочиме за Него.

Скоро е невозможно некој кој не е осведочен во своето спасение да биде во можност да ги води другите, иако понекогаш може да се случи да воспостави близок однос со Исуса Христа. Таквите можат да бидат во состојба да осведочат некого да поверува во библиските доктрини, факти и хронологији. Ваквите осведочувања и верувања може да ги наведат луѓето да внесат значајни промени во својот начин на живот. Меѓутоа, бидејќи добрите дела може да се прават и без Исуса Христа, неопходно е секое осведочување и евангелска обука во себе да содржат доктринални и духовни елементи. За да може да биде вистински евангелист, верникот мора да биде тврдо вкоренет во „вечното евангелие“ за да стекнува искуства во него. Токму тоа евангелие на крајот донесува вера, признавање, обратување, сигурност и учеништво.

Во текот на оваа седмица ние ќе согледаме дека духовното и методолошкото обучување на верниците за делото на сведочење и евангелизирање е втемелено на библиските начела така што мора да сториме сè со цел тоа да стане реалност во нашите месни цркви.

ПОТРЕБА ЗА ОБУЧУВАЊЕ

Исус ги предупредил своите ученици (Матеј 9,37) дека жетвата е преобилна, но дека недостасуваат жетвари. Денес жетвата е многу поголема, но има малку работници. Постои голема потреба во полињата да се пратат жетвари кои се темелно обучени и подготвени. Иако останува вечна вистина дека влијанието на Светиот Дух е основен чинител на успехот во сведочењето и евангелизирањето, понатаму е многу важно оние кои Бог ги повикал во своја служба да бидат теоретски и практично обучени. Во согласност со текстот во Ефесјаните 4,11.12 треба да се вложат сериозни напори со цел верниците да се обучат за различни служби и дејности.

Бог ветил дека ќе ги благослови старешините со одредени дарови кои ќе ги оспособат да бидат предводници и учители на верниците и кои ќе им овозможат да ги обучуваат за евангелска служба. Никогаш не може доволно да се нагласи фактот дека пасторите, евангелистите и учителите не ги следат библиските насоки ако целата работа ја извршуваат сами и не се трудат другите да ги обучат за служба. Секој верник кој е обучен за делото на сведочење и евангелизирање мора да има цврсто уверување дека Божја волја е светот да биде спасен од гревот, и затоа црквата е одредена да ја проповеда радосната вест на изгубениот свет и црквата да расте во согласност со Неговата волја.

Прочитај ги текстовите во Матеј 4,19 и Марко 1,17 имајќи го на ум текстот во Матеј 28,19! Зошто е важно што првата Исусова забележана заповед гласела: „Дојдете по Мене и Јас ќе ве направам рибари на луѓе“? Што ни значи оваа заповед, како христијани кои добро ја разбираат пораката на тројцата ангели од Откровението? Колкав дел од нашите напори претставува „фрлање мрежа“, а колкав дел е посветен на негување на своите чамци?

Важно е дека Исус не ги повикал своите ученици да бидат само „ловци на луѓе“. Тој не рекол: „Дојдете по Мене и бидете рибари на луѓе!“ Не, Тој им нагласил: „И ќе ве направам рибари на луѓе!“ Во самиот почеток на дружењето со Исуса, овие луѓе морале да сфатат дека се запишуваат во посебно училиште во кое се одржува важна обука. Исус ги повикал да се вклучат во атмосферата на учење во која ќе бидат оспособени за делото во кое ги повикал. Учениците ќе имаат можност да учат со набљудување и повторување. Кога ќе научат во локални услови што и како треба да прават, дури тогаш Исус ќе ги испрати во далечниот свет. Без соодветна обука, поучување и лично духовно растење, делото на објавување на евангелието на ближните изгледало невозможно.

УЧЕЊЕ СО НАБЉУДУВАЊЕ

Постојат два вида знаење кое треба да го стекнат оние кои сакаат да работат за Господа. Двете се меѓусебно поврзани. На прво место е запознавањето со Исуса, а на второ место доаѓа знаењето според кое треба Христа да им го покажеме на луѓето, со цел да им откриеме што му нуди Тој на грешниот човеков род.

Прочитај ги текстовите кои зборуваат за тоа како Исус нахранил пет илјади луѓе (Матеј 14,13-21; Марко 6,30-44; Лука 9,10-17; Јован 6,1-14). Што требало да научат Исусовите ученици од овој настан? Како тој можел да им послужи како обука за нивната идна служба? Што мислиш дали можеле да забележат нешто што не е изречно наведено во Библијата? Што ни зборува Духот на пророштвото за овие настани? Прочитај ја во Копнежот на вековите, 39-та глава.

Било возбудиливо да се слуша најголемиот проповедник на сите времиња и да се набљудува како зборува за Господовото царство (Лука 9,11), со цел во секое срце да ја разбуди желбата за Него.

Начелото на учење со набљудување не може да се примени на сите. Учењето од книги или слушањето поуки секогаш мора да биде втемелено на набљудување и вклучување. Исус очекувал од учениците на Јован Крстител да учат на темелот на она што го гледаат и набљудуваат.

Што гледале учениците на Јован Крстител и што Исус очекувал тие да му кажат на Јована? Која поука Исус ја упатил не само на Јован, туку и на своите ученици? Матеј 11,1-11

Јован Крстител претходно го претставил Исус како Јагне Божје кое ги презема на себе гревовите на светот. Меѓутоа, кога бил фрлен во затвор без можност да проповеда, Јован од втора рака добивал само гласови за Исусовата работа. Изгледа дека условите во زندаната го навеле барем малку да се посомнева во Исуса. Кога ќе се појават сомнежи, ние мора да му се обратиме на Исуса. Тоа го сторил и Јован. Исус ги пратил Јовановите ученици назад кај нивниот учител за да му кажат што виделе и слушнале. Бидејќи нивните извештаи го охрабриле Јована, ние може да се прашаеме на кој начин она што го виделе и слушнале влијаело на нивното сведочење и евангелска служба!

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Ние во најголемиот број случаи не можеме да правиме чуда какви што правел Исус. Но, ако бидеме подготвени да умреме за себеси и да живееме за ближните, на кој начин би можеле да правиме дела кои би ги потсетувале луѓето на делата кои ги правел Исус?

ДА УЧИМЕ СО ПОВТОРУВАЊЕ

Без оглед колку книги може некој да прочита, без оглед кој е неговиот омилен спорт и натпреварување, ако сака да биде учесник, тој мора да се облече и да излезе на игралиште. Ние го нарекуваме тоа непосредно искуство или учење базирано врз основа на примените знаења. Без тоа никој нема да може да биде способен да ја изврши својата задача. Оваа сеопшта вистина се однесува дури и на христијанското сведочење и евангелизирање. Понекогаш ги слушаме луѓето кои велат дека сè уште не сакаат да се вклучат во делото на сведочење, бидејќи не се целосно подготвени. Таквите мора да разберат дека активното учество претставува најважен дел на оспособувањето. Започнете скромно, одете чекор по чекор, растете во искуството, тоа е патот по кој мора да одиме! И бидејќи нè води Светиот Дух, нашите способности, нашето искуство и сигурност полека ќе растат.

Текстот во Матеј 10,1-14 опишува како Исус ги обучува своите ученици и дури потоа ги праќа на работа. Иако работата во светот денеска е сосема поинаква од онаа во времето на Исус, што може да научиме од испраќањето на учениците на работа и на кој начин оваа случка ни покажува дека испраќањето претставувало важен дел од нивната обука?

Исус ги поучувал своите ученици во „училиница“. Меѓутоа ги изведувал и во природа за да може да го видат начинот на кој Тој работел. И бидејќи им дал власт да лечат болни, да креваат мртви и истеруваат демони (Матеј 10,8), ги пратил самите во поле. Исус ги поучил што да проповедаат, кои чуда да ги прават, што да не земаат со себе, кај кого да престојуваат и кога да го напуштат местото во кое не ги постигнале саканите резултати. Може да претпоставиме дека добиле и други упатства. Единствено во допир со другите луѓе можеле да научат важни пораки. Овој текст на најдобар начин опишува како изгледа обуката на работното место. Тие не можеле да им послужат на оние со кои не доаѓале во допир и тоа е факт кој никогаш не треба да го заборавиме.

Кои сличности може да се согледаат во упатствата кои Исус им ги дал на дванаесетмината и седумдесетмината? Кои начела може да ги извлечеме од овие поуки? Лука 10, 1-11

Иако во почетокот Исус ги пратил седумдесетмината во места во кои и самиот сакал да дојде (Лука 10,1), Тој добро знаел на какви тешкотии ќе најдат учениците и останатите мисионери кои се обидуваале самите да го проповедаат евангелието по Неговото вознесение. Поуките кои им ги давал на седумдесетмината укажуваат дека Исус ги подготвувал за делото кое подоцна ќе мора да го извршат.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Со кои оправдувања се служиш кога не сакаш да го проповедаш евангелието кога ќе ти се укаже можност за тоа? Кои оправдувања најчесто ги употребуваш?

УЧЕТЕ ОД ГРЕШКИТЕ

Понекогаш се случува да не постигнеме никаков успех во некоја евангелска активност. Дали тоа значи дека целосно сме промашиле? Се разбира дека не! Без оглед на методите со кои се служиме за да ги придобиеме изгубените, секогаш ќе доживуваме успеси и неуспеси. На пример, ако не ја исполниме целта со крштевањата, можеби сме поставиле недостижни цели; или можеби ваквата активност ни послужила како сетва наместо жетва. Накратко, колку и да мислиме дека полето е зрело за жетва, можеби тоа се наоѓа во фаза на сеење. Не сме секогаш во можност да го откриеме тоа.

Која сила се спротивставува на нашите настојувања да ги придобиеме луѓето за Божјето царство? Како ова сознание ни помага подобро да се подготвиме за сведочење и евангелизирање? 1. Петрово 5,8.

Во сите свои обиди да ги придобиеме луѓето за Христа, ние се бориме против натприроден непријател кој е многу активен во насочувањето на луѓето против евангелието. Понекогаш, кога за момент ќе ја испуштиме раката на Семоќниот, непријателот може да ни предизвика проблеми во нашата работа за Господа. Нашата одбрана е целосно предавање на Христа во секој момент од нашиот живот.

Како што се случило со Адам и Ева во Едем, неуспехот може понекогаш да доведе да ја бараме вината кај нашите ближни. Ваквото однесување може да внесе неслога меѓу припадниците на Божјиот народ. Наместо да бараме на кого ќе ја префрлиме вината, треба да се занимаваме со сериозни, чесни и напорни обиди да ги оцениме настаните, имајќи на ум дека Исус, најголемиот проповедник и евангелист на светот не успеал да ги придобие сите луѓе со кои разговарал за Небесното царство.

Спореди ги текстовите во Лука 10,17 и Матеј 17,14-20! Што направиле учениците кога се соочиле со неуспех во својата служба?

Наместо да се препуштиме на жалоста поради своите неуспеси, треба да се научиме од учениците. Иако добиле сила да истеруваат нечисти духови и биле успешни во тоа, очигледно понекогаш доживувале и неуспеси. Во такви околности, тиа доаѓале кај Исуса и барале од Него да им ги објасни причините за неуспехот (Матеј 17,19). Тука се крие начелото кое треба да го запомниме; тоа е важен дел од нашата потрага за причините за неуспехот, нашето постоење со цел да бидеме подобри: својата состојба во сведочењето и евангелизирањето треба редовно да ја изнесуваме пред Господа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Што научивте од своите неуспеси во проповедањето и на кој начин тоа може да ви помогне во идните обиди? Колку пати ве задржал стравот од отфрлање?

УЧЕТЕ НА ТЕМЕЛОТ НА УСПЕХОТ

Постојат две подрачја на кои може да учиме на темел на успехот. Значи подрачје кое може да го наречеме практично и процедурално и подрачје кое се однесува на духовната соработка. Иако со право може да кажеме дека двете подрачја содржат духовна компонента, ние со нив ќе се занимаваме одвоено за да нагласиме подобро што може да научиме на темелот на успехите.

Практичното т.е процедуралното подрачје е она од кое учиме од она што сме го направиле. На пример, ние го откриваме најприфатливиот редослед за изнесување на библиските вистини на нашето подрачје. Откриваме кој начин на проповедање е најдобар, кое огласување привлекува најголем број луѓе и уште многу други факти кои ни овозможуваат на најдобар начин да се прилагодиме на локалните потреби и услови.

Подрачјето на духовната соработка го нагласува фактот дека Бог е тесно поврзан со сведочењето и евангелизирањето на верниците. Всушност, токму Бог е оној кој сака сите луѓе да се спасат!

Кои клучни поуки може да ги извлечеме од Петровите зборови дека Бог сака сите луѓе да се спасат? На кој начин тие треба да нè вдихнат во нашите евангелски активности? 2. Петрово 3,9

Нема никаква смисла да сееме ако никој не доаѓа да наводнува или полева. Слично на тоа, нема никаква смисла да ја полеваме земјата во која нема семе. Но дури и ако сејачот и полевачот добро ја завршиле својата задача, нема да има жетва ако Бог не даде благослов! Како што гледаме, треба да научиме важна поука дека единствено Божјиот благослов може да ни донесе успех. Треба да научиме повеќе да се потпираме на Него. Треба да сфатиме дека само тесната духовна соработка со Бога може да ни овозможи да допреме до душите за кои Христос умрел и кои сака да бидат спасени. Колку е важно никогаш да не ја забораваме оваа важна вистина.

На кој начин практично да ги примениме Исусовите зборови во Јован 15,5 во својот живот, особено во работата на сведочење и евангелизирање? На кој начин како поединци и група може навистина да го доживееме остварувањето на Исусовите зборови? Што би требало да смениме за да оствариме таква заедница со Него?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Формулирајте ги евангелските стратегии.

Додека твојата месна црква се труди да го изврши својот дел од евангелската работа, секогаш имај ги на ум следните работи:

1. Вклучете ги сите евангелски групи во планирање на евангелскиот пристап. Идеално би било целата црква да учествува во поставувањето на целите.
2. За почеток, направете план на активности за следната црковна година. Планот за следните дванаесет месеци ќе биде доволно добар за почеток. Подоцна може да додавате нови планови и стратегии кои ќе се продолжат и после почетниот период.
3. Посветете големо внимание на настојувањето одговорните личности точно да знаат што и како се очекува од нив. Кога луѓето не се сигурни што треба да направат, кога и како треба да се постават, напредувањето на црквата кон целите ќе биде забавено или запрено.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. „Секоја месна црква треба да стане училиште во кое ќе се обучуваат христијанските работници.“ (EGW, МН 149) Колку твојата црква напреднала на ова подрачје? Ако не е доволно, што би можеле да направиме за да се случат соодветни промени?

2. „Сатаната секојдневно ги спроведува своите намери, активности кои го затвораат патот на оние кои сведочат за Христа. Според тоа, ако оние кои се живи орудии во Христовата служба не се понизни, кротки и тивки во срцата, бидејќи се научиле од Христа, сосема е сигурно дека ќе му подлегнат на искушението, бидејќи сатаната кој ги набљудува е итар и лукав, така што, ако не се молат постојано, тие ќе бидат сосем неподготвени. Тој се приближува како крадец и целосно ги заробува. Потоа влијае на мислите на поединците за да ги изопачи нивните идеи и да ги измени нивните планови. Ако браќата ја согледаат опасноста и проговорот за неа, тие мислат дека им е нанесена лична навреда со цел да се ослаби нивното влијание. Така, еден влече на една а друг на друга страна“ (EGW, Евангелизам, 84.85).

3. На кој начин ние, кои се обидуваме да го вршиме делото на евангелизирање и сведочење, може да ја избегнеме опасноста која ни е толку живо претставена? Во што се состои нашата единствена одбрана?

4. Во класата поразговарајте за некоја евангелска програма која постигнала успех. Што може да научиме од неа? Како да научиме да го прифатиме она што би можело да биде успешно на нашето подрачје, сфаќајќи дека секое подрачје е посебно на свој начин и дека она што е успешно на едно подрачје не мора да значи дека ќе биде успешно на друго?

Поука 9
Од 26 мај до 1 јуни 2012

ВКЛУЧЕНИ ВО СЛУЖБИТЕ НА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ПРОЧИТАЈ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Мојсеева 18,13-26; Матеј 7,17.18; Дела 6,1-8; Јован 4,36; Дела 15,36-40

ЗАПОМНИ ГОИ СТИХОТ: „И како ќе проповедаат, ако не се испратени, како што е напишано: 'Колку се прекрасни нозете на оние, што проповедаат мир, кои го навестуваат доброто!'“ (Римјаните 10,15)

КЛУЧНА МИСЛА: Не е доволно верниците да бидат само обучени за делото на сведочење и евангелизирање; тие треба активно да работат во делото на придобивање на души за Христа.

Многу верници се жалосни кога ќе се вратат од семинар за обука во сведочење и евангелизирање, бидејќи никој не ги повикува активно да се вклучат во програмите на својата црква. Во согласност со тоа, многу цркви кои не се посебно активни во сведочењето и евангелизирањето не се ни свесни дека во својата средина имаат добро обучен персонал. Повремено некој ќе им понуди служба, но во поголемиот број случаи тоа не се случува бидејќи се смета за непотребна и непожелна. Најуспешен начин за обесхрабрување на верниците да учествуваат во која било активност на црквата е да им се оневозможи да учествуваат во оние подрачја за кои се обучени. Според тоа, одговорност на секоја месна црква е да открие каде и како нејзините верници може да придонесат во остварувањето на евангелските програми. Секој кој сака треба да добие свое работно место! Клучно е да се пронајде тоа место.

Во текот на оваа седмица ние ќе ја проучуваме замислата за намерно-то испраќање на евангелските работници на работа и патиштата и начините максимален број верници да се вклучат во настојувањето црквата да расте бројно и духовно.

ПОДЕЛЕНИ ОДГОВОРНОСТИ

Многумина посветени старешини во црквата ги скратиле или барем ги намалиле своите дејности и својата успешност поради неподготвеноста својот товар за служба да го поделат со другите. Тоа не претставува некој нов проблем со кој се соочува нашето забрзано современо општество. Дури и големиот старозаветен старешина Мојсеј морал да се соочи со овој проблем за да ја согледа потребата за поделена одговорност. Ние може многу да научиме од неговиот случај, како и од советите кои му ги дал неговиот дедо Јотор.

Внимателно прочитај ги текстовите во 2. Мојсеева 18,13-26! Кое значење се гледа во зборовите „нека му“ во 22 стих?

Може да погодуваме колку долго Мојсеј бил способен да го издржи овој несразмерно голем работен товар. На сличен начин му бил потребен помошник. Меѓутоа, извештајот сепак открива дека постоеле многумина кои биле способни и подготвени да му помогнат. Требало да ја почувствува потребата еден дел од своите одговорности да ги пренесе на нивните плеќи.

Службата која црковните старешини треба доброволно да ја поделат со другите е токму службата на евангелизирање и сведочење. Начелата на организираните и поделени одговорности кои ги согледуваме од искуството на Мојсеј се непроценливо драгоцени во нашите напори да ги придобиеме душите за Божјето царство.

Кое значење го придавате на фактот дека Мојсеј ги избирал луѓето со одредени способности (2. Мојсеева 18,21) и им доверувал одреден степен на одговорност (2. Мојсеева 18,25)? Како овие начела може да се применат во денешните цркви при планирањето на евангелските активности?

Можеби длабоката духовна природа на Мојсеевата задача да зборува во Божје име направила да се двоуми во поглед на поделбата на одговорностите. И ние, исто така чувствуваме голема одговорност да им зборуваме на луѓето за Бога и Неговото име. Нашето сведочење и евангелизирање се сериозна духовна задача. Ние сме целосно свесни дека се работи за вечниот живот. Иако мора и треба да направи да бидеме многу внимателни во планирањето на секој чекор, секогаш мора да бидеме подготвени да го вклучиме секој кој сака да учествува во програмата за сведочење и евангелизирање.

Прочитај го текстот во 2. Мојсеева 18,21,22! Забележете дека ново поставените старешини направиле нивната служба да им биде достапна на луѓето во секое време. На овој начин, и ние мораме да бидеме подготвени да дадеме одговор за надежта која гори во нас.

УСПЕХОТ ОПФАКА РИЗИК

Верниците на нашите цркви имаат несразмерно голем евангелски потенцијал. Многумина со воодушевување гледаат на можноста да бидат вклучени во евангелските потфати на својата црква, иако старешините понекогаш се воздржани кога се работи за можноста да ги испратат на работа. Зад оваа мисла дека само професионалците можат да ја извршат работата се крие страв дека верниците би можеле да кажат или направат нешто погрешно, односно да ги наведат луѓето да се одвратат од Христа и Неговата црква. За жал, тој отпор кон учествувањето на верниците е толку длабоко вкоренет, што се појавува дури и тогаш кога верниците на одреден начин се обучени за работа. Светиот Дух и ветувањата кои Тој ги дава не се наменети само за проповедниците туку и за сите оние кои во вера и послушност сакаат да му се предадат на Бога, како и на сите оние кои се подготвени да се откажат од себеси за да работат на спасување на ближните.

Кое Исусово начело објавено во Матеј 7,17.18 треба да го отстрани стравот на загрижените старешини? На кој начин ја одредуваме разликата помеѓу добрите и лошите родови и како старешинството на црквата како целина треба да биде вклучено во овој процес? Како да работиме за Бога без да ја осудуваме работата на другите?

Ако секое здраво дрво носи добри плодови, тогаш старешините на црквата треба да се занимаваат со одгледување на здрави дрвја. Исто како сите работи кои се однесуваат на нашиот евангелски повик, прво мораме да бидеме со Исуса за да бидеме успешни во работата за Него. Ако посветиме доволно внимание да им помогнеме на луѓето да воспостават длабок однос со Бога, Светиот Дух ќе направи тие да донесат добар род. Нашата улога е да ги водиме, учиме и обучуваме. Божја улога е да ја благослови нашата и нивната служба. Мора да имаме доверба во Бога и во нив. Ако посветиме доволно внимание на духовното растење и практичните вештини, треба да имаме доверба во Бога дека верниците ќе донесат добар род и ќе имаат евангелски успех. Се разбира, секогаш постои одреден елемент на ризик кога започнуваме некој евангелски потфат, а кој се однесува на степенот на обученост на верниците за служба и секогаш мора да имаме на ум дека дури ни учениците кои биле обучени од најдобриот учител кој живеел на земјата не успеале да ја придобијат секоја душа со која работеле.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Дали некогаш сте почувствувале дека вашите таленти и способности не се доволно ценети во вашата средина? Што би можело да биде причина за тоа? Погледнете се себеси и оценете дали некоја грешка се наоѓа во вас, во некоја ваша особина или став, наместо да ги барате грешките кај другите?

ИЗБИРАЈТЕ ГИ РАБОТНИЦИТЕ СПОРЕД ВИДОТ НА ЖЕТВАТА

Кога луѓето ќе покажат заинтересираност да научат нешто повеќе за Бога и црквата, мора да бидеме многу внимателни при изборот на личноста која ќе ја преземе должноста на сведочење. Во многунационалното општество е многу важно да најдеме личност од иста националност или јазик и со приближно иста возраст како личноста на која треба да ѝ сведочиме. Освен тоа, треба да ја земеме во обзир духовната зрелост, библиското знаење, вештината на комуницирање и искуството во спасувањето на душите на работниците кои ги испраќаме на работа. Со други зборови, треба сериозно да се потрудиме да пронајдеме личност која може да биде соодветен партнер на оној кој работи.

Кога се работи за сведочењето и евангелизирањето, тогаш воопшто не може да речеме дека еден број кондури ќе им одговараат на сите. Има нешто единствено во животниот пат на секој човек. Меѓутоа, иако постои ваквата единственост, има и големи сличности во искуствата на луѓето, и токму затоа е мудро да побараме соодветен партнер на секоја личност која ќе побара помош во проучувањето.

Прочитај ги текстовите во дела 6,2-8! Кои задачи се наведени на ова место? Какви резултати се покажале кога за секоја служба и активност се пронајдени соодветни личности?

Забележете ја прогресијата во случувањето на овие настани: верниците го свртеле вниманието на апостолите на одредени проблеми. Апостолите побарале од верниците да пронајдат седум способни верници, кои ќе претставуваат решение на проблемот. Верниците пред апостолите донеле свој список на избрани луѓе. Апостолите ги поставиле за служба со полагање на рацете. Така, бројот на верници почнал да се размножува.

Иако Стефан и останатите ѓакони биле одредени да служат покрај масата, изгледа дека подготвеноста за оваа служба не барала само способност за организирање и поделба на храна. Верниците барале вдахновени луѓе, бидејќи нивната служба насочена кон вдовиците кои зборувале грчки барала тие да бидат подготвени да сведочат и да ја организираат евангелската работа во црквата. Така, гледаме дека новоизбраните ѓакони биле клучни луѓе во првата црква кога се работи за евангелизирањето бидејќи ги ослободиле апостолите за јавна служба и со својата работа го потпомогале нивното дело (Дела 6,8). И повторно ја нагласуваме мислата дека, без оглед за која служба се бираат верниците во црквата, таа секогаш директно или индиректно ќе придонесува кон сведочењето и евангелизирањето кои претставуваат најважни активности на самата црква.

Иако природните таленти, духовните дарови и посебната обука се многу важни за успех на службата во црквата, поединечниот став е многу поважен. Забележете во Дела 16,1-5 и во Дела 4,36.37 дека Тимотеј и Варнава направиле сè што е во нивна моќ за да ја поддржат евангелската активност на црквата. Варнава ги приложувал своите средства, а Тимотеј се подложил на обрезање за да не ги навреди Евреите. Поуката за нас треба да биде очигледна!

ДУХОВЕН РАСТ БЛАГОДАРЕНИЕ НА ВКЛУЧУВАЊЕТО ВО СЛУЖБА

Духовното растење се случува единствено кога ќе се поврземе со Исуса. Човечките суштества не може да направат ништо за духовното растење само со едноставно извршување на евангелските задачи, па дури ни со сведочењето и евангелизирањето. Црквата не може да ја „програмира“ духовноста на своите верници. Меѓутоа, голема вистина е дека, кога верниците ќе се јават на Божјиот повик да бидат ученици, нивното дружење со Господа се продлабочува а нивната вера се зацврстува. Иако не може да се вклучиме во делото на сведочење и евангелизирање со цел духовно да порастеме, кога овие активности ги вршиме од искрена љубов кон Бога и изгубените души, тие ќе ни донесат големи духовни благослови.

Прочитај го текстот во Јован 7,17! Што ни зборува овој текст за поврзаноста во исполнувањето на Божјата волја и зголеменото духовно растење?

Се поставува прашање: „Како некој кој ја бара вистината може да биде сигурен дека ја пронашол правата вистина?“ Во седумнаесеттиот стих Исус ја објавува вистината која може да му помогне на секој кој сака да го следи Господа. Тие кои се подготвени да ја исполнуваат Божјата волја можат да знаат дали некоја наука е од Бога или не. Како може ова да се случи? Очигледно дека поврзаноста со Бога доведува до духовно растење. Всушност, Исус вели дека сите оние кои живеат според примената библиска вистина добиваат нова и поголема светлина.

Постои силна поврзаност помеѓу слушањето и послушноста (Откровение 1,3). Оние кои ја исполнуваат Божјата волја, без оглед колкави се нивните познавања, ќе бидат благословени со продлабочување на својот христијански однос, така што, благодарение на проучувањето на Божјата Реч и молитвата ќе добијат поголеми откровенија на вистината, а нивно-то духовно растење ќе биде многу возбудливо.

Каква духовна плата добиваме со вклучувањето во жетвата за душите? Какво духовно заедништво уживаат оние кои сејат и оние кои жнеат? Јован 4,36.

Многу коментатори нагласуваат дека учениците жнееле таму каде што сееле Исус и Јован Крстител. И самата жена Самарјанка го посеала семето на евангелието во срцата на своите сограѓани. Колкава ли била нивната радост кога богата и зрела духовна жетва била собрана за небесното царство? Успехот во сведочење и евангелизирање преку заедничката работа создава длабока врска помеѓу самите верници и помеѓу Бога и нас. Кога се јавуваме на Божјиот повик да работиме во придобивањето на души за Христа, таа врска и духовна блискост, како и растењето во Христа, цветаат како природна последица на учеството во Божјата работна екипа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: На кој начин твојата вера била зајакната со лично сведочење, без оглед на успехот или неуспехот? Како влијаело сведочењето на твојата заедница со Господа?

ЗАЕДНИЧКАТА РАБОТА ДОНЕСУВА ХАРМОНИЈА

Постои една општа појава која тешко може да се објасни, а која најдобро може да се опише како „кружно влијание“. Кога се работи за хармонијата меѓу верниците и нивната вклученост во работата, „кружното влијание“ дејствува на следниот начин: наведувајќи ги верниците да работат се унапредува нивната хармонија, а тоа придонесува да ја прифатат работата која од друга страна ја унапредува општата хармонија. На тој начин кружното влијание се гледа на дело. Тоа е јасно прикажано преку старата изрека дека оние кои веслаат немаат време да ги лула чамецот.

Некои клучни одлуки морале да се донесат во текот на организирањето на првата црква, кои пак од своја страна можеле да доведат до големи судири меѓу верниците, меѓутоа, вниманието на верниците било насочено само кон што укажувало на кој начин може најдобро да се заврши работата која Господ им ја доверил, така што немале време да се расправаат за личните склоности.

Забележи го важниот процес на избор за служба кој е забележан во Дела 1,15-26. Иако денес повеќе не фрламе ждрепка, која клучна мисла ги водела учениците во тој важен момент, а која може и денес да се примени во нашата служба на проповедање на евангелието?

Се разбира кога човечките суштества работат заедно, се јавува и можност за судири. Секако дека имаме право да помислиме дека сатаната дејствува за да ја поткопа успешноста на верниците. Според тоа, би било чесно да споменеме еден настан во евангелската служба на првата црква во која судирите биле реален проблем.

Проучи го текстот во Дела 15, 36-40! Што предизвикало разлика во мислењата на Павле и Варнава? Какви последици предизвикало нивното несогласување? Што би можеле да научиме од тоа?

Во текот на претходното мисионерско патување, Јован Марко го напуштил Павле и неговиот соработник и се вратил во Ерусалим. Изгледа дека овој настан го принудил Павле (Дела 13,13) да одбие да го земе Јован на ова патување. Од друга страна, Варнава сметал дека ќе биде добро за Јован Марко и за целиот мисионерски потфат да го земе Јована со себе. И така, Павле го одбрал Сила како свој соработник, додека Варнава тргнал со Јован Марко како свој помошник.

Немало никакви судири околу прашањето кое мисионерско дело треба да се изврши и наместо личните препирки да го оневозможат мисионерското дело, тие образувале две мисионерски групи. Иако Павле и Јован подоцна многу успешно соработувале (2. Тимотеј 4,11), тие не дозволиле личните разлики во мислењата да ја попречат нивната мисија.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Помисли на некој со кого се препираш во црквата. Во колкава мера понизноста, умирањето за себе, подготвеноста да протрпаш и да го свртиш другиот образ ќе помогне да дојде до помирување?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Постави реални временски рамки за евангелската служба.

Како што беше споменато минатиот петок, дванаесет месеци е соодветно време кое ќе биде потребно за планирање. Во зависност од програмата за евангелизирање и сведочење која ја планирате, поставените временски рокови ќе се разликуваат во согласност со различните цели и приоритети. Меѓутоа, еве неколку важни точки за кои треба да размислите:

1. Запишете сè што сакате да постигнете во текот на наредните дванаесет месеци. Опишете ги целите поврзувајќи ги со личности и ученици, а не само со реализирање на програмата.
2. Запишете го очекуваниот временски распоред на секоја процедура. Тука може да ги опишете поединостите кои ги посакувате, но погрижете се да не бидете премногу кратки. Временскиот распоред треба да го опфати основното време на обука, датумот на почетокот и завршувањето на програмата, но и времето кога ќе се оценува и вреднува постигнатиот успех односно неуспех.
3. Кога ќе ги запишете основните фази на програмата осигурајте се да ги споменете и личностите во тимот кои ќе бидат одговорни за одредени фази како и одржување на временскиот распоред.
4. Запишете како вашата програма се вклопува во основните програми на сведочење и евангелизирање на вашата црква. Спомнете како другите црковни програми ќе ја помагаат вашата програма и како од друга страна таа ќе послужи како темел на другите програми во црквата. Тоа ќе ви помогне да имате на ум дека сте дел на една поголема екипа со која постои потреба за заедничка работа.
5. Сериозно размислете дали вашата програма треба да биде од трајна природа и дали ќе биде потребно да се повтори и следната година. Тоа ќе ви помогне да земете в предвид дали ќе биде потребна и трајна програма за обука на верниците и пронаоѓање на соработници. Ако вашата програма има развоен карактер, секоја седница за процена на состојбата во иднина треба да се земе во обзир.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Следниот цитат открива дека Бог очекува служба на секој верник на кој Тој му одредил работно место. Што мислиш, што очекува Бог од својата црква на подрачјето на обучување и подготвување на верниците за делото на сведочење и евангелизирање? Што може црквата да направи да им помогне на верниците да ги сфатат Божјите очекувања? Додека ги проучувате долните цитати, запрашајте се себеси колку тие се однесуваат на вас лично. „Бог очекува лична служба од секој на кого му го доверил познавањето на вистината за ова време. Сите не одат како мисионери во странски земји, но сите можат да бидат мисионери во својата земја, семејство и соседство“ (EGW, 9Т 30). „Секој кој станува учесник во Неговата благодат, Господ му одредува дело кое треба да го изврши за другите. Како поединци, ние треба да станеме на своето место и да кажеме: 'Еве ме мене, прати ме мене!'“ (EGW, PK 222).

Поука 10
Од 2 до 8 јуни 2012

ОДГОВОР НА ЉУБОВТА

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 1. Јованово 4,18.19; Римјаните 3,19.20; Јован 15,13; Римјаните 5,6-8; Јован 6,28.29.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „Ако Ме љубите, ќе ги пазите моите заповеди“ (Јован 14,15).

КЛУЧНА МИСЛА: Ние треба да работиме на придобивање души за Христа; прашањето кое треба да си го поставиме гласи: што нè наведува да го правиме тоа?

Иако главно се смета дека нашиот стих за паметење зборува за Десетте заповеди, се разбира, постојат и други заповеди. Секако дека не е најмала заповед онаа која зборува: „Одете и научете ги сите народи!“ (Матеј 28,19.20). Еден подобар превод гласи: „Одете и во сите народи создавајте мои ученици!“

Нашиот мотив за сведочење и евангелизирање треба првенствено да биде Божјата благодат, а не чувството на вина, обврските или нашите долгови. Не е потребно да бидеме психолози за да знаеме дека најголемиот дел од она што го правиме како човечки суштества го правиме како одговор на одредени побуди. Тоа би можело да биде вистина кога се работи за нашето вклучување во евангелизирањето и сведочењето. Ние може да ги откриеме сопствените мотиви, ако едноставно се запрашаме зошто го правиме тоа. Зошто сме се вклучиле во црковните програми на сведочење и евангелизирање? Или, пак, зошто не сме се вклучиле?

Во текот на оваа седмица ние ќе ги испитуваме вистинските побуди за вклучување во Господовото дело, но и опасностите кои ни се закануваат ако дејствуваме на темелот на погрешни побуди, како што се чувството на должност, вина или срам. Ние ќе истражуваме зошто сведочењето и евангелизирањето треба да бидат наш одговор на љубовта на Божјиот дар на спасението.

ПОТТИКНАТИ ОД ЉУБОВ

Дали некогаш сте се запрашале зошто е толку тешко да ги поттикнеме луѓето долгорочно да се вклучат во црковните проекти? Можеби одговорот ќе го пронајдеме кога ќе размислиме за некои други потфати во кои луѓето треба да покажат голема мера на преданост и верност. Што го поттикнува родителот да го понуди својот бубрег за да му го спаси животот на детето? Зошто татковците и мајките трошат цело богатство за да им осигураат на своите деца најдобро образование? Дали тоа го прават бидејќи би се чувствувале виновни кога не би го направиле тоа? Се разбира дека не!

Иако родителите чувствуваат одговорност за доброто на своите деца, се разбира дека љубовта е најголемата движечка сила. Тоа го прават затоа што ги сакаат своите деца. Никогаш не може доволно да нагласиме дека *сè илшо ѝравиме за Боѓа е ѝошћиикнашо од љубов кон Неѓо, зашоа шћшо ѓо сакаме и знаеме дека и Тој нѐ сака!*

Внимателно прочитајте го текстот во 1. Јованово 4,18.19! Што всушност значат овие зборови? Изразете го нивното значење со свои зборови!

Нашата љубов кон Бога треба да биде втемелена на Неговата љубов кон нас. Бог постои од вечноста и Тој од создавањето на човековиот род нѐ сака со бескрајна љубов. Љубовта може да се појави единствено како последица или одговор на љубовта. Послушноста кон големиот евангелски налог од која било друга побуда, освен од љубов, е безвредна. Токму затоа духовната подготовка е многу важна, особено додека се трудиме да станеме дел од програмата за сведочење и евангелизирање во својата месна црква.

Нашата љубов кон Бога и нашата подготвеност да работиме заедно со Него во делото на спасување на душите, зависи од знаењето кое го имаме за Него. Не е вообичаено да ги сакаме луѓето кои не ги познаваме. Според тоа, *за да му бидеме ѝослушни на Боѓа од љубов, мора мноѓу добро да ѓо зајознаеме.*

Што ни зборуваат следните текстови за љубовта кон Бога и за побудите да му бидеме послушни кога работиме за Него? Исус Навин 22,5; Лука 7,41-43; Јован 14,23; 2.Коринќаните 5,12-18.

Љубовта и послушноста се нераскинливо поврзани, сѐ додека се појавуваат по овој редослед. Вистинската љубов кон Бога секогаш води кон послушност на Неговата откриена волја, додека послушноста не мора секогаш да води кон љубовта, иако понекогаш и тоа е возможно. Ако сакаме луѓето да работат за Исуса, мора да им помогнеме да воспостават заедница со Него, која е проникната со длабока љубов.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Во која мера љубовта кон Бога те поттикнува да го правиш она што го правиш? Што ти покажува твојот одговор за односот кој си го воспоставил со Него или за потребата нешто да се менува?

НЕ ПОРАДИ ЧУВСТВО НА ВИНА

Во текот на многу векови свеста за вината била употребувана за да ги поттикне луѓето на дело. Евангелистите нè предупредувале дека Бог ни наметнал одговорност со цел да се служиме со своите таленти и дарови. Нам ни е речено дека Бог и црквата зависат од нас. И ако Бог направил толку многу за да нè спаси, како тогаш би можеле да останеме мирни и да не се вклучиме во делото на спасување на нашите ближни? Несомнено е дека сите обиди со кои сме повикувани да работиме биле направени од најдобри намери, а биле базирани на нашата свест за одговорноста, вината и долговите кои ги имаме пред Бога. Изгледа дека ништо не може да нè поттикне на работа доколку заборавиме што направил Бог за нас и што Тој очекува да сториме за Него.

Што сакал апостол Павле да каже кога рекол дека целиот свет му е должен на Бога? Што сакал да нагласи? Римјаните 3,19,20.

Начинот на кој апостол Павле го употребува зборот „виновен“ всушност укажува на одговорноста. Тој веќе изјавил во Римјаните 3,10 дека „Нема никој праведен, нема ниту еден“ а во 19 стих потврдува дека законот прави „да биде целиот свет виновен пред Бога“.

Улогата на законот многу често била споредувана со огледало кое ја открива нашата грешна состојба, но кое не може да ни осигура сапун и вода за да се измиеме. Гледајќи го Божјиот закон, стануваме свесни за сопствената грешност така што во исто време се свртуваме кон Спасителот со цел од Него да примиме простување и очистување.

Откако ќе дојдеме кај Христа, не сме веќе придвижувани од чувството на вина, бидејќи таа е измиена и покриена со Христовата праведност. Ние стоиме во Него, совршени, без мана и целосно помилувани. Ние сме грешници, но нашата вина е простена и сме добиле помирување во Бога, така што, благодарение на спасението кое го имаме во Христа сме поттикнати да им сведочиме на другите и да им зборуваме што се Христос направил за нас.

Прочуи го Јаков 2,10! Што сака Јаков да нагласи во овој текст? Како би му го објасниле овој текст на некој кој штотуку поверувал во Христа?

Факт е дека гревот прави човекот да биде виновен за сè, бидејќи го отфрлил Бога кој го дал целокупниот закон и ја нагласува залудноста на настојувањето да се стекне Божјата наклонетост со држење на законот. Кршењето на законот, дури и во најмала мера, ја открива нашата несвесна желба да ја твориме својата волја наместо Божјата.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Со признавањето на сопствената вина ние се предаваме на Христа, потпирајќи се на Неговата праведност, на проштавањето кое сме го добиле од Него и на Неговата благодат без оглед на нашата недостојност. И да не се залажуваме, ние сме многу понедостојни отколку што можеме да замислиме. Кога не би било така, тогаш спасението повеќе не би произлегувало од благодатта, туку би претставувало долг кој Бог ни го враќа (Римјаните 4,1-4). Дали навистина мислите дека Бог ни е должен?

ПОТТИКНАТИ ДА СЛУЖИМЕ

Што би помислиле за некој кој постојано нагласува дека е поттикнат да направи нешто, но никогаш не прави ништо? Што би помислиле за некој кој тврди дека е посветен на одредена цел а не ја покажува својата посветеност? Како што веќе видовме, љубовта претставува најсилен мотив, но да се зборува за љубовта, па дури и за љубовта кон Бога, не значи ништо доколку не дејствуваме во согласност со таа љубов. Со други зборови, сите ние очекуваме љубовта да се покаже на дело. Во таа смисла, љубовта е активен збор, бидејќи се покажува со дела на љубов.

Прочитајте ги текстовите во Јован 15,13 и Римјаните 5,6-8! Што ни откриваат овие текстови за Исусовата љубов која се покажала преку Неговите дела? На кој начин да ги преземеме начелата кои се покажани овде и да ги покажеме во сопствениот живот?

Колку е прекрасен Спасителот кој намерно и свесно го дал својот живот поттикнат од голема љубов кон нас! Тоа е величествен пример кој покажува како оној кој има љубов, дејствува во полза на оние кои ги љуби. Што би се случило Исус да ја покажел својата љубов кон нас, но сепак да останел на небото? Што би се случило кога би ни ја објавил својата љубов, но не би ни упатил ниедно ветување или би се погрижил за нас и нашите потреби?

Што ни открива Јован за љубовта на дело, за Исусовата и нашата љубов? Јован 14,21

Ние овде не зборуваме само за љубовта, туку и за одосите кои произлегуваат од љубовта. Во секој однос на љубов ние сме поттикнати да му угодиме на оној кој е предмет на нашата љубов. Исусовото решително спасоносно дејствување во наша полза, било поттикнато единствено од Неговата љубов кон човековиот род кој ја раскинал својата врска со Бога. Сè што правиме за Бога, а не произлегува од истите мотиви, покажува дека не сме разбрале што значи да воспоставиме заедница со Бога полна со љубов. Тој не сака да се вклучиме во сведочењето и евангелизирањето затоа што мислиме дека тоа е задолжително и поради тоа сме должни да го сториме тоа. Наместо тоа, Тој сака нашата поврзаност со Него да има таква природа што ќе нè наведува да го правиме она што му е пријатно и важно. Бог сака од љубов да тргнеме да ги спасуваме луѓето кои Тој ги сака.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Како можеме да бидеме сигурни дека сè што правиме за Бога го правиме од вистински побуди? Дали можеме да служиме на благослов на другите, иако нашите дела се мотивирани од погрешни побуди? Дали добрите дела од погрешни побуди и понатаму се добри дела? Разговарајте за тоа во класата?

СТАПИЦА НА ЛЕГАЛИЗМОТ

Постои една англиска поговорка која гласи: „Не постои бесплатен ручек!“ Ако добиеш нешто бесплатно, тоа всушност не е бесплатно, бидејќи некако и некогаш тоа ќе мора да го платиш или возвратиш. Теоријата дека ништо не е бесплатно, проникнала во христијанскиот начин на размислување во толкава мера што многумина се обидуваат да го заслужат спасението со послушност на Божјата волја.

Легализмот во христијанскиот речник опишува однесување на оние кои веруваат дека нивната послушност ќе го наведе Бога да ги оправда и да ги направи прифатливи во своите очи. Иако Божјата благодат не го поништува Неговото очекување на послушноста, спасението е втемелено единствено на благодатта и на ништо друго што би можеле ние да го направиме.

Што ни откриваат следните текстови за погрешното сфаќање на спасението, кое за жал е вкоренето во многу срца? На кој начин и ние може да паднеме во стапица да го прифатиме таквиот начин на размислување? Зошто е лесно да паднеме во оваа стапица?

Римјаните 10,1-4. _____

Римјаните 11,5.6. _____

Легалистичката религија го наведува верникот да се сосредоточи на своите и на достигнувањата на другите, наместо на евангелскиот налог. Легалистичкиот став може да ги наведе на арогантност и надуеност оние кои се толку преокупирани со себеси што се прогласиле доволно свети за да бидат спасени. Легалистичката религија може да го наведе верникот да се обесхрабри и да го фрли во очај кога ќе сфати дека е далеку од исполнувањето на божествените мерила. Во оваа смисла, легализмот претставува стапица која мора да ја избегнеме, особено во нашата црква која смета дека послушноста на законот е толку важна во нашето разбирање на вистинската содржина на евангелието.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Прочитај го текстот во Јован 6,28.29! Како Исус во овие текстови ја открива вистината за спасение со вера? Што значи да „му веруваме на Оној кој го испратил“? Како ова верување може да се покаже во нашиот секојдневен живот? Како го покажуваме ова верување кога никој не нè набљудува?

СЛОБОДЕН ЗА ДА СТАНЕ СЛУГА

Библијата јасно вели дека некогаш сме биле робови на гревот, но, благодарение на Христа, ние сме ослободени од таквото робување (Римјаните 6,6), слободни (Галатјаните 5,1), избавени (1. Солуњаните 1,10), посвоени (Римјаните 8,15) и повторно родени (1. Петрово 1,23).

Успешен работник за Бога е оној кој го предал своето минато на Христа, ја прифатил Неговата сила за да работи во сегашноста и иднината. Со други зборови, оние кои Христос ги спасил, станале способни да бидат Негови слуги. Ако не ја разбереме оваа вистина, ќе ни биде чудно бидејќи ослободувањето нè воведува во служење, во ропство кое е вистинско како поговорката: „За да се исполниме духовно, мора постојано да се празниме!“ или „Патот до победата е пат на постојано предавање!“

Прочитај ги текстовите во Филипјаните 1,1; Јаков 1,1; 2. Петрово 1,1! Што велат Павле, Тимотеј, Јаков и Симон Петар кога себеси се означуваат како слуги или робови на Бога и Исуса Христа? На кој начин да ги разбереме овие мисли?

Обично кметовите или робовите припаѓаат некому, така што мора да работат под управа на некој надгледник. Работата за Учителот, во христијанска смисла на зборот, претставува доброволен избор. Бог премногу нè сака за да нè присилува нешто да направиме. Кога Тимотеј, Јаков и Симон Петар ги употребуваат овие зборови, тие укажуваат на фактот дека целосно се изедначиле со Христа и Неговото дело. Тие ја нагласуваат својата подготвеност за неограничена служба кон својот Господ. Ја отфрлаат својата независност со цел другите да се сосредоточат на Христа. Во оваа слика на робување ние гледаме предадени верници кои ја изразуваат својата верност и посветеност на несебична служба.

Што ни зборува Јован за робувањето на гревот и начинот на кој може да се ослободиме? Јован 8,34-36

Исусовите слушатели многу добро знаеле дека робовите немаат никаква сигурност. Тие можеле да бидат продадени според волјата на својот господар, додека синот на господарот бил целосно сигурен во неговото домаќинство. Овде Исус се служи со состојбата во општеството за да објасни една важна духовна вистина. Ако Божјиот Син духовно ве ослободи од робувањето на гревот, тогаш навистина ќе бидете слободни. Би било невообичаено ослободените робови повторно да се вратат во духовно ропство, токму како што ослободените од робувањето на гревот се ставаат на располагање на Христа како Негови робови (Римјаните 6,17.18). Ние сме ослободени од она што нè наведува да гледаме само на себе, ние сме слободни да размислуваме за другите и за она што би можеле да го направиме за нив. Во тоа се крие клучот за животот посветен на служење.

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Останете на патот.

Исто како што автомобилот ќе застане поради нередовно одржување, така и добрите цркви во своите служби ќе се оттргнат од својот пат поради недостатокот на редовно и навремено одржување.

За да го одржите своето здравје и своите служби на вистинскиот пат, разгледајте ја листата за редовно одржување:

1. **Негувајте ја својата лична заедница со Бога.** Потсетувајте се себеси дека се наоѓате во соработнички однос со Бога.
2. **Негувајте ја својата лична визија.** Дали сте свесни за важноста на својата мисија? Дали твоите цели се исто така јасни и привлечни како во деновите кога прв пат си се вклучил во службата?
3. **Редовното известување е исто така важно како и постојаните напори кои ги вложувате.** Луѓето се вработени и мора постојано да се потсетуваат како работи мисијата во која учествуваат и на кој начин може да го дадат својот личен придонес за нејзиниот успех.
4. **Негувајте го своето воодушевување.** Вистинита е поговорката дека ништо не може да го зајакне нашето воодушевување како самата воодушевеност. Постојано покажувајте го воодушевувањето од сопствената мисија, со цел и другите да можат да бидат зафатени со вашето воодушевување.
5. **Сочувајте ја својата насоченост!** Немојте да дозволите други задолженија во црквата и надвор од неа да ве оттргнат од патот на должноста и да ве спречат вашето време и енергија да ги посветите за извршување на слубата.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. На кој начин следниот цитат го објаснува односот помеѓу љубовта кон Бога и служењето во Негова чест? „Буден христијанин е христијанин кој работи и ревносно и сесрдно се залага да стори сè што е во негова моќ за ширење на евангелието. Со засилувањето на љубовта кон Откупителот, се засилува и неговата љубов кон ближните (EGW, AA 261).

2. „Оние кои не знаат од лично искуство што значи нежната и привлечна Христова љубов, не можат ниту другите да ги доведат до тој извор на животот. Неговата љубов во срцето е движечка сила која луѓето престо ги гони да го објавуваат Христа во разговорот, во нежниот сочувствителен дух, во издигнувањето и облагородувањето на оние со кои се дружат. Во своите напори навистина да имаат успех, христијанските работници мора да го познаваат Христа; а за да го запознаат него, мора да ја знаат неговата волја и неговата љубов. На небото корисноста на работниците се мери со нивната способност и подготвеност да сакаат како што сакал Христос и да работат како што работел Тој. (EGW, AA 550.551) . Во класата зборувајте за своите искуства со Божјата љубов и на кој начин сте успеале да ја запознаете.

И ЦРКВАТА ТРЕБА ДА ЗНАЕ

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Дела 4,1-31; 21,19-25; 1. Коринќаните 9,19-23; 4. Мојсеева 13,17-33; Дела 11,1-18.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „И апостолите се собраа при Исуса и Го известија за сè што направиле и што поучувале“ (Марко 6,30).

КЛУЧНА МИСЛА: Како извештајот за мисионерските напори на првата црква така и книгата Дела на апостолите е преполна со поуки за денешното време.

Неверојатниот раст на првата црква навело многу луѓе да ја проучуваат книгата Дела на апостолите. Во согласност со тоа, многу подрачја на црковниот живот биле преиспитани во светлината на оваа книга. Тие подрачја се однесуваат на растењето на црквата, мисијата во странски земји, црковната администрација и евангелизирањето. Иако многу податоци може да се соберат од оваа книга преку активностите на црквата, постојат и други подрачја, како што е известувањето, кои не добиле соодветно внимание.

Известувањето во книгата Дела на апостолите продолжува во известување присутно во евангелијата и покажува дека оваа важна активност на црковниот живот имала многу важно влијание на успехот во сведочењето и евангелизирањето. Едноставно речено, нам ни е неопходно да знаеме што се случува, што е успешно а што не е.

Во текот на оваа седмица ќе истражуваме на кој начин првите евангелисти ги известувале своите старешини во црквата како целина. Наша цел е да ја разбереме важноста на известувањето и да видиме каде може да се унапреди сведочењето и евангелизирањето во нашата месна црква.

БИБЛИСКО НАЧЕЛО

Штом некој го спомене известувањето, ние замислуваме листови хартија исполнети со факти и статистички податоци кои нема да направат многу отколку што само ќе собираат прашина. Меѓутоа, известувањето не е современ пронајдок кој е одреден да ги доведува во очај оние кои се преокупирани со сведочење и евангелизирање. Тоа е библиско начело. Како што вели стихот за паметење, кога апостолите се вратиле од своето мисионерско патување, го известиле Исуса за сè што направиле и каде проповедале. Изгледа дека ваквото известување бил централен дел на евангелската активност.

Иако не може да укажеме на некој библиски текст кој зборува: „Известувањето е неопходно!“, имаме доволно докази дека тоа било важно и во Стариот и во Новиот завет. Известувањето е активност во синцирот на случувањата. Тоа значи, некој подготвува извештај, некој прима извештаи, потоа извештаите се оценуваат и се донесуваат одлуки и планираат активности врз основа на тоа што е наведено во извештаите.

Проучи го текстот во Дела 4,1-31! Што ги известиле Петар и Јаков своите соработници во делото, и како овој извештај ги насочил активностите на црквата? Какви поуки може да извлечеме за нас денес?

Земете предвид дека без весници, радио и сателитска телевизија изговорените зборови биле првенствен начин за ширење на радосната вест за Исуса Христа. Ако првите верници попуштиле под притисокот на заканите кои им биле упатувани, нивното влијание за Бога би било многу ограничено. Така, тие се собирале, ги слушале извештаите и тогаш одлучувале да го направат она што ќе ги подготви да останат верни на својот евангелски повик.

Се разбира, основна работа во сето кажано биле нивните молитви и нивното проучување на писмото. Ако не извлечеме поука од овие стории, доволно е да сфатиме колку е важна молитвата, како и тоа да се потпреме на Божјата Реч. И во денешно време не би смеело да биде поинаку.

Иако немаме податоци за тоа што планирале, 29 стих покажува дека, наспроти заканите кои им биле упатувани, одлучиле да продолжат да го проповедаат Исус.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Писмата биле цитирани пред старешините во Израел и пред верниците од еврејството, и тоа покажува колку биле важни за нивната вера и нивното сведочење. Колку ти е важно писмото во твојот секојдневен живот? Одговорот ќе го дознаеш кога ќе се запрашаш колку време поминуваш покрај Библијата!

„ШТО НАПРАВИ БОГ“

Постојано се потсетуваме дека, во најголем број подрачја од нашиот живот, клучот за разбирањето и слогата е успешната комуникација. Кога размислуваме за семејството на црквата, гледаме дека известувањето за активностите и нивните резултати било важен дел на внатрешната комуникација. Во црквите постојат многу дејности, но само оние кои се вклучени во поединечните активности можат да знаат што се случува. Поради тоа постои чувство кај оние кои управуваат со службите дека во пошироките кругови на црквата нема голем интерес за она што се случува. Таквите чувства не се изненадување ако водачите никогаш не ги објавуваат пред црквата своите цели и програми и не известуваат што е направено и какви успеси се постигнати.

Прочитај го текстот во Дела 21,19-25! Какво било влијанието на црквата кога ги слушнала Павловите извештаи за мисионерските патувања? Во исто време, покрај добрите извештаи, изгледа дека дошло до поделба меѓу браќата. Какви проблеми се појавиле, како одговорил Павле и кои поуки за денешново време можеме да ги извлечеме? 1. Коринќ. 9,19-23!

Браќајќи се во Ерусалим од своето мисионерско патување, Павле го известил Јаков и останатите старешини на кој начин Бог ја благословил неговата служба меѓу незнабожците. И кога Павле ги наведувал успехите во евангелските напори, старешините на црквата одговориле со фалби и прославување на Бога.

Меѓутоа, во исто време, доказите за поделба и бунт се покажале, дури и во времето кога ги слушале добрите вести кои Павле ги објавувал.

„Многу Евреи, кои го прифатиле евангелието, сè уште го почитувале церемонијалниот закон и биле подготвени на неразумни отстапки, со надеж дека со тоа ќе стекнат доверба кај своите сонародници, ќе ги отстранат нивните предрасуди и ќе ги задобијат да поверуваат во Христа како Спасител на светот. Павле сфатил дека раководните луѓе во ерусалимската црква, сè додека толку многу од нив негуваат предрасуди против него, ќе продолжат и да го попречуваат неговото влијание. Сметал дека, ако со некоја разумна постапка ги придобие за вистината, ќе може на тој начин да ја отстрани големата пречка за успех на евангелието на други места. Меѓутоа, Бог не го овластил да прифати сè што во овој случај барале тие од него“ (EGW, AA 405).

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: И во денешно време се бориме со проблеми како на најдобар начин да им се приближиме на луѓето. Кои разлики се забележуваат во вашиот дел на светот и како можеш да помогнеш тие да се отстранат?

ВАЖНОСТА НА ИЗВЕСТУВАЊЕТО

Важноста на известувањето за активностите на сведочење и евангелизирање не била секогаш јасно согледувана и на вистински начин спроведувана. На сите подрачја од нашиот современ забрзан деловен живот, на појавите им се дава толкава вредност колку што се сметаат за важни. Она што се прогласува за губење време и труд вообичаено не го привлекува нашето внимание. Според тоа, важноста на известувањето мора јасно да биде покажана. Тоа значи дека верниците на црквата мораат да видат какви последици може да донесе вреднувањето на извештаите за настаните во црквата и надвор од неа.

Постои голема разлика помеѓу едноставното известување за студентите факти и изнесување на кој начин активностите кои се претставени со бројки претставуваат успешен дел од напорите на црквата да ги придобие душите за Христа. Затоа, оние кои известуваат се одговорни да го пренесат и возбудувањето и радоста за успехите на оние кои имале предност да учествуваат во службите за кои се известува.

Кога би ги отстраниле сите извештаи за евангелските активности од книгата Дела на апостолите, какви возбудливи и охрабрителни податоци би пропуштиле да дознаеме? Дела 5,14; 8,4,12; 11,21; 14,21

Восхитувачкиот раст на црквата за кој се зборува во книгата Дела на апостолите не се случувало едноставно. Засилени со Светиот Дух, имајќи ги на ум Исусовите ветувања за успех, верниците се вклучиле во дејностите кои ги донеле ваквите успеси. Тие се сосредоточиле на она што сакале да го постигнат и да го остварат на најдобар начин. Се вели дека со проповедањето на евангелието мноштво луѓе и жени го прифатиле Господа и биле крстени како дел на процесот во кој учествувале Неговите ученици.

Со тоа повторно се нагласува важноста на известувањето за активностите со оние детали кои во тој момент можеле да бидат дадени. Всушност, библиските извештаи за резултатите поврзани со сведочењето и евангелизирањето ни даваат детална слика за сè што се случувало.

Првите мисионери тргнале во сите места до кои можеле да допрат, проповедајќи го Исуса и Неговото царство. Поради забележените извештаи за нивното работење, претпоставуваме дека упатувале силни повици до своите слушатели. Тоа непрекинато проповедање и повикување довело до драматични резултати во растот на црквата кои се забележани во книгата Дела на апостолите.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Секако дека охрабруваат извештаите за успехите на евангелските напори. Меѓутоа, како реагираме и одговараме кога работите не одат според посакуваниот тек, кога изгледа дека нашите планови не носат успеси и нашите планови не донесуваат никакво добро? Како би требало да гласи нашиот одговор? Разговарајте за тоа во класата!

ИЗВЕСТУВАЊЕ И МОТИВАЦИЈА

Кога зборуваме за мотивите, ние зборуваме за длабоко вкоренети причини зошто нешто правиме или веруваме. Тоа се однесува и на известувањето. Кога известуваме ние тоа го правиме со одредена причина. Тоа може да биде обид да осведочиме некој одбор со цел да продолжи да ни одобрува средства. Или можеме да известуваме за да ги осведочиме луѓето дека треба да ја прекинеме програмата или да го замениме раководниот персонал. Кога се даваат или нагласуваат избраните информации, можеби одлуките кои ќе се донесат по проценката на податоците нема секогаш да бидат најдобри. Токму затоа нашето известување мора да биде чесно и точно.

Прочитај го текстот во 4. Мојсеева 13,17-33! Сите дванаесет согледувачи виделе исти факти; зошто само двајца одговориле како што треба? Кои поуки од овој настан може да ги извлечеме за нас денес?

Иако Господ ветил дека синовите Израелови сигурно ќе ја освојат земјата, сепак некои согледувачи не биле сигурни во тоа. Исус Навин и Халев дале поволни извештаи за земјата и предложиле народот веднаш да тргне во напад против нејзините жители. Други, кои заедно со нив ја согледувале земјата дале негативен извештај, нагласувајќи ги пречките и предлагајќи народот да се врати назад во Египет.

Додека го подготвуваме извештајот, ние мора да го правиме тоа секавајќи се на Божјата волја откриена во светлината на Неговите благослови. Ние нема да известуваме само за тоа како напредуваме, туку во која мера ја исполнуваме Божјата волја (види Матеј 7,21). Секогаш постои можност да се воодушевиме со најновите модели на евангелизирање и да ги мериме своите успеси според тоа колку успешно сме ги примениле нивните начела во однос на другите цркви. И додека известуваме за своите очигледни успеси, можеби ќе ни биде поважно да се покажеме како успешни, отколку да ја исполниме Божјата волја и да се покориме на Неговата благодат.

Навистина е голем предизвик за нашите цркви во денешно време кога постојано сме „бомбардирани“ со подобри начини на проповедање на евангелието. Во извештаите за согледувачите, Исус Навин и Халев сигурно виделе пречки и тешкотии, но тие ја познавале Божјата волја. Според тоа, најважен дел од нивното известување го уверувал народот дека таа земја може да се освои. Од друга страна, овие согледувачи кои во своето размислување обрнувале внимание на Божјата волја, донеле потполно негативен извештај, со цел да го осведочи народот дека враќањето во Египет е најдоброто можно решение.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Како да создадеме рамнотежа помеѓу животот според верата и прифаќањето на Божјите ветувања и постапувањето според нив - наспроти живеењето според своите желби и прифаќањето на немудри решенија со оправдување дека Господ нè води на овој начин, со што ги оправдуваме сопствените одлуки? Како да го правиме првото а да го избегнуваме второто?

ДАВАЈКИ МУ СЛАВА НА БОГА

Некои луѓе се двоумат да поднесат успешни извештаи бидејќи се плашат дека тоа би можело да биде човечки облик на фалење со своите успеси. Во реалноста, Бог се прославува со верното известување, додека Неговата црква јакне во верата и решителноста да продолжи да работи за Него. Иако е вистина дека некој може да поднесе извештај кој е поттикнат со помалку чесни мотиви, тоа не смее да ги запре скромните верници да зборуваат за моќните дела кои Бог ги направил преку нив и на кој начин Тој ги оспособил да бидат сведоци и евангелисти. Ако извештајот се поднесува скромно, со воодушевување и љубов кон душите, известувањето може да ги охрабри другите верници во црквата да се вклучат во делото на евангелизирање и придобивање души за Господа.

Прочитај го текстот во Дела 11,1-18! На кој начин старешините и верниците во Ерусалим одговориле на Петровиот извештај за работата меѓу незнабожците? Како овие начела кои се откриени во овој извештај може да бидат важни за нас денес?

Некои го критикувале Петар и останатите дека се обиделе да сведочат и проповедаат надвор од еврејскиот национален круг; меѓутоа, како последица на Петровото известување во ерусалимската црква критицизмот исчезнал, а останатите верници од еврејството го славеле Бога.

Од наша денешна перспектива не е лесно да се разберат проблемите кои тогаш се појавиле. Се разбира, евангелието морало на сите да им биде проповедано, првенствено на Евреите (Римјаните 1,16), но и на незнабожците. Сите го знаеле тоа! Меѓутоа, во контекст на книгата Делата на апостолите, замислата за заветните ветувања кои треба да се прошират меѓу незнабожците морала да доведе до големи промени во еврејскиот начин на размислување. Поради извештаите за Божјите активности и благослови, верниците на црквата стекнале ново разбирање за Божјата желба да ги спаси сите луѓе, иако од самиот почеток Божјиот план бил да ги спаси сите оние кои може да се спасат (Ефесјаните 1,1-4; Исaiја 53,6; Евреите 2,9).

На просечниот читател ќе му бидат потребни две минути за да го прочита Петровиот извештај во Дела 11,1-18. Со сигурност може да претпоставиме дека неговиот извештај, заедно со прашањата и пододцнежните објаснувања требало да траат многу подолго. Освен тоа, иако во својот извештај Петар зборувал за себе, така што некои верници можеле да кажат: „Одлично, Петар, добро си направил!“ – цела слава во извештајот треба да му ја припишеме на Бога. Старешините на црквата подобро го разбрале евангелскиот налог, дека делото на проповедање требало да се прошири на целиот свет и разбрале дека таквото дејствување станало реалност.

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Известувајте за својата служба.

Како што видовме во текот на оваа седмица, другите мора да дознаат што правиме. Се разбира дека се неопходни и посебните извештаи, како присутноста и финансиските бројки. Освен тоа, многу е важно овие извештаи да се поднесуваат на одборите за евангелизирање и на црковните одбори. Додека устениот извештај може накратко да ги изнесе основните факти, писмените извештаи треба да содржат што повеќе детали за постигнатото.

Ваквото известување ќе направи верниците да останат заинтересирани за вашата служба и на тој начин многу полесно може да ја побараме нивната помош. Со тоа непосредно ќе го поддржаме вреднувањето, и идните планирања и насоки.

Потрудете се вашите извештаи да дадат преглед на општите планови за евангелизирање на целата црква. Објаснете на кој начин вашата служба станала дел од програмата и како таа придонесува да се достигнат плановите кои црквата си ги поставила.

Поставете си го прашањето што ве поттикнува да известувате. Во која мера сте сосредоточени на Божјата волја за вашата месна црква и нејзиниот дел во спасување на душите.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Вратете се на последното прашање во делот на поуката за четврток. Како известуваме за „лошите вести“? Најприродно е да сакаме да известуваме за успесите кои сме ги доживеале. Тоа го прават и луѓето со световен поглед на светот. Но, што да кажеме во врска со делото на евангелизирање? Што правиме кога програмата на црквата нема да успее? Како да разговараме за овие теми со цел да ги усвоиме неопходните промени? Освен тоа, разгледајте го и следното прашање: Ако успехот во проповедањето му го препишеме на Господа, кого ќе го обвиниме ако работите не одат според планот?

2. Размислете за промената во однесувањето на еврејските верници во поглед на работата меѓу незнабожците. За миг погледнете ја својата месна црква, културата и општеството. Иако догматски исказуваме дека нашето верување потврдува дека евангелието им е наменето на сите во светот, на кој начин културните и општествените предрасуди мора да доживеат драматичен пресврт како што доживеале некои од првите еврејски обратеници?

3. Иако контекстот на поуката за оваа седмица беше известување за евангелските активности, размислете за целокупната замисла за давањето на какви било извештаи. Како може да се осигураме во нашата чесност и вистинољубивост, со цел информациите кои ги даваме да не ги прилагодуваме на нашите желби и потреби? Зошто многу лесно може да им попуштиме на желбите и потребите? Зошто се лажеме себеси кога го правиме тоа?

Поука 12
Од 16 до 22 јуни 2012

ПРОЦЕНКА НА СВЕДОЧЕЊЕТО И ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕТО

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: 2. Коринќаните 13,5,6; Евреите 10,24,25; 5. Мојсеева 10,12,13; Матеј 23,15; Откровение 14,6,7.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ: „Мудрецот што избличува е златен прстен и фердан од тенко злато за внимателното уво“ (Мудри изреки 25,12).

КЛУЧНА МИСЛА: Многу е погрешно ако се вклучуваме во големиот Божјиот налог за евангелизирање без успешно вреднување и оценка на она што го правиме.

Премногу често сме задоволни со минималните резултати на евангелизирањето, иако сме можеле да имаме многу поголем успех кога би ги вреднувале претходните евангелизациони напори и би дозволиле истите да влијаат на нашето идно насочување и програмирање.

Понекогаш се трошат големи суми пари во службите за сведочење и евангелизирање, а се постигнуваат минимални резултати. Тоа нè натерало да предложиме промени во буџетските распределби на средства, како и во самите процедури на доделување. Мора да додадеме дека ние не ги знаеме целосните резултати од нашите програми, бидејќи се сосредоточуваме само на видливите бројки и на бројот на крстени, затоа што не знаеме во која мера семето на евангелието било посеано во срцата на луѓето. Како и да е, постои голема потреба да се вреднуваат процесите на сведочење и евангелизирање и резултатите кои ќе се анализираат без да седиме на судско столче.

Во текот на оваа седмица ние ќе го разгледуваме вреднувањето како библиско начело, ќе ги истражуваме неговите позитивни страни како трајни процедури во животот на месната црква.

ЗОШТО ТРЕБА ДА ВРЕДНУВАМЕ?

Вреднувањето се случува без оглед дали го сфаќаме тоа или не. Тоа се случува секоја сабота и на секое јавно богослужение. Луѓето ги вреднуваат содржината, бистрината и должината на секоја проповед, а тие кои присуствуваат на богослужението очекуваат високо ниво на професионализам. Кога луѓето имаат одредени очекувања, тогаш може да ги вреднуваат направените работи. Иако не можеме да укажеме на текст кој покажува дека формалното вреднување било во целост спроведено, сепак е очигледно дека тоа вреднување претставувало сериозен дел од животот на правата апостолска црква.

Што ни зборуваат следните текстови за важноста на вреднувањето? За какво вреднување станува збор во следните текстови? 1. Тимотеј 3,1-13; 1. Коринќаните 11,28; 2. Коринќаните 13,5.6.

Кога Божјата Реч ќе го постави мерилото, очекува соодветно дејствување или, пак, изрекува заповед, со цел нашата реакција да биде изложена на вреднување. Се поставуваат многу важни прашања: „Колку сме успешни во оваа служба? Како би можеле да бидеме уште подобри?“

Фактот дека Павле барал одредени способности од ѓаконите и старешините покажува дека морало да се изврши одредено вреднување. Значи, дали постои особеност за одредена служба, како и вреднување на успешноста во таа служба.

Прочуи го големиот евангелски налог во Матеј 28,19.20! Со кои прашања би го вреднувал одговорот на црквата на оваа заповед?

Како на Божји слуги нам ни е доверена многу драгоцен евангелска вистина. Ако земеме предвид дека оваа евангелска вест треба да се објави во целиот свет, не треба да нè изненади тоа што Бог го поттикнал процесот на вреднување. Тој е заинтересиран делото да напредува, а треба да го извршуваат сите оние кои се отповикале на Неговиот повик да бидат Негови соработници во делото на придобивање души за Неговото царство.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Повторно прочитај го текстот во 2. Коринќаните 13,5! Која порака овој текст ти ја упатува лично тебе? Како би можел да ја примениш на себе? Каков доказ имаш дека „Исус Христос е во тебе“?

ЉУБЕЗНО ВРЕДНУВАЈ

Иако вреднувањето има многу добри страни, постојат и некои опасности кои мора да се согледаат и избегнат. Ако сме исклучително активни во вреднувањето и ако се сосредоточуваме главно на негативностите, може да создадеме атмосфера на критикување која ќе ги обесхрабри соработниците и ќе ја намали нивната желба за работа. За да избегне вреднувањето да се претвори во критикување, тоа мора да биде проследено со вистинско признание. Навистина многу често забораваме да оддадеме вистинско признание на нашите работници, особено на оние кои поминале долго време во вршењето на својата служба. Тие секогаш ја работат својата работа и ние очекуваме дека тие секогаш ќе ни бидат на располагање и ќе го работат она што треба да се направи. Вреднувањето ќе ни даде можност да им дадеме признание.

Кои признанија се изрекуваат во следните текстови? На кој начин слични признанија би можеле да изречеме на поединци и групи кои живеат во денешно време? Дела 16,1,2; Римјаните 16,1; 1. Коринќаните 11,2; Филипјаните 4,14.

Многу пати апостол Павле морал да ги опоменува поединците и црквите поради нивното однесување, ставови или верувања. Тоа покажува дека одредено вреднување веќе било спроведено, но, секогаш кога бил во можност, Павле им изрекувал признание на луѓето кои соработувале со него или му биле верни на Бога во извршувањето на службата која им била доделена.

За да бидеме чесни при вреднувањето, мора да ги оценуваме не само резултатите, туку и целокупниот процес. Вреднувањето на резултатите испитува дали програмата ги постигнала очекуваните резултати. Вреднувањето на процесот го анализира управувањето на проектот кој е во тек.

Внимателно проучи го текстот во Евреите 10,24.25! Што значат зборовите „да се поттикнуваме едни со други“? Кои начела на вреднувањето се нагласуваат на ова место?

Овие стихови претставуваат еден голем поттик. Тие силно ја нагласуваат потребата многу сериозно да го разгледаме духовното растење и развивање на нашите соработници. Треба да размислуваме што бара Бог од нас во нашиот христијански живот и да го согледаме степенот на развој на кој се наоѓаме во своето духовно искуство. Од тоа ќе произлезе соодветно вреднување кое треба да го спроведеме додека „се советуваме едни со други“.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Сети се колку охрабрително делува кога некој ќе ти оддаде признание затоа што си таков каков што си, или за тоа како ја извршуваш својата служба! Восхитува како неколку едноставни зборови може да дејствуваат толку силно! Дали имаш тенденција да критикуваш или да потврдуваш? Ако е првото, на кој начин можеш да ја промениш таа разорна карактерна особина?

ШТО БАРА ГОСПОД?

Прочитај ги следните текстови во контекст на поуката за оваа седмица и одговори на поставените прашања!

„И така, Израеле, што бара Господ, твојот Бог, од тебе? Само тоа да се боиш од Господа, својот Бог, да одиш по сите Негови патишта; да Го љубиш и да Му служиш на Господа, својот Бог, со сето свое срце и со сета своја душа; да ги пазиш Господовите заповеди и Неговите закони што ти ги давам денес за твое добро.“ (5. Мојсеева 10,12.13)

Што би рекол кога би требало да ја изразиш основната мисла на овие текстови?

На кој новозаветен текст ве потсетува ова и зошто ни ја покажува големата важност на предупредувањето во текстовите во 5. Мојсеева?

Текстот нагласува дека сето ова Бог го бара од нас. Како да го разбереме значењето на овие зборови во контекст на спасението преку вера?

Текстовите главно се занимаваат со нашето срце, нашата душа, стравувањата и љубовта или сето она што тешко може да се оцени врз основа на надворешниот изглед. За какви видливи изразувања на она што се крие во нашето срце зборуваат овие текстови? Како поврзано ста на она што се гледа и она што не се гледа се вклопува во нашето разбирање на текстот во Откровение 14,6-12?

Во Матеј 23,15 Исус на книжевниците и фарисеите им изрекол многу строго вреднување на нивното „сведочење и евангелизирање“ на незнабожците. Во добронамерен обид да го исполниме евангелскиот налог секогаш треба да ги имаме на ум големите вистини изразени во 5. Мојсеева 10,12.13. Всушност, во своите напори да го проповедаме евангелието треба да внимаваме да не создаваме нови „синови на пеколот“!

ВРЕДНУВАЊЕ НА ДУХОВНОТО РАСТЕЊЕ

„Но Господ му рече на Самоила: „Не гледај на неговата надворешност, ни на неговиот висок раст, зашто го отфрлив. Бог не гледа како што гледа човекот: човекот гледа на лице, а Господ гледа што е во срцето“ (1. Самоилова 16,7).

Уште порано согледавме дека секоја цел која ќе си ја постават поединците или црквата мора да биде предмет на вреднување. Иако многу релативно е да се вреднува бројниот раст, сепак е вистина дека црквата има многу пошироко значење од самите бројки.

Очигледно е дека наша цел не е да ја наполниме црквата со верници. Ние сакаме црквата да биде полна со верници кои растат во својата зедница со Исуса Христа, кои ќе го сакаат Господа и својата љубов ќе ја изразуваат со држење на Неговите заповеди. Последно што би сакале да ни се случи е она што Исус им го рекол на книжевниците и фарисеите: да ја поминат земјата и морето, да се занимаваат со мисионски активности, да придобиваат обратеници и тогаш да ги направат „синови пеколни два пати полоши од себе“! Оваа строга оценка на нивните „евангелски напори“ покажува колку е важно да посветиме внимание на вреднување на духовното растење, не само на оние кои ги доведуваме во црква, туку уште поважно, на самите нас!

Прочитај ги текстовите во Матеј 26,41; 1. Солуњаните 5,17; Римјаните 8,6; Ефесјаните 6,17.18; 2. Тимотеј 2,15.16 и Псалм 1,2! Кои духовни дисциплини се нагласени како важни во овие текстови? На кој начин тие се клучни во процесот на нашето духовно растење?

Како грешници на кои им е потребна божествена благодат, како можеме да вреднуваме нешто толку „недопирливо“ како што е духовноста на нашите ближни. Факт е дека не постои скала на духовноста според која може да ја одредиме духовноста на една личност. Затоа би било многу покорисно и посоодветно кога би се запрашале дали некоја личност и понатаму се наоѓа на патот на духовното растење, отколку да се прашуваме во која фаза на духовното растење се наоѓа. Знаците на усовршување се духовни дисциплини во кои учествуваме. Она што е кажано во горенаведените текстови, секако дека не укажува на фактот дека верникот се наоѓа на патот кон небото, но нам ни е секогаш неопходно големо внимание кога го вреднуваме духовното искуство на другите луѓе. Во исто време, ако се занимаваме со новите верници, мора на љубезен начин со многу љубов да им помогнеме да сфатат дека духовните дисциплини, како што се молитвата, проучувањето на Библијата и послушноста кон Божјата волја се многу важни во процесот на нивното духовно растење.

ВРЕДНУВАЊЕ НА РАСТОТ НА ЦРКВАТА

Самата причина зошто постои нашата црква ни дава причина да вреднуваме одредени работи. Ние веруваме дека црквата била основана во посебно време во историјата на нашата планета за да се исполни овој дел на Божиот план кој барал евангелието да се проповеда низ целиот свет. Со други зборови, ние постоиме заради придобивање души за Божјето царство.

Прочитај ги текстовите во Откровение 14,6,7! Како ги разбираме овие текстови во врска со нашиот идентитет како адвентисти на седмиот ден?

Вреднувањето на нашето дејствување е најдобар метод да се задржиме на својата задача. Секое вреднување на она што го прави црквата треба да биде начин на кој евангелизирањето и сведочењето ќе придонесат во растот на црквата. Како активностите во кои учествуваме ни помагаат нам и на целата црква да ја постигнат својата цел?

Прочитај го текстот во Матеј 6,33; 10,7; 24,14 и Лука 4,43! За што зборуваат овие текстови? На кој начин нивното значење треба да влијае на нас како црква и на нашето дело на сведочење и евангелизирање?

Извештајот за Исусовата служба на земјата содржи многубројни извештаи за Неговото проповедање и за начинот на кој ги придобивал душите за Божјето царство. Исус проповедал дека Божјето царство е пред вратата. Тој ги укорувал верските старешини што ја затвораат вратата на Божјето царство и отежнуваат народот да влезе низ неа. Тој ги пратил своите ученици да проповедаат за Божјето царство. Најважна цел на Исуса и апостолите била придобивањето на души за Христа т.е. за Божјето царство.

Извештајот за бројот на луѓето кои и пристапувале на црквата во сите времиња и црквите кои биле основани помеѓу незнабожците покажуваат дека вреднувањето било извршено во смисла на истражување во колкава мера црквата се приближила на идеалната цел на духовно и бројно растење во Исуса Христа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Исус изрекол многу силна реченица за човекот кој не е со Него и работи против Него (Матеј 12,30), односно дека оној кој не собира со Него растура. Заборавете ги зборовите со кои сте ја истражувале својата вера и своето име во црковните книги и запрашајте се: дали собирам со Христа или растурам? На кој начин го оправдаваш својот одговор?

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Повикувајте ги другите да ви се придружат во вашата служба.

Дали некогаш сте слушнале за оркестар од еден човек? Тоа е оркестар во кој еден човек свири на сите инструменти. Тапаните му се на грбот, додека палката ја придвижува со ногата. Другите инструменти на разни начини му стојат на располагање. Во преносна смисла, оркестарот од еден човек е активност во која еден човек ги извршува сите должности.

Оркестарот од еден човек има голема шанса да изгори, бидејќи не добива физичка ниту емоционална поддршка од својот тим. Луѓето кои се слични на оркестарот од еден човек често се жалат дека не добиваат никаква поддршка од својата црква, иако таа не била повикана на било каков начин да учествува во службата, освен можеби во материјалната поддршка.

Без оглед дали ја планирате својата служба, или ја вреднувате постоечката, ви упатуваме неколку предлози на кој начин да ја проширите својата служба вклучувајќи ги другите во нејзиното извршување:

1. Забележете што е сè опфатено со службата која ја извршувате и видете колку луѓе би требало да учествуваат во неа.
2. Одлучете на кои подрачја ви е неопходна значителна помош и побарајте ги клучните луѓе кои ќе ги извршуваат овие должности. Размислете и за некои водачи на тимот.
3. Подгответе детален писмен опис за сите аспекти на службата. Тоа може да биде многу корисно кога барате припадници за тимот. Тие ќе бидат во можност точно да разберат што се бара од нив.
4. Редовно известувајте ја целата црква. Тоа ќе им даде можност на сите да видат дека вашата служба е дел на целокупната програма на црквата за сведочење и евангелизирање, така што ќе им биде многу полесно да се вклучат.
5. Имајте редовни состаноци на тимот. Поддржете ги членовите на тимот и забележете го нивното напредување. Поставете си ги следните прашања: „Како оди работата?“ или „Што планирате за во иднина?“

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Како и кога си ја преминал границата меѓу вреднувањето и излекувањето пресуда. Какви опомени ни упатува Писмото?

2. Размисли малку повеќе за Исусовите зборови во Матеј 23,15! На кој начин како црква би можеле да направиме да не се случуваат вакви работи, особено кога се работи за нови верници кои се полни со ревност? Како да се осигураме дека ревноста е насочена во правилна насока, со цел да не создаваме нови „синови на пеколот“ во својата средина? На кој начин може да се заштитиме од тоа?

3. Забележете ги моменталните евангелски служби во својата месна црква и предложете добра програма за вреднување на нивната работа, системот на организација и персоналот кој работи.

Поука 13
Од 23 до 29 јуни 2012

ТРАЈНА СЛУЖБА НА ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕ И СВЕДОЧЕЊЕ

ПРОУЧИ ГИ БИБЛИСКИТЕ ТЕКСТОВИ: Јован 4,7-30; Дела 2,42; 11,19-23; 2. Тимотеј 2,1-7; 2. Коринќаните 5,18-20.

ЗАПОМНИ ГО СТИХОТ:„ Потоа рече: 'На што е слично Божјото Царство и со што да го споредам? Слично е на синапово зрно, што човек го зема и го посејува во својата градина, каде израснува и станува големо дрво и небесните птици се населуваат на неговите гранки'" (Лука 13,18.19).

КЛУЧНА МИСЛА: Евангелизирањето и сведочењето се средства со чија помош синаповото зрно, Божјата црква, станува големо дрво кое го исполнува целиот свет.

Сте слушнале некој како зборува, а можеби и вие сте рекле: „Го направив својот дел, им оставам на младите да продолжат!“ или „Со години бев на чело на евангелизирањето, сега треба некој од помладите да ја преземе работата!“

Во извесна смисла, таквата изјава е разбирлива. Луѓето стануваат постари, понекогаш здравјето ги напушта, на други пак животните околности ги спречуваат да ја задржат својата раководна улога во црковните служби. Понекогаш луѓето се уморни и сакаат да се одморат. Или мислат дека Господ ги повикува да работат за Него во други црковни служби.

Меѓутоа, постои голема разлика меѓу менувањето на службите и престанокот во вршењето на истите; сè додека има дух во нас, на каков и да е начин, ние би требало да работиме.

Во текот на оваа седмица ќе се сосредоточиме на нашата потреба да бидеме вклучени во службата на сведочење и евангелизирање. Без оглед каква е нашата улога во црквата, секогаш ќе постојат можности и прилики да служиме.

СВЕДОЧЕЊЕТО И ЕВАНГЕЛИЗИРАЊЕТО НЕ ПРЕСТАНУВА

Мора повторно да нагласиме дека сведочењето и евангелизирањето мора да продолжат сè додека постојат луѓе на кои им е потребно спасение. Според Божјиот план треба да се спасат што повеќе луѓе. Во меѓувреме, оние кои го прифатиле Исуса како свој личен Спасител се повикани да работат заедно со Бога во делото на спасување на душите. Без оглед кои сме, каде сме и во каква положба се наоѓаме, ако нашите срца се во согласност со Христовото, ако во нас владее длабоко всадено почитување кон она што Тој го направил за нас, како и одговорот кој треба да му го дадеме, секогаш ќе наоѓаме можност за сведочење и служење.

Разгледај го Исусовиот разговор со жената Самарјанка на Јакововиот извор (Јован 4,7-30). Кои биле Исусовите зборови кои таа сакала да ги сподели со своите сограѓани? Кои начела на сведочење може да ги извлечеме од овој настан а кои можат да ни помогнат во нашите обиди да им сведочиме на другите луѓе?

Изгледа дека Исус ја следел едноставната „формула“ кога разговарал со жената Самарјанка: 1. Го привлекол нејзиното внимание: „Дај ми да пијам!“; 2. Го разбудил нејзиното интересирање: „Како Ти, Јудеец, бараш од мене, Самарјанка, да пиеш?“; 3. Предизвикал желба: „Господине, дај ми од водата!“; 4. Ја осведочил: „Господине, гледам дека си пророк!“; 5. Потоа следувале делата: „Дојдете да Го видите Човекот, Кој ми кажа сè што сум направила! Да не е Тој Христос?“

Овие пет фази на евангелизирање не мора да се случат на еден станок, како што се случило кога Исус разговарал со жената на Јакововиот извор. Тие може да се случат во текот на временскиот период во кој продолжуваме да сведочиме. Настаните може да се разликуваат, но начелата покажани во овој текст може широко да се применат на нашите обиди да им се приближиме на луѓето.

Освен тоа, иако почетните разговори се воделе околу вистинската вода, целта што ја имал Исус била жената Самарјанка да посака да пие од водата на животот. На крајот, иако сме повикани да им помогнеме на луѓето во нивните животни потреби, и да им послужиме, никогаш не смее да забораваме дека нивна најголема потреба е спасението кое го имаат во Исуса Христа.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Колку пати си ја искористил можноста да посведочиш и да послужиш? Зар не е вистина дека доста често се занимаваме со нашиот живот и се среќаваме со луѓе кои воопшто не знаат за нашите верувања, нашите ставови и надежта која ја негуваме? Што треба да промениме за да станеме подобри сведоци?

СРЕДИНА КОЈА ВОЗДИГНУВА

Важен дел од евангелизирањето се случува во саботите во црква. Овој аспект на евангелизирањето се нарекува „нега“ или „вклучување“. Ние сме многу добри во повикувањето на луѓето да дојдат во нашата црква, но не сме секогаш толку добри во создавањето на средина или атмосфера која би ги охрабрила да се вратат и да се вклучат во заедништвото. Ако треба да создаваме ученици, мора да посветиме внимание на зацврстувањето и негата на секој нов христијанин.

Што значи тоа? „Вклучувањето“ укажува на идејата работите да се постават на цврста и трајна основа. Тоа значи да им помогнеме на луѓето да стекнат темел на својата вера и заедништво. „Негата“ често се објаснува со поимите како што се „подигнување“, „Нежност“, „грижа“, „обука“ и „воспитување“. Кога некој ќе го прифати Господа Исуса како свој личен Спасител, сите подрачја на вклучување и негување мора духовно да се применат во рамките на христијанското заедништво. Со други зборови, новиот христијанин мора да биде згрижен, обучен, одгледан и научен на Божјите патишта.

„Заедништвото“ е клуч на сите работи. Тука се допираат животите, така што меѓусебно влијаат еден на друг. Луѓето кои се придружуваат на црквата мора да бидат згрижени преку духовно заедништво.

Што ни зборуваат следните текстови за важноста на духовното заедништво меѓу верниците? Зошто духовното заедништво е многу важно кога се работи за новите верници, кои се дојдени во црквата преку нашето сведочење и евангелизирање? 1. Јованово 1,7; Дела 2,41; 11,19-23; 20,35; Римјаните 1,11.12

Зборот „ние“ во 1. Јованово 1,7 сака да ни ја пренесе мислата дека секој од нас, иако оди во светлината како поединец, исто така треба да оди во заедништво со останатите верници. Ако верниците навистина одат во светлина, ќе постои заедништво и единство. Во согласност со тоа ќе се создаде добра атмосфера во која верниците ќе може да се сосредоточат на Божјата волја во својот живот и ќе добијат охрабрување од останатите верници на својот христијански пат. Иако е важно на новите верници да им помогнеме да се чувствуваат убаво и да бидат задоволни во црквата, исто така многу важно е да ги водиме да станат ученици во целосна смисла на зборот, што значи да ја развиваат својата способност да ги водат другите кај Христа преку воспоставување на спасоносна заедница со нашиот Господ.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Дали твојата црква намерно се сосредоточила на негување на новите верници? Како можеш поактивно да се вклучиш во нега на новите верници, а ако е потребно и на старите?

ОБУЧУВАЈТЕ ГИ ОНИЕ КОИ ОБУЧУВААТ

Ние живееме во свет во кој луѓето се многу подвижни. Месните цркви редовно примаат и отпуштаат верници и често пати се жалат дека изгубиле способни работници кои извршувале многу важни служби. Поради ваквата загуба на способните луѓе, и поради тоа што процесот на евангелизирање и сведочење во црквата мора да продолжи без прекин, постои голема потреба да се умножат способностите и да се обучат верниците кои ќе ги извршуваат овие служби.

Кои начела за обучувањето на оние кои обучуваат други може да се извлечат од Павловите упатства до Тимотеј во 2. Тимотеј 2,1-7? На кој начин овие зборови мора да се применат на нас во денешно време во нашата работа за Господа, без оглед каква служба извршуваме?

Павле му ја објаснува на Тимотеј важноста на согледувањето на сеопфатната слика за работа во црквата, како според обемот, така според траењето. Пасторалните служби и службите за обучување не може да бидат соединети во еден човек. Павле му зборува на Тимотеј дека првенствено треба да се грижи околу обучување на вениците за да ја водат црквата, затоа што порано или подоцна постарата генерација ќе ја напушти црквата. Во оваа поука до Тимотеј е содржана мисла според која оние кои ги обучува ќе ги обучуваат другите, грижејќи се мисијата на црквата во светот да биде што потрајна и поширока. Сето тоа е во согласност со Исусовиот повик многу повеќе жетвари да се пратат на полињата.

Некој рекол: „Подари му на човекот риба и ќе го нахраниш за тој ден; научи го да лови и ќе го нахраниш него и неговото семејство за долго време!“ Проблемот е во тоа што човекот може своето познавање на рибарскиот занает да не го пренесе на следното поколение и така неговите деца ќе останат гладни. Можеби оваа изрека може вака да се дополни: „Подари му на човекот риба и ќе го нахраниш за тој ден; научи го да лови и своето знаење да го пренесе на другите, така што неброено мноштво луѓе ќе имаат доволно храна! Во тоа се состои разликата во обучувањето на еден и обучувањето на некој кој ќе обучува други луѓе.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Разгледај го своето искуство во твојата црква. Дали некој некогаш те поучил како треба да им сведочиш на другите? Дали некогаш си побарал некој да те научи како да им сведочиш на другите? Разговарајте за тоа во класата!

ПРИДОБИВАЊЕ НА НЕКОГАШНИТЕ ВЕРНИЦИ

Отпадник е збор кој би сакале никогаш да не се појави во христијанскиот речник. Меѓутоа, факт е дека многу луѓе си одат од црквата и го раскинуваат спасоносниот однос со Исуса Христа. Иако се случува луѓето да нè напуштаат поради доктринални причини, во најголем број случаи се работи за други причини, најчесто лични несогласувања. Без оглед за кои причини се работи, ние треба да направиме сè што стои до нас за да создадеме топла и прифатлива атмосфера која ќе ги прифати оние кои ни се приклучуваат и ќе ги наведе да останат со нас, без оглед што личните проблеми секогаш ќе се појавуваат.

Во исто време, треба да воспоставиме служба која ќе се грижи за проблемите на некогашните верници и оние кои ретко доаѓаат на нашите богослуженија како важен дел од нашата програма за сведочење и евангелизирање. Краткиот преглед на пописот на верниците во многу цркви ќе покаже дека на листата има многу имиња кои секоја сабота не се појавуваат на богослуженијата. Тие имиња треба да обликуваат почетна листа на луѓе на кои ќе им биде наменета оваа посебна служба, бидејќи тоа се лица кои Бог никогаш не престанал да ги љуби.

Внимателно разгледај го текстот во 2. Коринќаните 5,18-20! Иако контекстот е малку поинаков од нашиот, многу се важни начелата. На кој начин „службата на помирување“ е посебно наменета за оние кои никогаш го следеле Господа, а потоа си продолжиле по својот пат?

Придобивањето на некогашните верници е посебна служба. Освен тоа, оваа служба има евангелска природа и е многу слична на нашето настојување да им се приближиме на луѓето кои никогаш претходно не го следеле Христа. Самиот збор „помирување“ како да ни зборува дека некогаш владеело единство и хармонија меѓу човечкиот род и Бога и оваа врска е обновена преку Исуса Христа. Потоа, нам ни е доверена служба на помирување која ги опфаќа оние кои некогаш заедно со нас му служеле на Бога.

Всушност, некој би морал да каже дека во Матеј 10,5,6 Исус ги пратил своите ученици повторно да го придобијат еврејскиот народ кој го прекинал спасоносниот однос со својот Господ. Според тоа, сосема е коректно и ние денес да почнеме да работиме за оние кои имаат посебна историја со Бога и Неговата црква.

ЗА РАЗМИСЛУВАЊЕ: Помисли на оние кои ја напуштиле црквата, како и за причините поради кои го сторице тоа. Дали постои барем една личност со која би можел да воспоставиш врска, да се спријателиш со неа, да и послужиш и да се обидеш повторно да ја поврзеш со црквата? Моли се Бог да ти даде мудрост да го направиш она што се очекува од тебе!

ИЗЛЕЗНА ВРАТА

Дали сте забележале дека луѓето често жалат што верниците излегуваат на „излезната врата“? Тие дури нагласуваат дека излезните врати мора да се затворат, а пак да зборуваат каде се наоѓаат. Некои месни цркви кои растат можат да помислат дека излезната врата е затворена, но во реалноста може да се случи повеќе верници да доаѓаат отколку да заминуваат од црквата. Иако е многу добро што повеќето верници доаѓаат на предната врата отколку на излезната, ние и понатаму сакаме да направиме сè што е во наша моќ да ги задржиме верниците.

Да се открие излезната врата и да се обидеме да ја затвориме, тоа бара програми со евангелска природа, бидејќи, според евангелскиот налог, не само што треба да придобиваме души за Христа туку треба да ги претвораме во Негови ученици.

Прочитај го текстот во Евреите 10,25! Зошто е важно христијаните редовно да се состануваат? Кога сме заедно поврзани, колкаво „охрабрување“ може да си поделиме едни на други? На кој начин би можеле да направиме повеќе од она што го правиме сега?

Одлуката да се напушти заедништвото обично не доаѓа одеднаш. Наместо тоа, таквите верници минуваат низ процес на тивко заминување. Исто како што доаѓањето кај Христа и влегувањето во Неговата црква било слично на патување, така и процесот на заминување има слични карактеристики. Најчесто за оние кои заминуваат тоа претставува планирана постапка. Тие едноставно почнуваат полека да се одврзуваат, емоционално да оладуваат, стануваат незадоволни со она што се случува во црквата. Можеби во некои случаи имаат причина така да се однесуваат. Затоа би требало да се потрудиме да ја забележуваме состојбата на оние кои се заедно со нас во истата црква.

Прочитај ги текстовите во Римјаните 14,13; Галатјаните 5,13 и Ефесјаните 4,32! На кој начин усогласувањето со овие совети би помогнало да ја затвориме излезната врата во нашите цркви? На кој начин би можеле во вашата црква да ги спроведете овие важни вистини?

Црквата која се грижи и која продолжува да се грижи е заедница во која секој поединец е сосредоточен на својата заедница со Исуса Христа. Црквата има јасна замисла за вредноста која Исус му ја дава на секој поединец. Затворањето на излезната врата вклучува приближување на луѓето, препознавање и задоволување на нивните потреби, се разбира, доколку се во согласност со Божјата волја. Тоа не може да биде опфатено со ниту една црковна програма, туку тоа може да го осигураат само поединците исполнети со љубов и грижа кон ближните.

ЗА НАТАМОШНО ПРОУЧУВАЊЕ

Планирајте службата да се прошири и да продолжи со работа.

Секој поединец кој е вклучен во службата на сведочење и евангелизирање треба да посвети внимание својата служба да ја направи трајна, а не да биде само еднократен чин. За да се постигне ова мора да се направат многу работи. Ние ќе ги наведеме само најважните:

1. Разгледај ја идејата дека треба да ја поделиш својата старешинска одговорност наместо да се однесуваш како оркестар од еден човек. Негувај тимски пристап во кој ќе превладуваат работа и изразување на признание.
2. Направи сè што можеш со цел црквата да ја сфати важноста на тимската работа. Тоа ќе ги опфати и редовните извештаи на одборот за евангелизирање, издавањето билтени, известувања на огласната табла и барањата за одобрување средства.
3. Биди во постојана потрага по луѓе кои лично ќе ги повикуваш да се придружат на твојот или на некој новообразуван тим. Ако некој се пријави да се приклучи на твојот тим како резултат на твојата активност ќе биде навистина добро; меѓутоа, би било многу подобро лично да ги повикаш луѓето наместо да им пракаш покани да се пријават како доброволци.
4. Редовните состаноци за обука мора да се одржуваат, особено состаноците за обука и активностите за сведочење и евангелизирање.

ПРАШАЊА ЗА РАЗГОВОР

1. Разговарајте во класата за одговорите на прашањата во делот на поуката за вторник.

2. „Ние треба да бидеме канали преку кои Господ ќе му прати благодат и светлост на светот. Отпадниците треба повторно да се придобијат. Ние треба да ги отфрлиме гревовите, со признание и покајание да ги понизиме своите срца пред Господа. Река на духовна сила треба да протече на оние кои се подготвени да ја примат“ (EGW, 8Т 46). Што е потребно за да успееме да ги вратиме луѓето назад во црквата со прекрасната порака за ова време, која всушност никој освен нас не му ја проповеда на светот?

3. Кога некој ќе ја напушти црквата продолжете да го сакате, останете во врска со него, немојте да ги осудувате другите и да ги нарекувате отпадници, или, уште полошо, да ги напаѓате со цитати од Духот на пророштвото во врска со луѓето кои отпаѓаат од верата. Наместо тоа, послужете се со жалосното искуство, како што вели апостол Павле „Испитајте се сами себе: дали сте во верата, проверете се сами себе!“ (2. Коринќаните 13,5). Запрашајте се самите себе што би можеле да направите за да ги задржите овие луѓе во ваша средина. И што е најважно, немојте да правите ништо, доколку го променат мислењето да им го загорчите враќањето назад! На кој начин како црква би можеле да ги примениме овие начела на оние кои од која било причина ја напуштиле црквата?

УТРИНСКИ СТИХОВИ

„Бидејќи ги исчистиивте вашиите души во послушности спрема висшната за нелицемерно браќољубие, пишува онајтаму Пејтар, 'сакајте се искрено еден со друг од сè срце.' Божјата реч - висшната - претставува канал со чија помош Господ го открива својот Дух и својата сила. Прифаќањето на Божјата реч донесува плод каков што е потребен - нелицемерно браќољубие. Таа љубов има небесно потекло и кај нас предизвикува возвишени побуди и несебични постојанки.

Кога висшната ќе стане нејоколебливо живојно начело, луѓето стануваат новородени не од распадливо семе, туку од нераспадливата жива и вечна Божја реч'. Таа преродба настапува ако Христос се прими како Божја реч. Кога божествените висшници ќе се впишат во срцето со помош на Светиот Дух, тие создаваат нови сфаќања, а силите, дојдогаш усилени, се будат и соработуваат со Бога.“

УТРИНСКИ СТИХОВИ - АПРИЛ
»ИМАМ УШТЕ МНОГУ ДА ВИ КАЖАМ...«

ИМАМ УШТЕ МНОГУ ДА ВИ КАЖАМ...

1. Недела	Лука 14,16.17.	Големата вечера
2. Понеделник	Матееј 21,38-31.	Двајца синови
3. Вторник	2. Тимошеј 3,5.	Нейлодноото смоквино стѐбло
4. Среда	Јован, 16,12.13.	»Имам уште многу да ви кажам...«
5. Четврток	Лука 8,5.	Слушателиите крај јатџиот
6. Петок	Матееј 13,5.	Слушателиите на камена почва
7. Сабота	Матееј 13,7.	Слушателиите од трновидно место

ИМАТЕ ЛИ МАСЛО ВО СВОИТЕ СВЕТИЛКИ?

8. Недела	Матееј 13,8.	Слушателиите на добра земја
9. Понеделник	Лука 8,15.	Противењето може да биде од полза
10. Вторник	Лука 12,16.17.	Бојатиот човек
11. Среда	Матееј 20,1.2.	Работниците
12. Четврток	Јован 8,31.32.	Училиот на висината
13. Петок	Матееј 25,1.	Имаате ли масло во своите светилки?
14. Сабота	Матееј 25,24.25.	Неверен слуга

ВОСХИТУВАЧКИ ЗБОРОВИ

15. Недела	Матееј 25,29.	Што би можело да се случи
16. Понеделник	Јован 7,46.	Восхиувачки зборови
17. Вторник	Јован 15,1.	Вистинската лоза и ичраките
18. Среда	Матееј 13,45.46.	Бисер кој има голема вредност
19. Четврток	Матееј 18,22.	Колку јати да простам?
20. Петок	Матееј 22,2.3.	Свабата на царевиот син
21. Сабота	Матееј 22,11.	Свабеноото руво

КАКО ИСУС ЈА ПРОПОВЕДАЛ ВИСТИНАТА?

22. Недела	Матееј 21,33.	Господовото лозје
23. Понеделник	Јован 17,3	Како Исус ја проповедал вистината?
24. Вторник	Матееј 18,12.	Изгубената овца
25. Среда	Лука 15,11.12.	Изгубениот син
26. Четврток	Лука 15,28.	Постариот брат
27. Петок	Лука 10,25.	Добриот Самарјанец (прв дел)
28. Сабота	Лука 10,34.	Добриот Самарјанец (втор дел)

ИСУСОВИТЕ ПАРАБОЛИ

29. Недела	Лука 18,4.5.	Неправедниот судија
30. Понеделник	Лука 15,18.	Фарисејот и цариникот

УТРИНСКИ СТИХОВИ - МАЈ

СИГУРНИ ВО ГОСПОДА

— ЗАР БОГ БАРА ПРЕМНОГУ? —

1. Вторник	Псалм 23,4.	<i>Спореди го зрешниците и праведниците</i>
2. Среда	Матееј 6,33.	<i>Што добива христијаниној?</i>
3. Четврток	Мудри изреки 11,25.	<i>Благослови за великодушностја</i>
4. Петок	1. Јованово 2,15.	<i>Зар Бог бара премногу?</i>
5. Сабота	Псалм 68,19.	<i>Вистинските христијани се среќни</i>

— ХВАЛЕТЕ ГО ГОСПОДА —

6. Недела	Откровение 3,19.	<i>Лаодикејската црква</i>
7. Понеделник	1. Мојсеева 1,31.	<i>Создавањето</i>
8. Вторник	1. Мојсеева 2,17.	<i>Прилика за бирање</i>
9. Среда	1. Мојсеева 3,3.	<i>Патот во зрев</i>
10. Четврток	1. Мојсеева 3,15.	<i>Вејување за Откупиштел</i>
11. Петок	Римјаније 3,20.	<i>Божје огледало</i>
12. Сабота	Немија 8,6.	<i>Хвалете го Господа</i>

— СИГУРНОСТ ВО ГОСПОДА —

13. Недела	Откровение 5,9,10.	<i>Нова песна</i>
14. Понеделник	Откровение 12,12.	<i>Крайно време</i>
15. Вторник	2. Коринќаније 6,17.	<i>Голем џовик</i>
16. Среда	Колошаније 1,10.	<i>Ден по ден</i>
17. Четврток	2. Коринќаније 6,18.	<i>Сигурност во Господа</i>
18. Петок	Матееј 7,13,14.	<i>Две патици</i>
19. Сабота	Ефејаније 5,8.	<i>Светлина на светот</i>

— ДОВЕРБА ВО БОГА —

20. Недела	1. Коринќаније 3,16.	<i>Вистинска презвеној е урамнојеженој живој</i>
21. Понеделник	Езекил 16,49.	<i>Работата е благослов</i>
22. Вторник	Псалм 34,15.	<i>Господовите очи</i>
23. Среда	Псалм 14,1.	<i>Наукајта и Откровениејта</i>
24. Четврток	Еврејите 6,11.	<i>Радосна служба</i>
25. Петок	1. Тимојеј 6,17.	<i>Доверба во Бога</i>
26. Сабота	1. Солуњаније 4,1.	<i>Жива црква</i>

— ОДРЕДЕНИ ДА ДОНЕСУВАМЕ ПЛОД —

27. Недела	2. Солуњаније 1,7.	<i>Одмор во Христа</i>
28. Понеделник	Јован 15,5.	<i>Одредени да носиме плод</i>
29. Вторник	1. Коринќаније 15,31.	<i>Обнова</i>
30. Среда	2. Мојсеева 12,22.	<i>Знак на довраќанијте</i>
31. Четврток	Римјаније 14,12.	<i>Работата има за сите</i>

ИСУС – ИСПОЛНУВАЊЕ НА ПРОРОШТВАТА

ИСУС Е БОГ

1. Пеџок	Јован 1,14.	Исус е Бог
2. Сабоџа	1. Мојсеева 3,15.	Нејријателството како дар од Бога

СИЛНИ ВО ХРИСТА

3. Недела	Михеј 7,18.	Искуси го протрпавањето
4. Понеделник	Ефесјаниџе 3,16.	Силни во Христџа
5. Вторник	Псалм 104,33.34.	Пријатни мисли
6. Среда	Јован 17,24.	Денешната задача
7. Четврџок	Јован 1,4.5.	Сџоро учење
8. Пеџок	Маџеј 11,29.	Големоиџ извор на вистџината
9. Сабоџа	Лука 19,46.	Храмот е свето место

ИСУС НЕ САКА

10. Недела	Римјаниџе 5,8.	Исус не сака
11. Понеделник	Јован 5,46.	Исус – исполнување на пророштвата
12. Вторник	Јован 3,14.15.	Воздигнатиот Спасител
13. Среда	Јован 13,15.	Обреди
14. Четврџок	Марко 8, 36.37.	Начела на работџа
15. Пеџок	Маџеј 12,28.	Учител испрашен од Бога
16. Сабоџа	2. Коринќаниџе 5,17.	Гледај во Христџа

СИГУРНИ ВО ИСУСОВИТЕ РАЦЕ

17. Недела	Јован 6,35.	Единствениот извор на вистџината
18. Понеделник	Јован 10,27.28.	Сиѓурни во Исусовите раце
19. Вторник	Лука 4,32.	Исусовата сила на освечувањето
20. Среда	Исаија 53,2.	Како корен од сува земја
21. Четврџок	Маџеј 8,20.	Вистџинско боѓајство
22. Пеџок	Малахија 3,8.	»Смее ли човек да Му задржува на Бога?«
23. Сабоџа	Маџеј 5,3.	Лек за духовното сиромаштво

ПРИЈАТЕЛ НА ОНИЕ КОИ СЕ СО ЧИСТО СРЦЕ

24. Недела	Маџеј 5,4.	Служба на утешување
25. Понеделник	Маџеј 5,5.	Кројосџа – џлод на духот
26. Вторник	Маџеј 5,6.	Гладни и жедни за џравда
27. Среда	Маџеј 5,7.	Плодови на милосџта
28. Четврџок	Маџеј 5,8.	Пријател на оние кои се со чисто срце
29. Пеџок	Маџеј 5,9.	Хармонија
30. Сабоџа	Псалм 84,5.	Барајте мир

СЕКОЈДНЕВНО чишање на Библијата

„Ако Христовиот божествен карактер го ироучуваме во светлината на крстоот, забележуваме милосрдие, нежност и ирошшавање, а едновременно и и правда и неирисширасност. На ирестолоот го гледаме Оној кој на рацете, на нозете и на слабините носи знаци од ширадањата иоднесени само зашоа човекоот да се иомири со Бога... Размислувајќи за крстоот, ние се оиштурнуваме на морска шир, зайловуваме во Божјата љубов која е бесконечна како морето... Божјата љубов се оишкрива иреку Христата на овој свет и зайшоа и неговите деа мора овде да ја одразуваат шата љубов со својот бесиекорен живоот, со шито грешнициите ке бидат иоведени иред крстоот да го видаат Божјето јагне.“

(Делата на апостолите, стр. 258)

Април

1.	1. Цар. 4-6
2.	7-9
3.	10-12
4.	13-16
5.	17-19
6.	20-22
7.	2. Цар. 1-3
8.	4-6
9.	7-9
10.	10-12
11.	13-16
12.	17-19
13.	20-22
14.	23-25
15.	1. Днев. 1-3
16.	4-6
17.	7-9
18.	10-14
19.	15-17
20.	18-20
21.	21-23
22.	24-26
23.	27-29
24.	2. Днев. 1-3
25.	4-7
26.	8-10
27.	11-13
28.	14-16
29.	17-19
30.	20-22

Мај

1.	2. Днев. 23-25
2.	26-30
3.	31-33
4.	34-36
5.	Ездра 1-3
6.	4-6
7.	7-10
8.	Немија 1-3
9.	4-7
10.	8-11
11.	12-13
12.	Естира 1-3
13.	4-6
14.	7-10
15.	За Јов 1-3
16.	4-8
17.	9-11
18.	12-14
19.	15-17
20.	18-20
21.	21-23
22.	24-26
23.	27-30
24.	31-33
25.	34-36
26.	37-39
27.	40-42
28.	Псалм 1-3
29.	4-6
30.	7-11
31.	12-14

Јуни

1.	Псалм 15-17
2.	18-20
3.	21-23
4.	24-26
5.	27-29
6.	30-34
7.	35-37
8.	38-40
9.	41-43
10.	44-46
11.	47-49
12.	50-52
13.	53-57
14.	58-60
15.	61-63
16.	64-66
17.	67-69
18.	70-72
19.	73-75
20.	76-80
21.	81-83
22.	84-86
23.	87-89
24.	90-92
25.	93-95
26.	96-98
27.	99-103
28.	104-106
29.	107-109
30.	110-114

ВЕЧЕРНО БОГОСЛУЖЕНИЕ во семејството

„Делото на преобразување од неосвештеност во свештост е освоеност и трајна задача. Од ден на ден, Бог освоеност ги освештува и ги облагородува луѓето, иудејки се истрајно кај себе да развива добри навики, да си додава доблести; и додека човекој работи така според њаност на додавање, Бог за него работи според њаност на умножување на саканиите доблести.

Свештеникот секогаш е подготвен да ја чуе и да ја прими моливањата на скршеното срце, и кај неговите верници освоеност ќе се умножуваат милоста и мирот. Тој радо им ги дава благодатните, иолку неопходни во борбата против злото на кое освоеност се изложени.“

(Делата на апостолите, стр. 417.418)

Април

1. Псалм 78,43-56
2. Псалм 78,57-72
3. Псалм 79
4. Псалм 80
5. Псалм 81
6. Псалм 82
7. Псалм 83
8. Псалм 84
9. Псалм 85
10. Псалм 86
11. Псалм 87
12. Псалм 88
13. Псалм 89,1-13
14. Псалм 89,14-26
15. Псалм 89,27-39
16. Псалм 89,40-52
17. Псалм 90
18. Псалм 91
19. Псалм 92
20. Псалм 93.
21. Псалм 94
22. Псалм 95
23. Псалм 96
24. Псалм 97
25. Псалм 98
26. Псалм 99
27. Псалм 100
28. Псалм 101
29. Псалм 102,1-14
30. Псалм 102,15-28

Мај

1. Псалм 103
2. Псалм 104,1-18
3. Псалм 104,19-35
4. Псалм 105,1-15
5. Псалм 105,16-31
6. Псалм 105,32-45
7. Псалм 106,1-16
8. Псалм 106,17-32
9. Псалм 106,33-48
10. Псалм 107,1-21
11. Псалм 107,22-43
12. Псалм 108
13. Псалм 109,1-16
14. Псалм 109,17-31
15. Псалм 110
16. Псалм 111
17. Псалм 112
18. Псалм 113
19. Псалм 114
20. Псалм 115
21. Псалм 116
22. Псалм 117
23. Псалм 118,1-14
24. Псалм 118,15-29
25. Псалм 119,1-34
26. Псалм 119,35-63
27. Псалм 119,64-90
28. Псалм 119,91-117
29. Псалм 119,118-143
30. Псалм 119,144-176
31. Псалм 120

Јуни

1. Псалм 121
2. Псалм 122
3. Псалм 123
4. Псалм 124.
5. Псалм 125
6. Псалм 126
7. Псалм 127
8. Псалм 128
9. Псалм 129
10. Псалм 130
11. Псалм 131
12. Псалм 132
13. Псалм 133
14. Псалм 134
15. Псалм 135
16. Псалм 136,1-14
17. Псалм 136,14-26
18. Псалм 137
19. Псалм 138
20. Псалм 139
21. Псалм 140
22. Псалм 141
23. Псалм 142
24. Псалм 143
25. Псалм 144
26. Псалм 145
27. Псалм 146
28. Псалм 147
29. Псалм 148
30. Псалм 149

Им предлагаме на вернициите овие текстови да ги читаат во текот на вечерното богослужение во своето семејство.

ПОЧЕТОК НА САБОТА во Македонија

□Има многу луѓе кои настојуваат да се идржуваат кон Божјите заповеди, немаат иоштолн мир ниту радост. Тоа доаѓа ошттаму што во своето секојдневно искуство не се вежбаат во верата. Тие како да одаат ио оштена земја, ио солена иштена. Бараат малку, а би можеле да бараат многу иовеќе, зашто нема граници за Божјите веувања. Тие немаат висинска иретскава за иосветеноста што се стекнува со иослушноста кон висината. Госод сака иште негови синови и ќерки да бидат среќни, иокојни и иослушни. Вежбајќи се во верата, верникот се здобива со ише благодати. Со вера може да се надомести секој недостигаиок на карактерот, да се ичисти секоја нечистиотија, да се иправи секоја жрешка и да се развие секоја добра особина.“

(Делата на апостолите, стр. 443).

АПРИЛ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6	13.	20.	27.
Струмица, Колешино, Гевгелија, Ст. Дојран, Валандово	19,01	19,10	19,18	19,27
Радовиш, Кавадарци, Неготино, Чифлик, Лаки, Штип, Кочани, Винаца	19,02	19,12	19,20	19,29
Велес, Прилеп, Битола	19,05	19,14	19,22	19,31
Скопје, Куманово, Ранковце, Псача	19,07	19,16	19,24	19,33
Тетово, Кичево, Дебар, Охрид	19,09	19,18	19,26	19,35

МАЈ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Струмица, Колешино, Гевгелија, Ст. Дојран, Валандово	19,31	19,39	19,47	19,54
Радовиш, Кавадарци, Неготино, Чифлик	19,33	19,41	19,49	19,56
Велес, Прилеп, Битола	19,35	19,43	19,51	19,58
Скопје, Куманово, Ранковце, Штип, Лаки, Винаца, Кочани, Охрид, Псача	19,37	19,45	19,53	20,00
Кичево, Тетово, Дебар	19,39	19,47	19,55	20,02

ЈУНИ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Струмица, Колешино, Гевгелија, Ст. Дојран, Валандово	19,58	20,03	20,07	20,09	20,09
Радовиш, Кавадарци, Неготино, Чифлик	20,00	20,05	20,09	20,11	20,11
Велес, Прилеп, Битола	20,02	20,07	20,11	20,13	20,13
Скопје, Куманово, Ранковце, Штип, Лаки, Винаца, Кочани, Охрид, Псача	20,04	20,09	20,13	20,15	20,15
Кичево, Тетово, Дебар	20,06	20,11	20,15	20,17	20,17

**Податоциите во табелиите изведени се според лејното сметање на времето.*

Џек Секвера

СИЛАТА на вечното Евангелие

СИЛАТА на вечношото Евангелие

Илјадници луѓе во текот на изминатите години слушале еден проповедник, кој успеал Евангелието да го направи толку јасно и мошне едноставно, што мнозина во неговото проучување, за прв пат во своето христијанско искуство, пронашле сигурност и спасение. Во оваа книга проповедникот Џек Секвера успешно ја издвоил суштината на својата порака и го создал овој привлечен и нов текст.

Евангелието е далеку повеќе од срдечно духовно чувство. Подгответе се да учествувате во откритие кое навистина претставува повеќе од обично ВЕРУВАЊЕ, откритие кое е СТВАРНОСТ.

ПОРАЧКИ:

- кај вашиот повереник за литература,
- на поштенски фах 215, 1000 Скопје
- или на тел. 02 / 20 30 777

ДОПИСНА БИБЛИСКА ШКОЛА

Проучувајте ја Библијата **БЕСПЛАТНО** по дописен пат и во 24 лекции дознајте што кажува таа за:

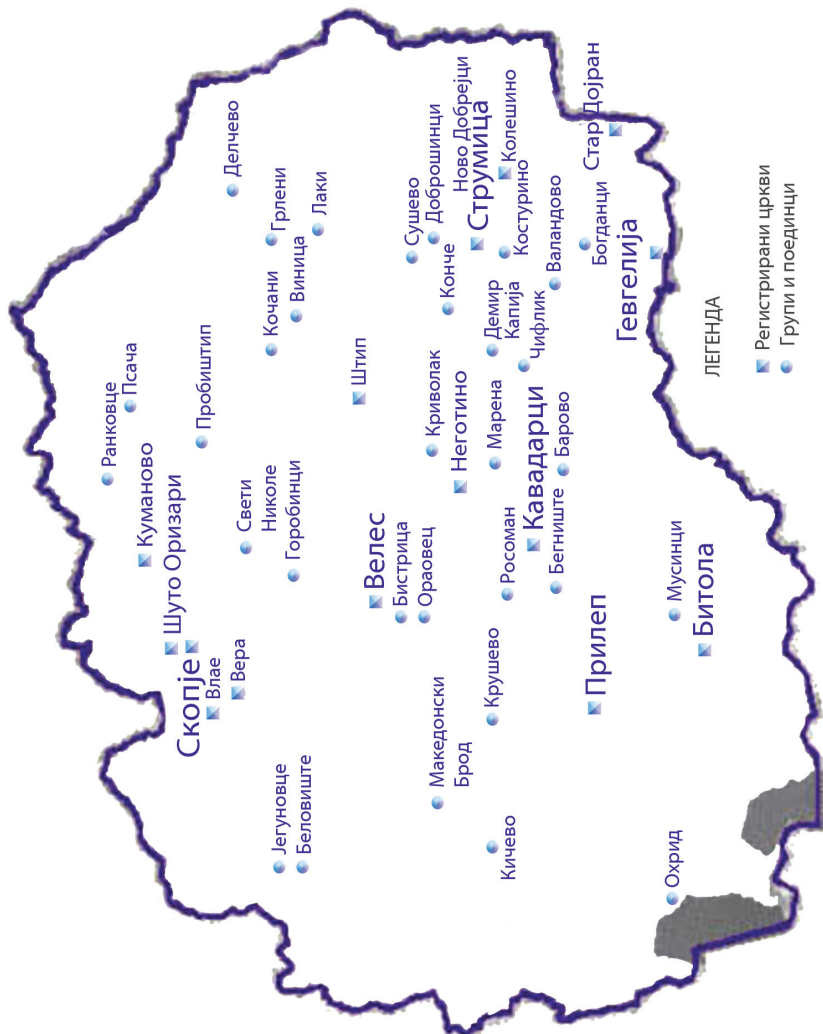
- Животошје и личношја на Исус Христос
- Десетте Божји Зајоведи
- Тајнашја за зрадење среќно семејство
- Здравитош начин на животош
- Пророштвошја за нашево време
- Сиѓурношја во несиѓурношје свешт...

и многу други теми со извонредна важност!

Адресата каде што сакате да Ви пристигаат бесплатните лекции испратете ни ја на
Поштенски фах 215, 1000 Скопје

Цркви, групи и поединци на Христијанската адвентистичка црква во Република Македонија

www.adventisti.org.mk

www.sdakavadarci.com

<http://www.lifeconnect.mk>